

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΑΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2276	τῆς ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας Τετάρτη 1 Ἀπριλίου 2020 πρωί	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ζωὴ ποὺ ὑπερβαίνει τὴν λογικὴ!

Ἐορτάζει σήμερα, ἀδελφοί μου, ἡ ὁσία **Μαρία ἡ Αἰγυπτία**, τῆς ὁποίας ὁ βίος εἶνε θαυμαστός καὶ πολὺ διδακτικός.

Μέχρι 17 ἐτῶν στὴν μεγαλόπολι τῆς Ἀλεξανδρείας **ζοῦσε μέσα στὴν ἁμαρτία**, τὴν τρυφή καὶ τὴ χλιδὴ. Καὶ ἐνῶ αὐτὴ ἦταν ἡ ζωὴ της, ἔκανε ἓνα ταξίδι καὶ βρέθηκε στὰ Ἱεροσόλυμα. Μαζὶ μὲ τὸ πλῆθος τοῦ κόσμου – μὲ μία ἀτελῆ πίστι καὶ μὲ κοσμικὸ ἀκόμη φρόνημα – θέλησε νὰ μπῆ κι αὐτὴ στὸ ναὸ καὶ νὰ προσκυνήσῃ τὸν τίμιον σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ. Αἰσθάνθηκε ὅμως κάποια ἀόρατη δύναμι νὰ τὴν ἐμποδίσῃ καὶ εἶδε φανερὰ ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε ἐκεῖ ζωντανός. Αὐτὸ τὴν αἰφνιδίασε, τὴν συνεκλόνησε βαθειὰ καὶ τὴν ἔφερε γιὰ πρώτη φορὰ σὲ συναίσθησι τοῦ ἑαυτοῦ της. **Μετανόησε** ἀμέσως καὶ ὑποσχέθηκε ἐπὶ τόπου, ν' ἀλλάξῃ πλέον τρόπο ζωῆς. Ἐχοντας τὴν ἀπόφασιν αὐτὴ καὶ χωρὶς ἀναβολὴ πέρασε ἐν συνεχείᾳ τὸν Ἰορδάνην ποταμὸ καὶ μπῆκε τὴν ἔρημο.

Ὁ τραχὺς ἐκεῖνος τόπος ἔμελλε νὰ γίνῃ γι' αὐτὴν, τὴν καλομαθημένη Ἀλεξανδρινή, τὸ ὀριστικὸ ἐνδιαίτημά της. Ἐζῆσε ἐκεῖ μὲ τὰ θηρία 47 ὀλόκληρα χρόνια, καλοκαίρια καὶ χειμῶνες, κλαίοντας τ' ἁμαρτημάτά της. Ἡ ζωὴ ποὺ ἔκανε μετὰ τὴ μετάνοια εἶνε ἓνα θαῦμα ποὺ ξεπερνᾷ τὴν ἀνθρώπινη λογικὴ, μοιάζει μὲ φαντασίαν. Εἶνε ὅμως ἀληθινή, κ' ἔχει τὴ δύναμιν νὰ κινή καὶ ἄλλους σὲ μετάνοια καὶ νὰ παρηγορῇ τοὺς μετανοημένους ἁμαρτωλούς. Βλέπουμε σ' αὐτὴν καθαρὰ τὸ **θαῦμα τῆς μετάνοιας**.

Τὸ «**Μετανοεῖτε**», ἀγαπητοί μου, εἶνε ὁ πρῶτος λόγος ποὺ εἶπε ἀρχίζοντας τὸ κήρυγμά του ὁ **Χριστός**: «**Μετανοεῖτε καὶ πιστεύετε ἐν τῷ εὐαγγελίῳ**» (Ματθ. 4,17· Μάρκ. 1,15) – τὸν τελευταῖο λόγο του, τὸ «**Τετέλεσται**» (Ἰω. 19,30), θὰ τὸν ἀκούσουμε τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ. Ἡ **μετάνοια** ἦταν ἐπίσης τὸ κήρυγμα τῶν Δώδεκα **Ἀποστόλων**. Αὐτὴν π.χ. εἶχε στὰ χεῖλη του ὁ κορυφαῖος **Παῦλος** ὅταν ἦρθε στὴν Ἀθήνα καὶ μίλησε

στὸν Ἄρειο Πάγο: «**Τοὺς χρόνους τῆς ἀγνοίας ὑπεριδὼν ὁ Θεὸς τανῦν παραγγέλλει τοῖς ἀνθρώποις πᾶσι πανταχοῦ μετανοεῖν, διότι ἔστησεν ἡμέραν ἐν ἧ ἔμελλει κρίνειν τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ...**» ὁ Θεὸς παρέβλεψε τὰ χρόνια τῆς ἀγνοίας καὶ τώρα παραγγέλλει σὲ ὅλους παντοῦ νὰ μετανοοῦν, γιὰτὶ ὠρίσε ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποία πρόκειται νὰ δικάσῃ τὴν οἰκουμένην μὲ δικαιοσύνη (Πράξ. 17,30-31). Ἄλλὰ καὶ οἱ διδάσκαλοι καὶ **πατέρες τῆς Ἐκκλησίας** κατόπιν τὸ ἴδιο δὲν ἐκήρυτταν; ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ **Χρυσόστομος** π.χ. δύο κυρίως πράγματα ἐτόνιζε, τὴ μετάνοια καὶ τὴν ἐλεημοσύνη.

Τὸ «**Μετανοεῖτε**» κήρυξαν ὅλοι οἱ κήρυκες τοῦ Εὐαγγελίου. Ἔτσι αὐτὸ ἔφθασε καὶ ἕως ἡμᾶς. Ἄλλὰ τώρα τίθεται τὸ ἐρώτημα: **ὑπάρχουν αὐτὰ ν' ἀκούσουν τὸ κήρυγμα αὐτό;**

Ἡ Ἐκκλησία κηρύττει τὴ μετάνοια πάντοτε ἰδιαίτερως ὅμως τὴν ἁγία καὶ **Μεγάλῃ Τεσσαρακοστή**. Κι ὅσο πλησιάζουμε πρὸς τὸ τέλος τῆς περιόδου αὐτῆς, τόσο καὶ πιὸ ζωηρὰ. Αὐτὸς εἶνε ὁ σκοπὸς ποὺ καὶ τὴν 1η Ἀπριλίου καὶ τὴν Πέμπτη (Ε') Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν προβάλλει τὴν **ὁσία Μαρὶαν τὴν Αἰγυπτίαν** καὶ ὑπενθυμίζει πῶς σώθηκε καὶ ἁγίασε.

Ἡ ὁσία **Μαρία** συνδέεται μὲ ἓναν ἄλλο ἅγιο, τὸν **ἄββᾶ Ζωσιμᾶ**, ποὺ ἦταν ὁ πνευματικὸς της· γιὰ ν' ἀποδειχθῇ, ὅτι χωρὶς πνευματικὸ πατέρα, χωρὶς γέροντα, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ προοδεύσῃ. Ἐσὺ ἔχεις πνευματικὸ; ποιὸς εἶνε ὁ πνευματικὸς σου, ποιὸς εἶνε ὁ γέροντάς σου;

Ἄλλ' **ὑπάρχουν σήμερα πνευματικοὶ καὶ γέροντες;** Ἐλλειψὶς παρατηρεῖται. Κήρυκες τοῦ εὐαγγελίου παρουσιάζονται, ἀλλὰ σοφοὶ γέροντες, πνευματικοὶ μὲ ἄσπρα μαλλιά ποὺ τὰ λόγια τους νὰ 'νε ὄχι ἐπιστημονικὰ - ἐγκυκλοπαιδικὰ ἀλλὰ θεοφώτιστα, ὑπάρχουν; Τὸ λουλούδι μυρίζει ἀπὸ μακριὰ κι ὁ ἥλιος φωτίζει ἀπὸ χιλιάδες μίλια. Δὲν φωνάζει τὸ λουλούδι μυρίζω, οὔτε ὁ ἥλιος φωνάζει φωτίζω, οὔτε τὸ

ἀεράκι φωνάζει δροσιζώ. Αυτόματως τὰ νιώθεις αὐτά. Ποῦ εἶνε αὐτοὶ οἱ πνευματικοί; Λιγότεψαν, σπανίζουν στὶς ἡμέρες μας. Αὐτὸ εἶνε μιὰ τιμωρία Θεοῦ. Πρὸ ἑκατὸ ἐτῶν εἶχαμε λιγώτερο κήρυγμα, ἀλλὰ πνευματικοὶ πατέρες ἰδίως στὴν Ἀθήνα δὲν ἔλειπαν. Τώρα στερούμεθα. Γιατί; Διότι κ' ἐμεῖς εἶμαστε ἀνάξιοι νὰ τοὺς ἔχουμε. Καθένας τώρα θέλει τὸν πνευματικὸ σύμφωνα μὲ τὶς ἀπαιτήσεις του...

Συνδέεται λοιπὸν ἡ ζωὴ τῆς ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας μὲ τὴ ζωὴ τοῦ ἁγίου Ζωσιμᾶ. **Τί ἦταν ὁ Ζωσιμᾶς;** Ἐνας ἱερομόναχος ἀσκητῆς σὲ βουνὰ καὶ σπηλιές τῆς Παλαιστίνης. Μὲ τὴν ἀρετὴ του εἶχε γίνεῖ μαγνήτης ποὺ τραβοῦσε μοναχοὺς καὶ κοσμικοὺς. Ἔρχονταν πολλοὶ νὰ τὸν ρωτήσουν, καὶ ἔδινε συμβουλές πολὺτιμες. Ἐζησε ἔτσι ἐκεῖ 53 χρόνια.

Κάποτε ὁμως τοῦ ἦρθε ἕνας κακὸς λογισμὸς. Ὅχι πορνείας, μοιχείας, σαρκικῶν ἀμαρτημάτων, ποὺ ταπεινώνουν τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ ὁ χειρότερος ἀπ' ὅλους τοὺς λογισμοὺς, αὐτὸς ποὺ γκρεμίζει ἀπ' τὰ οὐράνια καὶ ρίχνει στὴν κόλασι· **λογισμὸς ὑπερηφανείας.** –Νὰ ὑπάρχη ἄραγε, σκέφτηκε, κανεὶς ἄλλος ἐπάνω στὴ γῆ σοφώτερος καὶ ἁγιώτερος ἀπὸ ἡμένα;... Ἀκοῦτε λογισμὸς! Δὲν τὸν δέχτηκε βέβαια, ἐνωχλήθηκε ὁμως. Καὶ τότε φωνὴ ἀπὸ τὰ οὐράνια τοῦ εἶπε· –Ζωσιμᾶ, ἔχεις λάθος· βγὲς λοιπὸν στὴν ἔρημο κ' ἐκεῖ θὰ δῆς!...

Ἐπῆρχαν στὴν Παλαιστίνη μοναστήρια ἀσκητικὰ ποὺ οἱ μοναχοὶ μιμούμενοι τὸ παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ εἶχαν τὴ συνήθεια, μόλις μπαίνει ἡ Μεγάλὴ Τεσσαρακοστή, τὴν Καθαρὰ Δευτέρα νὰ **βγαίνουν στὴν ἔρημο.** Ἀπομονώνονταν δεξιὰ - ἀριστερά, ἀσκήτευαν πρὸ αὐστηρά, νήστευαν 40 μέρες, καὶ τὸ βράδυ τοῦ Σαββάτου τοῦ Λαζάρου, στὸν ἑσπερινό, ἐπέστρεφαν γιὰ νὰ γιορτάσουν μαζί Μεγάλὴ Ἑβδομάδα καὶ Πάσχα. Γι' αὐτὸ στὸν ἑσπερινὸ αὐτὸν ἀκοῦμε τὸν ὕμνο· «*Σήμερον ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἡμᾶς συνήγαγε· καὶ πάντες αἴροντες τὸν σταυρόν σου λέγομεν· Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις*» (βλ. κ. ἴω. 12,13).

Βγήκε λοιπὸν καὶ ὁ Ζωσιμᾶς στὴν ἔρημο. Καθὼς προχωροῦσε, βλέπει σὲ ἀπόστασι μιὰ ἀνθρώπινη σκιά. Πλησιάζει καὶ διακρίνει ἕνα ἠλιοκαμένο κορμὶ μὲ μαλλιά ἀσπρα. Πάει νὰ τὸ πλησιάσῃ, ἀλλ' ἐκεῖνο φεύγει. –Στάσου! τοῦ φωνάζει. –Ἀββᾶ Ζωσιμᾶ, ἀποκρίνεται ἡ σκιά, μὴν πλησιάζεις, εἶμαι γυναίκα κ' εἶμαι γυμνή· ῥίξε μου κάτι νὰ σκεπασῶ. Παραξενεύτηκε ὁ Ζωσιμᾶς, πὼς μιὰ γυναίκα βρέθηκε μέσα στὴν ἔρημο καὶ πὼς αὐτὴ ξέρεῖ τ' ὄνομά του. **Ἦταν ἡ ὁσία Μαρία ἡ Αἰγυπτία!** Τῆς πέταξε τὸ ῥάσο

του, αὐτὴ σκεπάστηκε, κ' ἔτσι ἄρχισαν νὰ συνομιλοῦν. Καὶ τί ρώτησε ἐκεῖνη, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια ἀπόκοσμης ζωῆς; – ἔχει σημασία· –Γέροντα, πὼς ἔχει ὁ κόσμος; πὼς εἶνε οἱ βασιλεῖς; ἡ Ἐκκλησία; οἱ Χριστιανοί;...

Οἱ ἅγιοι, μολοντί ζοῦν στὴν ἔρημο, δὲν παύουν νὰ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὸν κόσμο· ἡ καρδιὰ τοῦ ἁγίου εἶνε εὐγενική, εὐαίσθητη, πονάει τὸ συνάνθρωπο. Ὁ κοσμικὸς ἐνδιαφέρεται γιὰ τοὺς δικούς του, τὴ γυναίκα καὶ τὰ παιδιὰ του· γιὰ τοὺς ἄλλους τίποτα. **Ὁ ἀσκητῆς πνεθεῖ γιὰ ὅλους·** κλαίει τ' ἀμαρτήματά του, καὶ τ' ἀμαρτήματα τοῦ κόσμου. Δὲν γελαῖ· ξέρει, ὅτι ἡ ζωὴ εἶνε δρᾶμα, ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμή στὸν κόσμο κάποιος πνίγεται, κάποιος αὐτοκτονεῖ, κάποιος ξεψυχάει, κάποιος ἀτιμάζεται... Νιώθει ὅλο τὸν κόσμο οἰκογένειά του. Τὸ σκέπτεστε;

Κάποια στιγμή ὁ Ζωσιμᾶς τὴν εἶδε στραμμένη στὸν οὐρανὸ νὰ προσεύχεται νοερῶς ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα – ἡ **νοερὰ προσευχὴ** εἶνε ἀνώτερη ἀπ' ὅλες τὶς προσευχές. Τὴν εἶδε καὶ νὰ ὑπερίπταται τῆς γῆς σὰν πτηνὸ. Ἄς μὴν τὰ πιστεύουν αὐτὰ ἄλλοι, ἐμεῖς τὰ πιστεύουμε.

Ἡ Ὁρθοδοξία τιμᾷ τὰ γνήσια συναξάρια ἁγίων, ὄχι ὅπως οἱ προτεστάντες καὶ ἄλλοι αἱρετικοί. Κάποιοι δικοὶ μας θεολόγοι –μερικοὶ ἦταν συσπουδασταί μας– πῆγαν στὸ ἐξωτερικό, γύρισαν ὁμως ἐπηρεασμένοι καὶ ὑποτιμοῦν τὰ συναξάρια. Αὐτοὶ θεωροῦνται ἐπιστήμονες· μὰ κάτι σπουδάσαμε κ' ἐμεῖς, δὲν θὰ βάλουμε ὁμως φωτιά νὰ κάψουμε τὰ συναξάρια. Οἱ ὀρθόδοξοι, κληρὸς καὶ λαός, τιμοῦν τὰ συναξάρια καὶ ἀντλοῦν δύναμι ἀπὸ αὐτά. Ὅποιος ἔχει πίστι –ἄς εἶνε ὁ πιὸ φτωχός, ἕνας τσοπάνος, μιὰ γυναίκα ἀγράμματη–, ἀξίζει παραπάνω ἀπὸ ὀρθολογιστὰς τῆς ἀριστοκρατίας· αὐτοὶ κράτησαν τὸν τόπο μας ἐλεύθερο καὶ πιστὸ στὴν Ὁρθοδοξία.

Ἡ ὁσία Μαρία ἁγίασε. Κι ὅταν ἔκλεισε τὰ μάτια της, τὴν ἔθαψε ὁ ἅγιος Ζωσιμᾶς μὲ τὴ βοήθεια ἐνὸς λιονταριοῦ ποὺ ἦρθε κ' ἔσκαψε τὸν τάφο της! **Αὐτὰ** βέβαια δὲν συμφωνοῦν μὲ τὴ λογικὴ, ἀλλὰ **ὑπερβαίνουν τὴ λογικὴ.** Ἄς μὴν τὰ πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, ἐμεῖς πιστεύουμε· ἡ πίστι μας εἶνε γεμάτη θαύματα.

* * *

Πὼς ἁγίασε, ἀγαπητοί μου, αὐτὴ ἡ διάσημη πόρνη; **Διὰ τῆς μετανοίας·** καὶ ἡ Ἐκκλησία τὴν προβάλλει ὡς παράδειγμα. Τὸ εἶπα καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω· ὁ Θεὸς δὲν θὰ μᾶς δικάσῃ γιὰ τὴν ἀμαρτάνουμε, θὰ μᾶς δικάσῃ γιὰ τὴν μετανουούμε. Ὑπάρχει τὸ φάρμακο τῆς μετανοίας. Ἄς σπεύσουμε λοιπὸν ὅλοι καὶ ἄς ἐξομολογηθοῦμε τὰ ἀμαρτήματά μας.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoο.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΑΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2277	Ὁ Μέγας Κανὼν Τετάρτη 1 Ἀπριλίου 2020 βράδυ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Κλειστὸ τὸ Εὐαγγέλιο

«Ὁ Νόμος ἡσθένησεν, ἀργεῖ τὸ Εὐαγγέλιον, Γραφή δὲ πᾶσα, ἐν σοὶ παρημέληται, Προφήται ἠτόνησαν, καὶ πᾶς δικαίου λόγος· αἱ τραυματῖαι σου, ὦ ψυχῇ, ἐπληθύνθησαν οὐκ ὄντος ἰατροῦ τοῦ ὑγιούντός σε» (Μ. Καν. Θ'3)

Απόψε, ἀγαπητοί μου, σὲ ὄλες τὶς ἐκκλησίες τῆς Ὁρθοδοξίας ψάλλεται ὁ λεγόμενος **Μέγας Κανὼν**. Ὀνομάζεται ἔτσι, διότι εἶνε ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς κανόνες τῆς ὑμνογραφίας μας, μὲ 250 τροπάρια! Πλοῦτος, θησαυρὸς ψυχολογίας, φιλοσοφίας καὶ πρὸ παντὸς θεολογίας. Ποιητὴς του εἶνε ὁ ἅγιος **Ἀνδρέας ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης**, ρήτορας καὶ ὑμνογράφος (στὰ τέλη τοῦ βου μὲ ἀρχές τοῦ 7ου αἰῶνος). Εἶχε τὸ χάρισμα νὰ γράφῃ τραγούδια, «τραγούδια τοῦ Θεοῦ» ὅπως λέει ὁ Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης.

Τὸ περιεχόμενο τοῦ ὕμνου εἶνε ἕνας **θρῆνος** τοῦ ποιητοῦ· ὄχι γιατί ὁ ἅγιος Ἀδρέας ἦταν τόσο ἀμαρτωλός, ἀλλὰ γιατί περνοῦσε τὸν ἑαυτό του ἀπὸ λεπτὸ κόσκινο, τὸ κόσκινο τῆς συνειδήσεως, καὶ τὸν εὔρισκε ἔνοχο. Ἐκφράζει βαθὺ **αἴσθημα ταπεινώσεως**. Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν Φαρισαῖο, ποὺ ἀναφέρει κατ' ἐπανάληψιν (βλ. Μ. Καν. δ'24, θ'16,17), μιμεῖται τὸν Τελώνη καὶ ἀκούγεται ἀπὸ τὸ στόμα του τὸ «Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῶ ἀμαρτωλῶ» (Λουκ. 18,13· βλ. Μ. Καν. α'19, στ'1), τὸ «Πάτερ, ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου» (Λουκ. 15,21· βλ. Μ. Καν. α'12), τὸ «Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου» (Λουκ. 23,42· βλ. Μ. Καν. ς'18).

Ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἀνθοδέσμη ἄς κόψουμε τώρα ἕνα λουλούδι, τὸ τροπάριο ἐκεῖνο ποὺ λέει: «Ὁ Νόμος ἡσθένησεν, ἀργεῖ τὸ Εὐαγγέλιον, Γραφή δὲ πᾶσα ἐν σοὶ παρημέληται, Προφήται ἠτόνησαν καὶ πᾶς δικαίου λόγος· αἱ τραυματῖαι σου, ὦ ψυχῇ, ἐπληθύνθησαν, οὐκ ὄντος ἰατροῦ τοῦ ὑγιούντός σε» (Μ. Καν. Θ'3). Δηλαδή· Ὁ Νόμος ἔχασε τὴν ἰσχύ του, τὸ Εὐαγγέλιο ἔχει καταρρηθῆ, καὶ ὅλη ἡ ἁγία Γραφή σ' ἐσένα, ψυχῇ μου, ἔχει παραμεληθῆ· οἱ Προφῆται καὶ κάθε λόγος δικαίου ἀνθρώπου ἀτόνησαν· (γι' αὐτὸ) τὰ τραύματά σου πλήθυναν, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει γιατρὸς νὰ σὲ γιάνῃ.

Τί λέει ἐδῶ, ἀγαπητοί μου; πῶς ἀρχίζει; «Ὁ **Νόμος ἡσθένησεν**». Ὅμιλεῖ γιὰ «**Νόμον**». Ποιὸ Νόμο; Δὲν ἐννοεῖ νόμο σὰν αὐτοὺς ποὺ φτειάχνουν οἱ ἄνθρωποι (ὅπως ἡ δική μας βουλή, ποὺ ἔγινε φάμπρικα - ἐργοστάσιο τοῦ διαβόλου καὶ βγάζει νόμους ποὺ θὰ κάνουν τὴν κοινωνία Σόδομα καὶ Γόμορρα. Ὑπάρχει ἕνας ἄλλος νόμος, ἀνώτερος, **θεϊκός**, ὅπως εἶπε ὁ ἀρχαῖος τραγικὸς ποιητὴς (βλ. Σοφοκλέους Ἀντιγόνη).

Νόμοι ποὺ ἔθεσε ὁ Θεὸς εἶνε καὶ **οἱ φυσικοὶ νόμοι**, αὐτοὶ ποὺ διέπουν τὰ οὐράνια σώματα (ἥλιο, σελήνη, ἀστέρια, κομήτες). Γνωστὸς π.χ. εἶνε ὁ νόμος τῆς **παγκοσμίου ἔλξεως**. Ὅλα κινοῦνται πάνω σὲ τροχιές, μὲ ἀκρίβεια, σὰν πειθαρχικοὶ στρατιῶτες· δὲν παρεκκλίνουν, δὲν συγκρούονται. «Ἐποίησε σελήνην εἰς καιρούς, ὁ ἥλιος ἔγνω τὴν δύσιν αὐτοῦ». *Αἰνεῖτε αὐτὸν οὐρανοί, αἰνεῖτε ἄστρα, αἰνεῖτε ἥλιος καὶ σελήνη... (Ψαλμ. 103,19-20· βλ. 148,4,3)*. Ὅλα ὑπακούουν στὸν Δημιουργό, κανένα δὲν μένει ἀνυπότακτο.

Ἄλλ' ὅπως ὑπάρχει νόμος φυσικός, ἔτσι ὑπάρχει καὶ ἕνας ἄλλος νόμος, ἀνώτερος· **ὁ ἠθικός**. Ὁ ἠθικός νόμος διαφέρει ἀπὸ τὸν φυσικό. Ποιὰ ἡ διαφορά τους· ἐνῶ ὁ φυσικὸς νόμος εἶνε ἀναγκαστικὸς καὶ ἀπαράβατος, ὁ ἠθικός νόμος ἐπαφίεται στὴ θέλησι τοῦ ἀνθρώπου· ἂν θέλῃ τὸν ἐφαρμόζει, ἂν δὲν θέλῃ δὲν τὸν ἐφαρμόζει. Λόγω τῆς ἐλευθέρως βουλήσεώς του, ὁ ἄνθρωπος «κλωτσαίει» στὸν ἠθικὸ νόμο, ὁ ὁποῖος διακρίνεται σὲ ἄγραφο καὶ γραπτὸ.

Ὁ **ἄγραφος νόμος** συνοψίζεται σὲ μία λέξι· **συνείδησις**. Ἡ συνείδησις, ὅταν ὁ ἄνθρωπος θέλῃ νὰ κάνῃ κάτι κακό, φωνάζει μέσα του· Ὅχι! Ὁ Μέγας Κανὼν λέει γιὰ τὴ συνείδησι· Κρίνομαι καὶ καταδικάζομαι «*ὑπὸ τῆς οἰκείας συνειδήσεως, ἧς οὐδὲν ἐν κόσμῳ βιαιότερον*» (δ'5), δὲν ὑπάρχει τυραννικώτερο πρᾶγμα ἀπὸ

τις τύψεις της συνειδήσεως. Καί ὁ ἱερός Χρυσόστομος λέει· Προτιμότερο νὰ σὲ δαγκώσῃ σκορπιὸς παρὰ νὰ σὲ δαγκώσῃ ἢ συνειδήσις.

Ἐκτὸς ὅμως τοῦ ἀγράφου νόμου ὑπάρχει καὶ ὁ **γραπτὸς νόμος**, πού εἶνε ὁ τελειότερος. Εἶνε πρῶτον ἡ **Παλαιὰ Διαθήκη**, πού συνοψίζεται στὸν **Δεκάλογο**, τὸν ὁποῖον ἔλαβε ὁ Μωσῆς σὲ δύο λίθινες πλάκες ἐπάνω στὸ ὄρος Σινά. Ὁ Θεός, ὅπως μᾶς ἔδωσε δέκα δάχτυλα, ἔτσι μᾶς ἔδωσε καὶ δέκα ἐντολές. Κόβεις ἓνα δάχτυλό σου; Ὁχι. Ἔ, ἔτσι νὰ μὴν καταπατήσῃς καὶ καμμία ἐντολή του.

Παραπάνω τέλος κι ἀπὸ τὸν Μωσαϊκὸ νόμο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἡ κορυφή, τὰ Ἱμαλία τοῦ γραπτοῦ θείου νόμου, εἶνε ἡ **Καينὴ Διαθήκη**, μὲ μιὰ λέξι τὸ **Εὐαγγέλιο**. Ὁ Εὐαγγελικὸς νόμος συνοψίζεται στὴν περίφημη **Ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία**, τὴν ὁποία σᾶς παρακαλῶ νὰ τὴ διαβάσετε· θὰ τὴ βρῆτε στὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιο, στὰ κεφάλαια 5ο, 6ο καὶ 7ο.

* * *

Λέει λοιπὸν ἐδῶ ὁ ἅγιος Ἀνδρέας· «Ὁ **Νόμος ἠσθένησεν**», ὁ Δεκάλογος τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης δὲν τηρεῖται, καὶ **ἀργεῖ τὸ Εὐαγγέλιον**», ἡ Καينὴ Διαθήκη δηλαδὴ μένει κλειστὴ.

Εὐτυχὴς εἶνε ἐκεῖνος πού ἔχει ἀνοιχτὸ τὸ Εὐαγγέλιο καὶ **τὸ μελετᾷ**, ὅπως λέει ὁ 1ος ψαλμός· «**Μακάριος ἀνὴρ, ὃς οὐκ ἐπορεύθη ἐν βουλή ἄσεβων**», ἀλλὰ «**ἐν τῷ νόμῳ Κυρίου ... μελετήσει ἡμέρας καὶ νυκτός. καὶ ἔσται ὡς τὸ ξύλον τὸ πεφυτευμένον παρὰ τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων**» (Ψαλμ. 1,1-3). Αὐτὸς πού μελετᾷ τὸ Εὐαγγέλιο μοιάζει μὲ τὸ δέντρο πού ἔνε φυτεμένο σὲ ὄχθες ποταμῶν, ποτίζεται πλούσια καὶ γεμίζει ἀπὸ ἄνθη καὶ καρπούς. Διαβάστε καὶ τὸν ψαλμὸ 118 (P118), πού μακαρίζει αὐτοὺς πού ἀγρυπνοῦν στὴ μελέτῃ τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ· «**Μακάριοι οἱ ἐξερευνῶντες τὰ μαρτύρια αὐτοῦ**». Χρυσωρυχεῖο θεωρεῖ ὁ ψαλμωδὸς τὴν ἁγία Γραφή. «**Ἠγάπησα**», λέει, «**τὰς ἐντολάς σου ὑπὲρ χρυσίον**» (Ψαλμ. 118,2,127)· ἔτσι ἐκφράζεται.

Τὸ Εὐαγγέλιο πρέπει νὰ μελετοῦμε, μάλιστα οἱ Ἕλληνες πού ἔχουμε τὴν εὐλογία νὰ ἔνε γραμμένο στὴ γλῶσσα μας, στὰ Ἑλληνικά. Καὶ ὅμως γιὰ μᾶς τὸ Εὐαγγέλιο μένει κλειστὸ. Τὸ εἶπα, δὲν θὰ πάψω νὰ τὸ λέω, καὶ θὰ κατεβῶ στὸν τάφο μὲ τὸ παράπονο ὅτι **δὲν γίναμε λαὸς τῆς Βίβλου**. Παλαιότερα, ἐνῶ δὲν ὑπῆρχαν τόσα σχολεῖα, διάβαζαν περισσότερο, καὶ Εὐαγγέλιο καὶ βίους τῶν ἁγίων· κ' ἔβγαιναν ἅγιοι, μάρτυρες, ὁμολογηταὶ καὶ ἥρωες τοῦ '21. Τώρα; Ἐγὼ βάζω στοίχημα ἂν, σὲ μιὰ πόλι σὰν τὴ δική μας, διαβάζουν δέκα σπῖτια τὸ Εὐαγγέλιο οἰκογενειακῶς. Τίποτα! Κλειστὸ τὸ Εὐαγγέλιο, καὶ

ἀνοιχτὴ ... ἢ τηλεόρασι! Ντροπὴ μας αὐτοὶ πού διαβάζουν τὸ Εὐαγγέλιο νὰ ἔνε οἱ χιλιασταί.

Φταίει ἡ **οἰκογένεια**. Ἄχ πατέρα καὶ μάνα, θὰ πληρώσετε ἀκριβὰ! Ἄν διαβάζαμε Εὐαγγέλιο, θ' ἀλατίζαμε τὴν κοινωνία. Τώρα, ἀφοῦ λείπει «**τὸ ἄλας τῆς γῆς**» (Ματθ. 6,13), σαπίσαμε· ὅταν δὲν πέφτῃ ἄλατι, τὸ κρέας σαπίζει. Γέμισε ἔλκη ἡ **κοινωνία** λόγω ἐλλείψεως διδαχῆς, λόγου Θεοῦ.

Στὰ **δικαστήρια** βέβαια ὑπάρχει Εὐαγγέλιο, ἀλλὰ κ' ἐκεῖ κλειστὸ καὶ μόνο γιὰ ὄρκους. Τὸ ἀνοίγουν οἱ δικασταί; Ἄν τὸ ἀνοίγαν, θὰ ἔβλεπαν ὅτι ἀπαγορεύει τελείως τὸν ὄρκο· «**μὴ ὁμόσαι ὄλως**», νὰ μὴν ὀρκισθῆτε καθόλου. Ἐλάχιστοι μόνο ἀρνοῦνται νὰ ὀρκιστοῦν κατὰ τὴν ἐντολή τοῦ Κυρίου· «**Ἔστω ὁ λόγος ὑμῶν ναὶ ναί, οὐ οὐ· τὸ δὲ περισσὸν τούτων ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐστίν**» (Ματθ. 5,34-37). Φρικτὴ ἡ κατάστασι.

Κλειστὸ λοιπὸν τὸ Εὐαγγέλιο· κλειστὸ γιὰ λαϊκοὺς, κλειστὸ καὶ γιὰ **κληρικούς**, κλειστὸ ἀκόμη καὶ σὲ Συνόδους ἀρχιερέων. Ἄν κάποιος ἐκφράσῃ ἐκεῖ γνώμη εὐαγγελικὴ, μπορεῖ ν' ἀκούσῃ· Εἶσαι παλαιῶν ἀρχῶν, μεσαιωνικός, αὐτὰ ἴσχυαν «**τῷ καιρῷ ἐκείνῳ**»...

* * *

Τὸ ἀποτέλεσμα; Τὸ λέει ἐδῶ· «**αἱ τραυματαῖα σου, ὧ ψυχῇ, ἐπληθύνθησαν**», γέμισες ἀπὸ τραύματα καὶ ἔλκη. Σάπισες, λέει, ἔγινες πτώμα, ψυχὴ μου, κλαίω γιὰ σένα κι ἀναστενάζω! Ἀπόψε λοιπὸν, πού μᾶς ἀξίωσε ὁ Θεὸς ν' ἀκούσουμε τὸν Μέγα Κανόνα, **ἄς θρηνησομε κ' ἐμεῖς** γιὰ τὸν ἑαυτό μας, γιὰ τοὺς ἀδελφούς μας, γιὰ τὸν τόπο μας.

Πολλὲς οἱ ἀποδείξεις ὅτι «**ἀργεῖ τὸ Εὐαγγέλιον**». **Πότε θὰ γίνουμε λαὸς τῆς Βίβλου;** Γονεῖς, δώστε στὰ παιδιὰ τὸ Εὐαγγέλιο, νὰ σᾶς εὐγνωμονοῦν. Ἐγὼ τοῦλάχιστον θυμᾶμαι ὅτι εἶχα ἓνα πατέρα εὐλαβῆ πού, ἂν καὶ ἀγράμματος, διάβαζε στὸ σπῖτι τὸ Εὐαγγέλιο. Θυμᾶμαι τὰ λόγια του, καὶ αὐτὰ μὲ κράτησαν στὴ ζωὴ. Ἄν εἶμαι κάτι, τὸ ὀφείλω στοὺς γονεῖς μου.

Ὁ ἅγιος Ἀνδρέας μᾶς λέει τέλος ὅτι, ἐκεῖ πού βαδίζουμε καὶ στὴν δεινὴ θέσι πού βρισκόμαστε, **δὲν ὑπάρχει γιατρὸς** νὰ μᾶς θεραπεύσῃ. Γιὰ τὸ σῶμα, μόλις πονέσουμε, τρέχουμε στὸ γιατρό· γιὰ τὴν ψυχὴ; **ὑπάρχει** γιατρὸς καὶ ἰατρεῖο. Γιατρὸς ὁ Χριστός, καὶ **ἰατρεῖον** κατὰ τὸν ἱερὸ Χρυσόστομο ἢ ἁγία Γραφή. Σ' αὐτὴν νὰ καταφεύγουμε. Γι' αὐτὸ πολὺ σφάλουν ὅποιοι περιφρονοῦν τὴν ἁγία Γραφή. Δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχη ζωὴ πνευματικὴ καὶ πρόοδος, ἐὰν δὲν γίνουμε **παιδιὰ τῆς Βίβλου**.

Ὁ Θεὸς διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης νὰ ἐλεήσῃ καὶ πάντας ἡμᾶς· ἀμήν.

(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2278	Ἀκάθιστος Ὑμνος Παρασκευὴ 3 Ἀπριλίου 2020 βράδυ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Μπορεῖ τὸ θαῦμα νὰ ἐπαναληφθῆ;

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ὤρισε, ἀγαπητοί μου, τὴν κατανυκτικὴ περίοδο τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς νὰ λέγεται καὶ ὁ χαρμόσυτος **Ἀκάθιστος Ὑμνος** στὴν ὑπεραγία Θεοτόκο. Γιατί γίνεται αὐτό; Για νὰ συνοδεύῃ ἐν εἴδει προεορτίων καὶ μεθεορτίων τὴ μεγάλη εορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ποῦ συμπίπτει πάντοτε τὴν περίοδο αὐτὴ (ἡ λαϊκὴ παροιμία λέει «Δὲν λείπει ὁ Μάρτης ἀπὸ τὴ Σαρακοστή»).

Ἀξίζει νὰ δοῦμε τὸν Ἀκάθιστο ὕμνο **ἀπὸ 3 πλευρῆς: α')** λογοτεχνικῶς, **β')** ἱστορικῶς, καὶ **γ')** θεολογικῶς.

• Τί παρατηροῦμε, ἀγαπητοί μου, ὡς πρὸς τὴν **λογοτεχνικὴ διάρθρωσι τοῦ ποιήματος;**

Ὁ ὕμνος διαιρεῖται σὲ **24 οἴκους** (=στροφές), ποῦ καθένας ἀρχίζει μὲ ἓνα ψηφίο τοῦ ἀλφαβήτου μας (**Ἄλφα, Βῆτα, Γάμμα** κ.τ.λ.). Τελειώνουν ὅμως διαφορετικῶς· οἱ μὲν 12 περιπτοὶ (ὅσοι ἔχουν ἀριθμὸ μόνον 1ος, 3ος, 5ος κ.τ.λ.) κλείνουν μὲ ἐφύμνιο τὸ «*Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε*», καὶ οἱ 12 ἄρτιοι (ὅσοι ἔχουν ἀριθμὸ ζυγόν 2ος, 4ος, 6ος κ.τ.λ.) κλείνουν μὲ ἐφύμνιο τὸ «*Ἀλληλουία*».

Οἱ 24 οἴκοι κατανέμονται σὲ **4 στάσεις**, ποῦ περιλαμβάνουν 6 οἴκους καθεμία, ὡς ἐξῆς.

ἡ **Α'** στάσις τὰ ψηφία Α, Β, Γ, Δ, Ε καὶ Ζ (γιὰ τὸν **Εὐαγγελισμό** τῆς Παρθένου)·

ἡ **Β'** στάσις τὰ ψηφία Η, Θ, Ι, Κ, Λ καὶ Μ (γιὰ τὴ **Γέννησι** τοῦ Χριστοῦ)·

ἡ **Γ'** στάσις τὰ ψηφία Ν, Ξ, Ο, Π, Ρ καὶ Σ (γενικὰ γιὰ τὸ **πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ**)· καὶ

ἡ **Δ'** στάσις τὰ ψηφία Τ, Υ, Φ, Χ, Ψ καὶ Ω (γενικὰ γιὰ τὸ **πρόσωπο τῆς Θεοτόκου**).

Οἱ στάσεις διαβάζονται ἀνὰ μία κάθε Παρασκευὴ τῶν τεσσάρων πρώτων ἐβδομάδων τῆς Τεσσαρακοστῆς. Ὁλόκληρος ὁ ὕμνος λέγεται τὴν Παρασκευὴ τῆς πέμπτης ἐβδομάδος.

Καθένας ἀπὸ τοὺς 12 οἴκους μὲ περιπτό - μόνον ἀριθμὸ ἔχει 6 δίστιχα (12 στίχους) καὶ κάθε στίχος ἀρχίζει μὲ ἓνα «*Χαῖρε*». Πόσα ἐπο-

μένως εἶνε ὅλα τὰ «*Χαῖρε*» τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου; 12 Χ12 = **144**. Καὶ ὅλα αὐτὰ δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ ἐπανάληψις τοῦ πρώτου ἐκείνου χαιρετισμοῦ τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ στὴ Ναζαρέτ πρὸς τὴν Παναγία (βλ. Λουκ. 1,28).

Τὰ «*Χαῖρε*» αὐτά, γιὰ νὰ ἐκφραστοῦμε μεταφορικῶς, εἶνε μία **ἀνθοδέσμη** φτειαγμένη ἀπὸ ἄνθη τοῦ ποιητικοῦ λόγου. Ὅ,τι ὠραῖο ὑπάρχει στὸν κόσμον καὶ στὸ σύμπαν (στὴ φύσι, ἐπάνω στὴ γῆ καὶ κάτω ἀπὸ τὴ γῆ, στὴ θάλασσα, στὸν οὐρανόν), τὸ παίρνει ὁ ἐμπνευσμένος ἀνώνυμος ποιητὴς καὶ στολίζει τὴ μορφή τῆς Θεοτόκου. Εἶνε ἓνα ἀριστούργημα ἐμμέτρου λόγου, ποῦ ὑπὸ τὴν φώτισι τοῦ ἁγίου Πνεύματος χρησιμοποιεῖ ποικίλα ἐκφραστικὰ μέσα τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης. Ὑπάρχουν ζεύγη ἱερῶν νοημάτων ἄλλου κατὰ ἀντιστοιχία, ἄλλου κατὰ ἀντίθεσι, ἄλλου μὲ λογοπαίγνια, ποῦ πλέκουν ἐπιχαρίτως τὰ νοήματα μὲ τὸ ἄκουσμα τῆς φράσεως (ὁμοιοκαταληξία, παρήχησις).

• Αὐτὰ γιὰ τὴ λογοτεχνικὴ ἀξία τοῦ ὕμνου. Ἐρχόμαστε τώρα νὰ δοῦμε τὸ **ἱστορικὸ τοῦ ποιήματος**. Πῶς καὶ πότε συνετέθη καὶ ἐψάλη γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος;

Σὰς καλῶ, ἀγαπητοί μου, νὰ ταξιδέψουμε μὲ τὸ ταχύτερο μέσο συγκοινωνίας, τὴν σκέψι μας. Ἐμπρὸς λοιπόν, ἀπογειωνόμεθα. Περνάμε τὸ Αἰγαῖο πέλαγος, τὸν Ἑλλήσποντο, τὴν Προποντίδα, καὶ προσγειωνόμεσθε στὴν πόλι τῶν ὀνείρων μας, **στὴν Κωνσταντινούπολι**. Εἶνε τὸ **ἔτος 626 μ.Χ.** Τί συνέβαινε τότε ἐκεῖ;

Ἐνα βάρβαρο ἔθνος, οἱ **Ἄβαροι**, στρατιὰ ὀλόκληρη, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν χαγᾶνο, τὸν ἀρχηγό τους, ἔφτασαν ἀπὸ βορρᾶ ἔξω ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι καὶ πολιορκοῦσαν στενὰ τὴν Πόλι. Συγχρόνως ἀπέναντι, στὴν Ἀσιατικὴ πλευρὰ τοῦ Βοσπόρου, ἔφτασε στὴ Χαλκηδόνα μία στρατιὰ **Περσῶν** μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸ βασιλεῖα τους Χοσρόη. **Πολιορκεῖτο** λοιπόν **ἡ Βασιλεύουσα** ἀπὸ ξηρᾶς καὶ ἀπὸ θαλάσσης.

Τὸ δυστύχημα ἦταν, ὅτι ὁ **αὐτοκράτωρ Ἡ-**

ράκλειος είχε έμπλακῆ σὲ πόλεμο ἐναντίον τῶν Περσῶν, ποὺ εἶχαν φτάσει μέχρι τὰ Ἱεροσόλυμα, τὰ κυρίευσαν, ἄρπαξαν τὸν τίμιο σταυρὸ καὶ τὸν μετέφεραν στὴν Περσία. Ἐκεῖ λοιπὸν ἦταν ἀπασχολημένος ὁ Ἡράκλειος.

Μέσα στὴν Πόλι ὑπῆρχε μιὰ μικρὴ φρουρὰ μόνο (12.000 ἄντρες) καὶ ὁ **πατριάρχης Σέργιος**, ποὺ ἐμπύχωνε τὸ στρατὸ καὶ τὸ λαό. Πολλὲς φορὲς ὅσο ἀξίζει ἓνας ἄνθρωπος δὲν ἀξίζει ὀλόκληρος στρατός. Ὅποιοι ἔχουν τέτοιους ἡγέτες, θαυματουργοῦν· ἐνῶ τιμωρία ἐνὸς λαοῦ εἶνε νὰ στερεῖται ἀξίων ἡγετῶν. Ἐκεῖ δυστυχῶς θὰ καταστήσουμε τώρα· θὰ πραγματοποιηθῆ ἢ προφητεία τοῦ Ἡσαίου, ὅτι σὲ ἐποχὴ ἀποστασίας δὲν θὰ κυβερνοῦν μεγάλοι καὶ ὑψηλοὶ ἄνδρες, ἀλλὰ «νεανίσκοι», παιδάρια (βλ. Ἠσ. 3,1-4), καὶ θ' ἀνατρέπουν τὰ πάντα.

Οἱ Βυζαντινοὶ εἶδαν ὅτι τὰ πράγματα εἶνε δύσκολα καὶ ἔκριναν ὅτι συμφέρει νὰ προτιμήσουν ἓνα **συμβιβασμό**. Ἔστειλαν μιὰ ἐπιτροπὴ ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη, νὰ συναντήσῃ τὸν χαγᾶνο. Αὐτός, ἀγέρωχος, ἀπαιτοῦσε νὰ τοῦ παραδώσουν τὴν Πόλι ἄνευ ὄρων. –Δὲν μπορούμε ἔτσι νὰ συζητήσουμε, τοῦ ἀπήντησαν. Κ' ἐκεῖνος ἀπέειλε μετ' ἰταμότητα· –Λοιπὸν δὲν γλυτώνετε· μόνο ἂν γίνετε πουλιὰ καὶ πετάξετε ἢ ψάρια καὶ κολυμπήσετε θὰ σωθῆτε!

Ἐπέστρεψαν θλιμμένοι - κλαμένοι. Ἐκαναν τὸ σταυρὸ τους κ' ἔβαλαν τὴ φρουρὰ νὰ φυλάξῃ τὰ τείχη, ἐνῶ οἱ γυναῖκες μετ' ἃ παιδιὰ μαζεύτηκαν στοὺς ναοὺς καὶ **προσεύχονταν**.

Καὶ **τὸ θαῦμα ἐγένε**. Φύσηξε ἄνεμος σφοδρὸς στὸν Κεράτιο κόλπο καὶ στὸ Βόσπορο, συνέτριψε τὰ πλοῖα τῶν ἐχθρῶν, ἐγιναν σανίδες ποὺ ἐπέπλεαν στὴ θάλασσα, κι ὁ ἐχθρικός στρατός πανικόβλητος ἔλυσε τὴν πολιορκία κ' ἔφυγε. Τὰ ξημερώματα **ἡ Πόλις ἦταν ἐλευθέρη**. Ἡ χαρὰ τους ἦταν ἀπερίγραπτη.

Τότε ὁ Σέργιος συγκέντρωσε τὸ λαὸ στὸ ναὸ τῶν Βλαχερνῶν. Ἐκεῖ ὅλη νύχτα ἔκαναν **ἀγρυπνία ὄρθιοι** –γι' αὐτὸ ὁ ὕμνος λέγεται *Ἀκάθιστος*– καὶ ἔψαλαν γιὰ πρώτη φορὰ τὸ «*Τῆ ὑπερμάχῳ Στρατηγῶ τὰ νικητήρια...*» (κοντάκ).

● Ἡ μεγάλη ὁμως ἀξία τοῦ ποιήματος, ἀγαπητοί μου, βρίσκεται στὶς ἀλήθειες ποὺ περιέχει, στὰ **θεολογικὰ νοήματα** ποὺ διατυπώνει.

Στοὺς Χαιρετισμοὺς καὶ στὸν Κανόνα τοῦ Ἀκαθίστου (ποίημα Ἰωσήφ ὕμνογράφου μετ' εἰρημοῦς Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ) ἀκούγεται ἡ **δογματικὴ διδασκαλία** τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας γιὰ τὸ πρόσωπο τῆς Παναγίας καὶ τὸ ρόλο τῆς στὸ μυστήριό τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου, ποὺ συνδέονται ἀρρηκτικῶς μετ' ὁ Θεανδρικό πρόσωπο τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Ἐκεῖνη εἶνε

«*τῶν θαυμάτων Χριστοῦ τὸ προοίμιον*» καὶ «*τῶν δογμάτων αὐτοῦ τὸ κεφάλαιον*» (Ἀκάθ. ὕμν. Γ'2).

✓ **Τὸ πρόσωπο τῆς Παναγίας**. Αὐτὴ εἶνε ἡ *Παρθένος, Ἀειπάρθενος, Θεόνυμφος, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, Θεομήτωρ, Θεογεννήτρια, Θεοτόκος, ἡ Μήτηρ τῆς δόξης*, τὸ «*φωτὸς κατοικητήριον*» (Καν. η'3). Αὐτὴ εἶνε ἡ *ἐσφραγισμένη ἔμψυχος βίβλος Χριστοῦ, ἡ ἀγνή καὶ ἀγνείας θησαύρισμα, ἡ δύπνοον κρίνον, θυμίαμα εὐοσμῶν, μύρον πολυτίμον· ἡ πανάμωμος, πανάχραντος, παμμακάριστος, ἀπειρόγαμος· ἡ λυχνία, τὸ ἀλατόμητον ὄρος, ὁ ἔνδροσος πόκος τοῦ Γεδεῶν, ἡ ἀφλεκτος βάτος, ἡ ἀληθινὴ ἄμπελος, ἡ Δέσποινα τοῦ κόσμου, ἡ Κυρία πάντων ἡμῶν* κ.λπ..

✓ **Ὁ ρόλος τῆς στὸ σχέδιο τῆς θείας οἰκονομίας** μοναδικός. «*Μέγα μυστήριον*» ὁ τοκετός τῆς. Ἔγινε· ἡ «*αἰτία τῆς τῶν πάντων θεώσεως*» (Καν. η'2, ς'1), ἡ «*κλίμαξ, δι' ἧς κατέβη ὁ Θεός*», ἡ «*γέφυρα ἢ μετάγουσα τοὺς ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν*» (Ἀκάθ. ὕμν. Γ'3). Δι' αὐτῆς ἐγένε ἡ σάρκωσις τοῦ Θεοῦ, ἡ ἐνανθρώπησις τοῦ Λόγου, γεννήθηκε ἐν χρόνῳ ὁ ἄχρονος Θεός· στὴν ἄχραντο μήτρα τῆς ἐγένε ἡ ἔνωσις τῶν δύο φύσεων τοῦ Χριστοῦ, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐγένε Υἱὸς τῆς Παρθένου. Δι' αὐτῆς λύθηκε ἡ «*ἀρὰ τῆς προμήτορος*». Αὐτὴ εἶνε ἡ τοῦ «*Ἀδὰμ ἐπανόρθωσις, τοῦ ἄδου ἢ νέκρωσις, τὸ παλάτιον τοῦ μόνου Βασιλέως, ὁ πύρινος θρόνος τοῦ Παντοκράτορος*», «*τὸ ὀσφράδιον τοῦ πάντων Βασιλέως*», τὸ «*διάσσωμα τοῦ κόσμου*», ἐκεῖνη διὰ τῆς ὁποίας «*ἐξανέστημεν ἐκ τοῦ πτώματος ἡμῶν*», *θρόνος θεότητος, θερμὸν ἰλαστήριον, ἡ μόνη πύλη ἣν διώδευσε μόνος ὁ Λόγος, ἡ στάμνος ἢ φέρουσα τὸ μάννα, τὸ εὐρύχωρον σκῆνωμα τοῦ Λόγου, τὸ ἄδυτον ἄστρον τὸ εἰσάγον κόσμῳ τὸν μέγαν Ἥλιον* κ.ἄ..

Ἡ Παναγία, ἀγαπητοί μου, δὲν μᾶς ἔσωσε μόνο «*τῷ καιρῷ ἐκείνῳ*», ὅπως εἰρωνεύονται κάποιοι, ἀλλὰ καὶ **τὴν 28ῃ Ὀκτωβρίου 1940**, ὅταν ὁ λαός μας ἦταν σύμψυχος· τότε, ὅταν σ' ἓνα ὕψωμα ἔστηναν τὴν ἑλληνικὴ σημαία, ἔψαλλαν «*Τῆ ὑπερμάχῳ Στρατηγῶ τὰ νικητήρια...*».

Τώρα; Μπορεῖ ἄραγε τὸ θαῦμα νὰ ἐπαναληφθῆ; Μὲ λύπη παρατηροῦμε ὅτι, ἐνῶ στοὺς ναοὺς λέμε «*Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε*», ἔξω **κάποιοι βλασφημοῦν** τὸ ὄνομά τῆς. Δὲν ἁμαρτάνουν ὁμως μόνο αὐτοί, ἀλλὰ καὶ ὅσοι τοὺς ἀνέχονται. Ὁ Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς λέει· Ἄν βλαστημῆς τὴ μάνα μου σὲ συγχωρῶ, ἂν βλαστημῆς τὴν Χριστὸ καὶ Παναγία δὲν ἔχω μάτια νὰ σὲ δῶ!

Ὅλοι, λοιπὸν, ἂς δοξάζουμε Ἰησοῦν Χριστόν· ὃν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΑΖ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2279

Κυριακὴ Ε' Νηστειῶν (Μάρκ. 10,32-45)
5 Ἀπριλίου 2020

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Τὸ θηρίο τοῦ ἐγωισμοῦ

«Ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι» (Μάρκ. 10,45)

Ὁλη ἡ ζωὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς εἶνε, ἀγαπητοί μου, τύπος καὶ ὑπογραμμός· ἰδιαίτερος ὁμως τὸ τέλος. Ἔνα ἐπεισόδιο αὐτῶν τῶν ἡμερῶν διηγεῖται σήμερα τὸ εὐαγγέλιο· συνέβη ὅταν ὁ **Κύριος ἀνέβαινε μὲ τοὺς μαθητὰς στὰ Ἱεροσόλυμα.**

Πηγαίνει γιὰ τελευταία πλέον φορά, **γιὰ νὰ προσφέρῃ τὴν ὑψίστη θυσία** «ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας» (Λεϊτ. Μ. Βασ., καθ' ὁδόν προβλέπει ὡς Θεὸς ὅλα ὅσα πρόκειται νὰ ὑποφέρῃ· σὰν σὲ κινηματογραφικὴ ταινία περνοῦν μπροστά του. Εἶνε συγκινημένος. Καὶ θὰ ἤθελε στὸ ὕψος τῶν σκέψεων καὶ αἰσθημάτων του ν' ἀνυψώσῃ καὶ τοὺς μαθητὰς του.

Ἄλλὰ οἱ μαθηταὶ παρέμεναν ἀσυντόνιστοι, ἀπροσάρμοστοι. Ἄλλα σκεπτόταν ὁ Κύριος, ἄλλα σκέπτονταν αὐτοί· ἐκεῖνος σκεπτόταν τὴ θυσία - οἱ μαθηταὶ τὴ δόξα, ἐκεῖνος τὸ σταυρό - αὐτοὶ θρόνους ἐπιγείους! **Φαντάζονταν** ὅτι, τώρα ποὺ θὰ μῆν στὰ Ἱεροσόλυμα, θὰ διώξῃ τοὺς Ἰουδαίους κατακτητὰς, θ' ἀνακηρυχθῇ βασιλεὺς πρὸ ἔνδοξος ἀπ' τὸ Σολομῶντα καὶ τὸ Δαυὶδ, καὶ **θὰ τὸν περιστοιχίζου ἀξιωματοῦχοι...**

Κ' ἐπειδὴ τέτοια ἰδέα εἶχαν γιὰ τὸ Χριστό, **τοὺς κατέλαβε ἐπιθυμία δόξης ἐπιγείου.** Δύο μάλιστα ἀπὸ αὐτούς, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης οἱ γιοιοὶ τοῦ Ζεβεδαίου, ἔβαλαν τὴ μητέρα τους, ὅπως λέει ἄλλος εὐαγγελιστής (βλ. Ματθ. 20,20-28), νὰ βοηθήσῃ. Κ' ἡ μάνα, ποὺ ἀγαπάει τὰ παιδιά της, ἔρχεται μαζί τους στὸ Χριστό, πέφτει στὰ πόδια του καὶ τοῦ λένε· Διδάσκαλε, τώρα ποὺ θὰ γίνῃς βασιλεὺς καὶ θὰ ἔχῃς δύναμι, σὲ παρακαλοῦμε νὰ δώσῃς σ' ἐμᾶς τὶς καλύτερες θέσεις!...

Φανταστήτε **παρὰ νόμιμον**· πόσο μακριὰ ἀπὸ τὴ σκέψιν τοῦ Χριστοῦ ἦταν καὶ αὐτοί, καὶ ἡ μητέρα τους, μὰ καὶ οἱ ἄλλοι μαθηταὶ ποὺ ἀγανάκτησαν γιὰ τὴν ἀξίωσιν τῶν δύο! Γιὰ νὰ μιλήσουμε μὲ σύγχρονη γλῶσσα, ζητοῦσαν ἀπ' τὸ Χριστό χαρτοφυλάκια, θέσεις ὑπουργοῦ - πρωθυπουργοῦ.

Στὴν προκειμένη περίπτωσι, **δὲν τοὺς εἶχε**

ἀκόμα φωτίσει τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο, σκέπτονταν κοσμικά. Οἱ μαθηταί, «σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς καὶ ὀστοῦν ἐκ τῶν ὀστέων» (πρβλ. Γέν. 2,23) τοῦ λαοῦ τους, δὲν διέφεραν στὸ φρόνημα ἀπὸ τὸν κόσμον.

Οἱ ἄνθρωποι, ἀγαπητοί μου, ἀπὸ τὰ ἀρχαιότατα χρόνια μέχρι σήμερα (εἴτε στὴν ἐποχὴ τῶν σπηλαίων, εἴτε στὴν κλασσικὴ Ἑλλάδα, εἴτε ἐπὶ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, εἴτε στὴν ἐποχὴ τῶν πυραύλων), παρὰ τὴ μὀρφωσι καὶ τὰ φῶτα τους, **ὅλοι μέσα τους κρύβου** ἓνα θηρίο πρὸ φοβερό κι ἀπ' τὸ λιοντάρι καὶ τὴν τίγρι, ποὺ ἂν δὲν τὸ ἐξοντώσουμε θὰ μᾶς φάῃ. Κι αὐτὸ εἶνε ὁ **ἐγωισμός**, τὸ «ἐγώ» τοῦ ἀνθρώπου.

Τί εἶνε τὸ «ἐγώ»; Τὸ νὰ σκέπτεσαι μόνο τὸν ἑαυτό σου, σὰν νὰ μὴν ὑπάρχῃ ἄλλος στὸν κόσμον· εἶνε τὸ πάθος νὰ ζητᾶς μόνο τὰ ἀτομικά καὶ οἰκογενειακά σου συμφέροντα, καὶ ν' ἀδιαφορῆς γιὰ τὴν εὐρύτερη οἰκογένεια ποὺ λέγεται ἔθνος, κοινωνία, ἀνθρωπότης.

Ἄν βάλομε τὸν ἐγωισμό μέσα στὸ «χημεῖο» τοῦ Εὐαγγελίου, θὰ δοῦμε ὅτι τὸ πάθος αὐτὸ **ἀναλύεται σὲ τρεῖς λυσσώδεις ἔρωτες.** Ἐγωισμὸς λοιπὸν ἴσον λύσσα· **α')** γιὰ **χρῆμα - λεφτά, β')** γιὰ **σάρκα - αἰσχροὺς ἔρωτες**, καὶ **γ')** γιὰ **δόξα - ἀξιώματα.** Σ' αὐτὰ κινεῖται ἡ κοσμικὴ ζωὴ· ἢ λεφτὰ θὰ κυνηγᾷ ὁ ἄλλος, ἢ αἰσχροὺς ἔρωτες καὶ θὰ πέφτῃ στὴ σάρκα σὰν τὰ ὄρνια στὸ ψοφίμι, ἢ θὰ λυσσᾷ γιὰ ἀξιώματα.

Ὁ φιλάργυρος κυνηγᾷ τὸ χρῆμα, ὁ σαρκολάτρης τὴν ἀκάθαρτη ἡδονή, καὶ ὁ φιλόδοξος τὰ ἀξιώματα **μὲ κάθε μέσο**, θεμιτὸ ἢ ἀθέμιτο· ψέματα, κατηγορίες, συκοφαντίες, διαβολές, φόνου, ἀντιζηλίει, πολιτικὰ πάθη, ἐμφύλιοι σπαραγμοί, κινήματα, ἐπαναστάσεις, παγκόσμιου πόλεμοι. Ὁ ἐγωιστὴς εἶνε ἰκανὸς νὰ πατήσῃ ἀκόμη καὶ πάνω σὲ πτώματα, νὰ πυργώσῃ πυραμίδα ἀπὸ ἀνθρώπινα κεφάλια, γιὰ νὰ στήσῃ στὴν κορυφὴ τὴν ἀφεντιά του.

Ἀπατώμεθα. Τί εἶνε αὐτὴ ἡ Γῆ ποὺ κατοι-

κουµε, µε ὅλα τὰ βασίλεια, τὰ πλούτη καὶ τὴ λαμπρότητά της· ἕνας κόκκος ἄμμου μέσα στὸ ἄπειρο. Κι ὅμως κάποτε οἱ ἄνθρωποι νόμιζαν, ὅτι αὐτὴ εἶνε τὸ κέντρο τοῦ σύμπαντος. Πλάνη. Ὅπως λοιπὸν αὐτὸ ἦταν πλάνη, ἔτσι ὑπάρχει καὶ σήμερα ἡ πλανεμένη ἰδέα ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε κάτι. Τί εἶσαι, ἄνθρωπε, ὅσο σπουδαῖος καὶ μεγάλος κι ἂν γίνης; ἀφοῦ ἡ Γῆ εἶνε ἕνας κόκκος, τί εἶσαι σὺ ἐπάνω στὸν κόκκο αὐτόν; Σκόνη, σταγονίδιο.

Ἄγνοοῦμε τὴν ἀληθινὴ φύσι μας. Ἀκούσατε τί ψάλλουμε στὴν κηδεῖα, μπροστὰ στὸ νεκρό; Ἐκεῖ, μέσα τὸ φέρετρο, θρυμματίζεται ὁ ἐγωισμὸς μας καὶ ἡ Ἐκκλησία ψάλλει· «*Ἐμνήσθην τοῦ προφήτου βοῶντος*»· τώρα πού βλέπω μέσα στὴν κάσση τὰ πλούτη, τὰ κάλλη, τὰ ἀξιώματα, θυμήθηκα τὸν προφήτη πού φώναζε «*Ἐγὼ εἶμι γῆ καὶ σποδός*», ἐγὼ εἶμαι χῶμα καὶ στάχτη (Γέν. 18,27). Αὐτὰ ὅμως δὲν τὰ σκέπτεται ὁ ἐγωιστὴς καὶ φίλαυτος, καὶ θέλει τὸ ἀτομίδιό του, τὸ σταγονίδιό του, νὰ τὸ κἀνῆ ἄξονα γύρω ἀπ' τὸν ὁποῖο νὰ κινοῦνται ὅλοι.

Ἐνῶ λοιπὸν οἱ μαθηταὶ ὄνειρεύονται ἀξιώματα, ὁ Χριστὸς τοὺς προσγειώνει λέγοντας· «*Ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι*» (Μάρκ. 10,45). Δηλαδή; Ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ πάθους, τοῦ θηρίου πού λέγεται ἐγωισμὸς, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ μὲ λόγια καὶ μὲ τὸ παράδειγμά του – τί ἔκανε· ἐπιτρέψτε μου τὴ φράσι, πῆρε μπουλντόζα καὶ **ἄνοιξε καινούργιο δρόμο**, τὸ δρόμο τῆς ἀγάπης καὶ προσφορᾶς· ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ ἄνοιξε νέα λεωφόρο.

Κήρυξε μιὰ ἀγία ἐπανάστασι ἐναντίον τοῦ μεγαλύτερου ἐχθροῦ μας, τοῦ ἐγωισμοῦ. Ἐπέφερε ἀλλαγὴ ριζικὴ στὶς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων. «*Καθεῖλε δυνάστας ἀπὸ θρόνων καὶ ὕψωσε ταπεινοὺς*» (Λουκ. 1,52)· γκρέμισε ἀπ' τοὺς θρόνους Καίσαρες καὶ Μεγάλους Ἀλεξάνδρους, καὶ ἀνύψωσε ταπεινοὺς καὶ καταφρονημένους.

Δίδαξε, ὅτι ἡ ζωὴ αὐτὴ δὲν εἶνε θησαυρισμὸς, ἀπόλαυσις, τυραννικὴ βία· σκοπὸς τῆς ζωῆς εἶνε τὸ διακονεῖν - ὑπηρετεῖν, νὰ προσφέρῃς τὸν ἑαυτὸ σου στὴν ὑπηρεσία τοῦ πλησίον. **Ἀνέστρεψε, δηλαδή, τὴν πυραμίδα τοῦ κόσμου**· πῆρε τὴν κορυφὴ καὶ τὴν ἔβαλε κάτω, καὶ πῆρε τὴ βᾶσι τὴν ὕψωσε ἐπάνω.

Εἶνε εὐκόλο πρᾶγμα νὰ πᾶς στὴν Αἴγυπτο, νὰ πάρῃς τίς Πυραμίδες καὶ νὰ τίς ἀναστρέψῃς; εἶνε εὐκόλο νὰ γυρίσῃς τὸν Ὀλυμπο ἀνάποδα; Καθόλου. Καὶ ὅμως αὐτὸ τὸ ἀναποδογύρισμα, **τὸ ξερρίζωμα τοῦ ἐγωισμοῦ**, ἔκανε ὁ Χριστὸς. Ξερρίζωσε τὸν ἐγωισμὸ, καὶ στὴ θέσι του ἔβαλε – τί; τὴν ὠραιότερη καὶ εὐγενέστερη

λέξι· τὴν ἀγάπη. Ἡ ὁδὸς τῆς δόξης εἶνε ἡ ὁδὸς τῆς ἀγάπης, τῆς ταπεινώσεως, τῆς θυσίας.

Πέστε μου, σᾶς παρακαλῶ, **πού κατοικεῖτε;** –ἀλληγορικῶς ἐρωτῶ, σύμφωνα μὲ τὸ εὐαγγέλιο–, **σὲ ποῖό δρόμο** κατοικεῖτε; Θὰ σᾶς τὸ πῶ. Κατοικεῖτε ἄλλοι στὴν *ὁδὸ Φιλαργυρίας*, ἄλλοι στὴν *ὁδὸ Φιληδονίας*, ἄλλοι στὴν *ὁδὸ Φιλοδοξίας*. Τώρα ὅμως φύγετε ἀπὸ τοὺς δρόμους αὐτούς, κ' ἐλᾶτε ὅλοι νὰ κατοικήσετε σὲ μιὰ ὁδὸ πού ὑποδεικνύει σήμερα ὁ Κύριος. Ἐλᾶτε νὰ κατοικήσουμε ὅλοι στὴν ἀνηφορικὴ **ὁδὸ Γολγοθᾶ!** Εἶνε ἡ εὐλογημένη ὁδὸς τῆς ἀγάπης, τῆς θυσίας, τῆς αὐταπαρνήσεως· αὐτὴ πού βάδισε ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, οἱ ἀπόστολοι, οἱ πατέρες, οἱ ὄσιοι καὶ οἱ μάρτυρες· αὐτὴ πού πρέπει νὰ βαδίσῃ κάθε Χριστιανός.

* * *

Καὶ ἂν αὐτὰ φαίνονται κάπως ἀφηρημένα, τὰ παρουσιάζω πιὸ συγκεκριμένα μὲ **παραδείγματα** μεταφράζοντας τὸ εὐαγγέλιο.

✓ **Στὸ βασίλειο τοῦ Χριστοῦ ἕνας ὁδοκαθαριστής**, πού εὐεργετεῖ τὴν κοινωνία μὲ μιὰ ὑπηρεσία ἀηδιαστικὴ ἀλλ' ἀναγκαία – ἂν λείψῃ αὐτός, θὰ πέσῃ χολέρα στὰ παλάτια, εἶνε πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τὸν τοκογλύφο **κεφαλαιοκράτη**.

✓ **Στὸ βασίλειο τοῦ Χριστοῦ ἕνας ἐργάτης** τοῦ ἐργοστασίου εἶνε πολὺ ἀνώτερος ἀπὸ ἕναν ὑψηλόβαθμο **κρατικὸ ὑπάλληλο**.

✓ **Στὸ βασίλειο τοῦ Χριστοῦ ὁ χωριάτης**, πού ποτίζει τὴ γῆ μὲ τὸν ἰδρώτα του, εἶνε πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τὸν ἄθεο ἐκεῖνον «**ἐπιστήμονα**», πού ἔχει κλείσει πιά τὰ βιβλία, παίζει τάβλι στὸ καφενεῖο, καὶ ξέρει μόνον τὸ «**Δὲν ὑπάρχει Θεός**».

✓ **Στὸ βασίλειο τοῦ Χριστοῦ μιὰ νοσηλεύτρια**, πού δὲν ἔκλεισε μάτι τὴ νύχτα, ἔμεινε ὡρες πάνω σ' ἕναν ἄγνωστο ἄρρωστο καὶ τοῦ ἔκλεισε τὰ μάτια στὸ μάταιο τοῦτο κόσμος, εἶνε ἀνώτερη ἀπὸ τὴ διάσημη **ἠθοποιό**.

✓ **Στὸ βασίλειο τοῦ Χριστοῦ μιὰ μάνα**, πού δὲν ξέρει τί θὰ πῆ διασκεδάσι, ἀλλὰ κλεισμένη στὸ σπίτι νταντεῦει τὸ παιδί, στέκεται πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τὴν **κυρία τῆς ἀριστοκρατίας**, πού δὲν κάνει τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὸ νὰ διασκεδάζῃ στὰ κέντρα καὶ νὰ χάσκῃ μπροστὰ στὶς βιτρίνες.

✓ **Στὸ βασίλειο τοῦ Χριστοῦ μιὰ μετανοημένη πόρνη**, ὅπως ἡ ὁσία Μαρία ἡ Αἰγυπτία πού ἐορτάζουμε, εἶνε πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τὴ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας καὶ κάθε ἄλλη **βασίλισσα**.

Αὐτὸ εἶνε, ἀγαπητοί μου, ἐν συγχρόνῳ μεταφράσει τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιο εὐαγγέλιο. Θέλετε λοιπὸν δόξα καὶ μεγαλεῖο; Ἐμπρός, **βαδίστε ὅλοι τὴν ὁδὸ τοῦ Γολγοθᾶ**, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ στὴν Ἀνάστασι καὶ στὴ δόξαν· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - "Ἔτος ΑΖ" Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2280	Κυριακὴ τῶν Βαΐων (Ἰω. 12,1-18) 12 Ἀπριλίου 2020 πρωί	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Ὁ Βασιλεὺς μας ἔρχεται!

«Ἵσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου...» (Ἰω. 12,13. Ψαλμ. 117,26)

Ο Ἰησοῦς Χριστός, ἀγαπητοί μου, ἀνεβαίνει στὰ Ἱεροσόλυμα γιὰ τελευταία φορά. Λίγες μέρες μένουν μέχρι τὴ Μεγάλη Παρασκευὴ καὶ ὁ Κύριός μας πάνω ἀπ' τὸ σταυρὸ θὰ πῆ τὸ «Τετέλεσται» (Ἰω. 19,28,30). Σήμερα ἄραγε τί νὰ σκέπτεται; πῶς αἰσθάνεται;

Ὁ πόνος του εἶνε μεγάλος, γιατί καὶ ἡ ἀγάπη του εἶνε ἀπέραντη, θεϊκὴ. Ἀγάπησε τὸ ἔθνος αὐτό, τοὺς Ἰουδαίους, ἀφοῦ μὲ τὴν ἐνανθρώπησί του ἐντάχθηκε, πολιτογραφήθηκε καὶ ἀπογράφηκε ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους τοῦ λαοῦ αὐτοῦ. Ἀνάμεσα στὰ ἄλλα ἀδιάβλητα πάθη, ποὺ δέχθηκε νὰ ἀναλάβῃ ὡς τέλειος ἄνθρωπος, εἶνε καὶ ἡ ἀγάπη ποὺ νιώθει κάθε θνητὸς γιὰ τὸν τόπο ὅπου πρωτοεἶδε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, αὐτὸ ποὺ λέγεται ἀγνὸς πατριωτισμός. Ἀγάπησε καὶ τὸ κέντρο αὐτοῦ τοῦ ἔθνους, τὰ Ἱεροσόλυμα, τὴν ἀγία Σιών, τὴν πόλι τοῦ Δαυΐδ. Ποτέ μὰνα δὲν ἀγάπησε τὰ παιδιά της τόσο ὅσο ὁ Χριστὸς τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους ζῆ τώρα πάνω ἀπὸ τριάντα χρόνια. Τέτοια ἀνθρώπινα συναισθήματα νιώθει σήμερα ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.

Ὡς παντογνώστης Θεὸς ὅμως, καθὼς ἀντικρῦζει τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ γνωρίζοντας τί τὴν περιμένει, αὐτὴ τὴν τόσο τραγουδισμένη πρωτεύουσα, συμπονεῖ τὸ λαό του, καὶ θὰ σύρῃ τὸ πέπλο ποὺ κρύβει τὸ μέλλον γιὰ ν' ἀποκαλύψῃ **τὴν τιμωρία ποὺ νὰ ἐπακολουθήσῃ** «Ἱερουσαλήμ Ἱερουσαλήμ», λέει, πόσες φορές **θέλησα** νὰ σὰς φέρω κοντά μου, μὰ δὲν **θελήσατε!** Ὅπως ἡ κλώσσα ὅταν δῆ στὸν οὐρανὸ νὰ πετᾷ τὸ γεράκι ἔτοιμο ν' ἀρπάξῃ τὰ πουλιά της φωνάζει καὶ τὰ προσκαλεῖ γιὰ νὰ τὰ προφυλάξῃ κάτω ἀπ' τὰ φτερά της, ἔτσι ὁ Κύριος πολλές φορές μέσα στὴν ἱερὰ ἱστορία προσκάλεσε τοὺς Ἰουδαίους, ἀλλ' αὐτοὶ δὲν θέλησαν ν' ἀκούσουν τὴ φωνή του· τώρα λοιπὸν **θ' ἀπομείνουν ἔρημοι** (βλ. Ματθ. 23,37-38. Λουκ. 13,34-35).

Σήμερα ὅμως –παράδοξο– οἱ κάτοικοι τῆς

Ἱερουσαλήμ καὶ ὅλοι οἱ προσκυνηταί, πλήθος μεγάλο, βγαίνουν νὰ ὑποδεχθοῦν τὸ Χριστό! Πῶς ἔγινε αὐτό; Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν δεῖ μὲ τὰ μάτια τους καὶ οἱ ἄλλοι ἄκουσαν, ὅτι ὁ Ναζωραῖος ἀνέστησε στὴ Βηθανία τὸν φίλο του Λάζαρο· **ἀνέστησε νεκρὸ** ποὺ ἦταν τέσσερις μέρες θαμμένος στὸ μνήμα! Αὐτὸ ἦταν ποὺ ἄναψε στὶς ψυχὲς ὄλων τους τὸ θαυμασμό. Κι ὅταν ἔμαθαν ὅτι αὐτὸς ποὺ ἔκανε αὐτὸ τὸ σημεῖο ἔρχεται τώρα στὴν Ἱερουσαλήμ, βγῆκαν αὐθόρμητα ὅλοι νὰ τὸν ὑποδεχθοῦν.

Τὸν ὑποδέχονται ὡς Νικητὴ, ἀφοῦ νίκησε ἐκεῖνον ποὺ ἔχει νικήσει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, τὸν θάνατο δηλαδή. Τὸν ὑποδέχονται καὶ **ὡς Βασιλέα**, ἔτσι τὸν ἐπευφημοῦν. Χιλιάδες κόσμος, γυναῖκες ἄντρες μικρὰ παιδιά, ἔκοψαν βέργια, βγῆκαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, καὶ μόλις φάνηκε ὁ Ἰησοῦς ἄρχισαν νὰ ζητωκραυγάζουν· «Ἵσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ». Τί ἔλεγαν δηλαδή; Φώναζαν αὐτούσια λόγια τοῦ ψαλμοῦ (Ψαλμ. 117,26), καὶ σ' αὐτὰ προσέθεταν τὴ δική τους προσφώνησι «**βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ**» (Ἰω. 12,13). Τὰ λόγια αὐτὰ ἦταν μέχρι κεραίας ἀληθινά, ἀσχέτως ἂν τὰ ἐννοοῦσαν ὅλοι σωστά. Μέσα τους κυριαρχοῦσε ὁ πόνος γιὰ τὴ σκλαβωμένη στοὺς Ῥωμαίους χώρα τους, ἡ ἐπιθυμία νὰ δοῦν πάλι ἕνα δικό τους βασιλέα, συνεχιστὴ τῆς βασιλείας τοῦ Δαυΐδ. Στὸ πρόσωπο τοῦ Ναζωραίου λοιπὸν βεβαιώθηκαν ὅτι βρῆκαν αὐτὸν ποὺ περίμεναν καὶ ζητοῦσαν.

Ἦταν ὄντως ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος **βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ**. Ἄλλ' ὄχι μόνο αὐτοῦ τοῦ μικροῦ Ἰσραήλ, τοῦ παλαιοῦ. Δὲν εἶνε βασιλεὺς ἐγκόσμιος, καὶ μὴν ἀνησυχοῦν οἱ ἄρχοντες τῆς γῆς. Ἡ μυστικὴ ἀλήθεια, ποὺ σὲ λίγο θ' ἀποκαλυφθῇ ἐκεῖ, μπροστὰ στὸν Πιλάτο, εἶνε ὅτι ἡ δική του βασιλεία «**οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου**» (Ἰω. 18,36). Εἶνε βασιλεὺς, ὄχι ὅμως τοῦ παλαιοῦ Ἰσραήλ· εἶνε ὁ βασιλεὺς τοῦ νέ-

ου Ἰσραήλ, τῆς Ἐκκλησίας του, πού ἤδη θεμελιώνεται καί σέ λίγο θά γίνη ἐπισημως ἡ ἐμφάνισί της, τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς.

Εἶπα προηγουμένως, ὅτι βγήκαν ὅλοι στήν ὑποδοχή. Λάθος ἔκανα. Κάποιοι δὲν συμμερίζονταν τὴν χαρὰ καὶ τὸν ἐνθουσιασμό τοῦ λαοῦ. Ποιοὶ εἶν' αὐτοί; **Οἱ γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι.** Αὐτοὶ δὲν ὑπέφεραν τὴν δόξα τοῦ Ἰησοῦ. Κάθε ζητωκραυγὴ ὑπὲρ αὐτοῦ ἦταν μιὰ μαχαιριά στὰ φθονερά τους στήθη, κάθε ἔπαινός του ἓνα ποτήρι πικρὸ γι' αὐτούς. Ἔφθασαν σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε νὰ λένε καὶ στὰ μικρὰ παιδιά νὰ πάψουν τὶς ζητωκραυγές. Ὡς δυστυχησμένοι! κι ἂν τὰ στόματα τῶν νηπίων πάψουν νὰ δοξολογοῦν, κι αὐτὰ τὰ ἄψυχα θὰ φωνάξουν καὶ θὰ ποῦν· **Χαῖρε, Χριστέ.** Χαῖρε, θὰ πῆ ὁ ἥλιος, γιατί αὐτὸς τοῦ δίνει τὸ φῶς. Χαῖρε, θὰ πῆ ἡ σελήνη, γιατί κι αὐτὴ δικό του κτίσμα εἶνε. Χαῖρε θὰ τοῦ ποῦν τὰ ἄνθη, τὰ πουλιά, ἡ φύσις· ὅλα ὑμνοῦν ἀσιγήτως τὸ μεγαλεῖο του.

Μάταια λοιπὸν κοπιᾶζετε, φαρισαῖοι, παλαιοὶ καὶ νέοι. **Ὁ Ἰησοῦς θὰ ὑμνηταὶ αἰώνως!** Βασιλιᾶδες θὰ πέφτουν, κράτη θ' ἀφανίζονται, δόξες θὰ σβήνουν, ὅλα θὰ μαραίνονται· ἡ δόξα ὅμως τοῦ Ἰησοῦ θὰ θάλλῃ καὶ ἀπὸ πλήθος στόματα θ' ἀκούγεται ὁ ὕμνος του.

Τί νομίζουμε **κ' ἐμεῖς οἱ Χριστιανοί,** ἀδελφοί μου; ἂν ἐμεῖς δὲν τρέξουμε στὶς ἐκκλησίες νὰ τὸν ὑμνήσουμε καὶ δὲν βγοῦμε νὰ τὸν ὑποδεχθοῦμε μετὰ βαίῶν, λέτε νὰ μειώνεται τὸ μεγαλεῖο του; Δὲν ζημιώνεται καθόλου· ὁ Χριστὸς δὲν χάνει τίποτε ἀπὸ τὴν δόξα του! Δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μᾶς καὶ τοὺς ὕμνους μας· ὁ δικός μας ὕμνος εἶνε ἓνας κόκκος ἄμμου, δὲν πρόκειται νὰ τοῦ προσθέσῃ τίποτε σημαντικό. **Ἐμεῖς ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ Ἐκεῖνον,** καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τρέξουμε στήν ὑποδοχή του.

Μὴ ὑστερήσουμε ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους. Ἐκεῖνοι τότε, παρ' ὅλο πού δὲν ἐννοοῦσαν πλήρως τὸ μυστήριον, μόλις ἄκουσαν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἔρχεται, ἔτρεξαν νὰ τὸν προῦπαντήσουν ἔξω ἀπὸ τὴν ἁγία πόλι. Οἱ Χριστιανοὶ τώρα τὸ καταλαβαίνουμε σωστά, πλήρως· ἄς βγοῦμε λοιπὸν **κ' ἐμεῖς γι' αὐτόν.** Οἱ νοικοκυρὲς ν' ἀφήσουν τὰ σπίτια, οἱ ἄντρες τὶς δουλειές, τὰ παιδιά τὰ παιχνίδια. **Μὴ φανοῦμε κατώτεροι ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους.** Ἔρχεται ὁ Χριστός! ἄς τὸ ποῦν οἱ ἄντρες στὶς γυναῖκες, οἱ γυναῖκες στοὺς ἄντρες, τὰ παιδιά στοὺς γονεῖς, οἱ γονεῖς στὰ παιδιά. Ὅλοι ἄς ποῦμε· Ὁ Βασιλεὺς μας ἔρχεται, ἄς βγοῦμε νὰ τὸν προῦπαντήσουμε!

Ἀλλὰ πῶς θὰ τὸν προῦπαντήσουμε; Ἐκεῖνος τότε δὲν εἶχε ἄμαξα στολισμένη, οὔτε ἄ-

λογο περήφανο· εἰσῆλθε τελείως ταπεινά, «ἐπὶ πώλου ὄνου» (Ζαχ. 9,9. Ματθ. 21,5. Ἰω. 12,15). Δὲν μοιάζει μὲ τοὺς ἄρχοντες τῆς γῆς. Δὲν ζητάει νὰ τοῦ στήσουμε ἀψίδες, δὲν τοῦ χρειάζονται τύμπανα καὶ σάλπιγγες, δὲν θέλει ζητωκραυγές· θέλει νὰ τὸν ὑποδεχθοῦμε ὡς Χριστιανοί. Δηλαδή;

✓ Βγήκαν γι' αὐτὸν οἱ Ἰουδαῖοι ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι τους; **ἄς βγοῦμε ἐμεῖς ἀπὸ τὴν ματαιότητά** τοῦ κόσμου τούτου γιὰ νὰ τὸν συναντήσουμε. Naί, γιὰ νὰ ὑποδεχθῆ κάποιος τὸ Χριστὸ πρέπει ν' ἀφήσῃ τὰ κοσμικὰ καὶ τὰ ἐγκόσμια, νὰ στραφῆ στὰ ὑπερκόσμια.

✓ Ἐβγαλαν κ' ἔστρωσαν ἐκεῖνοι τὰ ροῦχα τους στὸ δρόμο, τὰ ἔκαναν τάπητες; ἐμεῖς τώρα ἄς βάλουμε κάτω **τὸ ἐγὼ μας,** ἄς στρώσουμε κάτω **τὰ πάθη μας,** νὰ τὰ πατήσῃ ἐκεῖνος· ἢ **ταπεινώσῃ** μας ἄς γίνη χαλὶ γιὰ νὰ πατήσουν τὰ ἄχραντα πόδια τοῦ Χριστοῦ. Καὶ τότε, γυμνοὶ ἀπὸ κακίες καὶ ἁμαρτίες, νὰ συμπορευθοῦμε μὲ τὸν γυμνὸ Ἐσταυρωμένο μας.

✓ Κρατοῦσαν ἐκεῖνοι βᾶγια καὶ κραύγαζαν «*βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ*»; ἄς ὑψώσουμε ἐμεῖς στὰ χέρια τὸν **τίμιον σταυρό** του, ἄς πάrouμε καθένας στὸν ὦμον **τὸ δικό μας σταυρό,** καὶ τότε ἄς τοῦ ποῦμε· Χαῖρε, Βασιλέα μας!

Σήμερα, ἀδελφοί μου, ἀρχίζει ἡ **Μεγάλῃ Ἑβδομάδα.** Μεγάλῃ, γιατί μέγας εἶνε αὐτὸς πού πάσχει, μέγала τὰ πάθη καὶ τὸ μαρτύριό του, μέγала ὅμως καὶ ἡ νίκη καὶ ἡ δόξα του.

Μεγάλῃ Ἑβδομάδα! Μὲ συγχωρεῖτε γιὰ ὅ,τι θὰ σᾶς πῶ τώρα καὶ παρακαλῶ μὴν κλείσετε τ' αὐτιά σας. Ἄς σκεφτοῦμε σοβαρὰ τοῦτο· **μήπως αὐτὴ ἡ Μεγάλῃ Ἑβδομάδα εἶνε γιὰ μᾶς ἡ τελευταία;** μήπως φτάνει τὸ τέλος μας; μήπως κάποιοι ἄλλοι Ἰουδαῖοι καὶ Πόντιοι Πιλάτοι στήνουν τὸ σταυρό μας; Μήπως φτάνει ἡ ἡμέρα καὶ τῆς δικῆς μας σταυρώσεως;...

Δὲν γνωρίζω. Ἔνα μόνο φωνάζω· Ἄς ὑποδεχθοῦμε τὸ Χριστὸ ὄχι ὅπως οἱ Ἰουδαῖοι ἀλλ' ὅπως ἀρμόζει σὲ Χριστιανούς. **Ἄς τὸν ἀκολουθήσουμε παντοῦ**· στὸ μυστικὸ δεῖπνο, στὰ κριτήρια τοῦ Ἄννα καὶ τοῦ Καϊάφα, στὸ Γολγοθᾶ. Ἄς κλάψουμε μαζί μὲ τὴν Παναγία καὶ τὶς μυροφόρες. Κι ἄς τὸν παρακαλέσουμε σήμερα ὅλοι, νὰ νεκρώσῃ μέσα μας τὰ πάθη, «*τὸν παλαιόν* μας *ἄνθρωπον*» (Ῥωμ. 6,6. Ἐφ. 4,22. Κολ. 3,9)· ν' ἀναστήσῃ τὸν «*καινόν*», τὸν «*νέον*» (Ἐφ. 2,15. 4,24. Κολ. 3,10)· καὶ νὰ μᾶς ἀξιώσῃ ἐδῶ μὲν νὰ ἐορτάσουμε τὴν Ἀνάστασί του, ἐκεῖ δὲ **στοὺς οὐρανοὺς νὰ συναντηθοῦμε μαζί του** μὲ τοὺς ἁγίους καὶ τοὺς ἀγγέλους καὶ νὰ τοῦ ποῦμε· Χαῖρε, ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν!

(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2281	Κυριακὴ Βαΐων βράδυ 12 Ἀπριλίου 2020 βράδυ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἡ Ἑλλάς δόξα τοῦ Χριστοῦ

«Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου» (Ἰω. 12,23)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε σπουδαία ἐορτή, εἶνε **Κυριακὴ τῶν Βαΐων**.

Σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἔξω ἀπ' τὰ Ἱεροσόλυμα εἶνε ἡ **Βηθανία**, ἓνα μικρὸ χωριό. Ἐγινε ξακουστό, γιατί στ' αὐτὸ πῆγε κατ' ἐπανάληψιν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ζοῦσε ἐκεῖ μιὰ εὐλογημένη οἰκογένεια, ὁ Λάζαρος καὶ οἱ δύο ἀδελφές του Μαρία καὶ Μάρθα, τοὺς ὁποίους ἀγαποῦσε. Πῆγε λοιπὸν καὶ τώρα ἐκεῖ, ἀλλὰ γιὰ τελευταία φορά. **Ὁ Λάζαρος ἀρρώστησε, πέθανε καὶ τὸν ἔθαψαν**. Ὁ Χριστὸς πῆγε στὴ Βηθανία γιὰ νὰ κάνη θαῦμα, ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα θαύματά του· νὰ τὸν ἀναστήσῃ!

Ἀνέστησε καὶ ἄλλους νεκρούς ὁ Χριστός, ἀλλὰ ἐδῶ ὑπάρχει διαφορὰ· ἐκεῖνοι δὲν εἶχαν ταφή, ἐνῶ ὁ Λάζαρος ἦταν ἤδη τέσσερις μέρες θαμμένος μέσα στὸ μνήμα. Καὶ ὁ Ἰησοῦς τὴν ἡμέρα αὐτὴ, μαζί μὲ τὶς ἀδελφές του ποὺ πενθοῦσαν καὶ πληθος λαοῦ, πῆγε στὸ μνήμα, στάθηκε μπροστὰ στὴν εἴσοδό του, προσευχήθηκε στὸν οὐράνιο Πατέρα, καὶ κατόπιν μὲ φωνὴ βροντερὴ «ἐκραύγασε· **Λάζαρε, δεῦρο ἔξω**»· ἔλα ἔξω, Λάζαρε! (Ἰω. 11,43). Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δικαίωμά τους· ἐμεῖς πιστεύουμε στὴ θεότητα καὶ στὴ δύναμι τοῦ Χριστοῦ καὶ ὅτι, μόλις ἀκούστηκε ἡ φωνὴ του, **ὁ Λάζαρος βγήκε ἀπὸ τὸν τάφο** τυλιγμένος μὲ τὰ σάβανα.

Αὐτὸ ποὺ ἔγινε τὴν ὥρα ἐκείνη, εἶνε ἓνα προοίμιο, μία ἐγγύησις, μία βεβαίωσις, ὅτι ἡ ἴδια φωνὴ θ' ἀκουστῆ καὶ σ' ὅλα τὰ μνήματα –καὶ στὸ δικό μας– γιὰ τοὺς νεκρούς ὄλων τῶν αἰώνων. Τότε, στὴ συντέλεια τοῦ κόσμου, ἡ φωνὴ ποὺ ἀκούστηκε σήμερα θὰ ξανακουστῆ μὲ ἀρχαγγελικὴ σάλπιγγα ποὺ θὰ λέη· **Νεκροί, ἀναστηθῆτε!** καὶ ὅλοι θ' ἀναστηθοῦν.

Τὸ γεγονὸς αὐτό, ὅτι ἓνας νεκρὸς «**τεταρταῖος**» (ἔ.ἀ. 11,39) ἀναστήθηκε, ἦταν καταπληκτικό, γι' αὐτὸ **διαδόθηκε πολὺ**. Δὲν ὑπῆρχαν βέβαια τὰ σημερινὰ μέσα, ἀλλὰ ραδιόφωνο καὶ τηλεόρασι ἔγινε τότε ἡ ἀνθρώπινη γλῶσσα· ἀπὸ

στόμα σὲ στόμα ἢ εἶδησι ἔφτασε παντοῦ. Καὶ ποιὸ ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα;

Ὅταν σὰν σήμερα ὁ Χριστὸς πῆγε στὰ Ἱεροσόλυμα, ὁ λαὸς τοῦ ἐπιφύλαξε **ὑποδοχὴ** πρωτοφανῆ. Ὅλοι, ἄντρες γυναῖκες παιδιὰ, βγήκαν νὰ τὸν ὑποδεχθοῦν. Ὁ Κύριος καθόταν ὄχι πάνω σὲ ἄρμα, ὅπως συνήθιζαν τότε, ἀλλὰ ἐπάνω σ' ἓναν πῶλο, «**ἐπὶ πῶλον ὄνου**» (Ζαχ. 9,9. Ἰω. 12,15). Κι ὅταν εἰσηλθε ἔστρωναν στοὺς δρόμους τὰ ροῦχα τους γιὰ νὰ περάσῃ, κρατοῦσαν βάρια καὶ κλαδιὰ καὶ φώναζαν· «**Ἵσσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ**» (Ἰω. 12,13. Ψαλμ. 117,26).

Ἄν ἦταν κάποιος ἄλλος στὴ θέσι τοῦ Χριστοῦ, θὰ θεωροῦσε ὅτι ἡ ἡμέρα αὐτὴ εἶνε ἡ πιὸ εὐτυχισμένη τῆς ζωῆς του. Ἀλλὰ ὁ Κύριός μας δὲν ἐπηρεάστηκε ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑποδοχὴ. Γιατί; Διότι δὲν ἔβλεπε τὴν ἐπιφάνεια, **ἔβλεπε τὸ βάθος, ἔβλεπε μακριά**. Τί δηλαδὴ· ὅτι δὲν θὰ περνοῦσαν πάνω ἀπὸ τέσσερις μέρες (Δευτέρα, Τρίτη, Τετάρτη, Πέμπτη) καὶ τὴν Παρασκευὴ τὸ πρωὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ποὺ φώναζαν τὸ «**Ἵσσαννά...**» θὰ φώναζαν «**Σταύρωσον σταύρωσον αὐτόν**» (Λουκ. 23,21. Ἰω. 19,6,15. Μάρκ. 15,13). Ὅπως λέει ἡ ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ «**μετὰ κλάδων ὑμνήσαντες πρότερον μετὰ ξύλων συνέλαβον ὕστερον οἱ ἀγνώμονες Χριστόν...**» (Κυρ. Βαΐων ὑπακ.).

Ἐβλεπε μάλιστα ἀκόμη μακρύτερα· τί θὰ συνέβαινε ὄχι ὕστερα ἀπὸ τέσσερις μέρες ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ τριάντα χρόνια, ὅτι δηλαδὴ τὰ Ἱεροσόλυμα θὰ καταστρέφονταν ἐκ θεμελίων! Καὶ γι' αὐτὸ «**ἰδὼν τὴν πόλιν ἔκλαυσε ἐπ' αὐτῇ**» (Λουκ. 19,41). **Σήμερα ἔκλαψε ὁ Χριστός!** Εἶδε τὴν καταστροφὴ ποὺ θὰ ἐπέλθῃ καὶ εἶπε· «**Ἱερουσαλήμ Ἱερουσαλήμ...! ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυναγαγεῖν τὰ τέκνα σου ὄν τρόπον ἐπισυναγαγεῖν τὰ νοσσία ἐαυτῆς ὑπὸ τὰς πτέρυγας**». Ἄχ Ἱερουσαλήμ, πόσες φορές προσπάθησα νὰ σᾶς μαζέψω κοντά μου ὅπως ἡ κλῶσσα τὰ

πουλιά της κ' ἐσεῖς δὲν θελήσατε· «*ἰδοὺ ἀφίεται ὑμῖν ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος*» (Ματθ. 23,37-38).

Τὴν ἡμέρα λοιπὸν αὐτῆ τῆς ὑποδοχῆς του ἔκλαψε ὁ Χριστός. Ἀλλὰ τὴ λύπη του μετριά- ζουν **δύο εὐχάριστα γεγονότα**. Ποιά;

✓ Τὸ ἓνα ἦταν, ὅτι μέσα στὸ πλῆθος ποὺ τὸν ὑποδέχτηκε ἦταν καὶ **τὰ παιδιά**. Τὰ ἀθῶα αὐτὰ πλάσματα, ποὺ δὲν εἶχαν τὴν πονηρία τῶν γραμματέων, ἔκαναν μὲ ἀγάπη σ' αὐτὸν μιὰ αὐθόρμητη διαδήλωσι· κατάλαβαν ὅτι καὶ ὁ Χριστὸς τὰ ἀγαπάει, καὶ γι' αὐτὸ φώναζαν «*Ἰ- σαννά*», δηλαδὴ «*ζήτω*», **ζητωκραύγαζαν** γι' αὐ- τόν. Οἱ ἀγνὲς φωνές τους ὅμως ἐνώχλησαν τοὺς φαρισαίους. «*Ἀγανακτισμένοι*» πλησία- σαν τὸ Χριστὸ καὶ τοῦ εἶπαν· –*Ἀκοῦς τί λένε αὐτοί; –Ναί, τοὺς ἀπαντᾷ· δὲν διαβάσατε πο- τὲ ὅτι «Ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον»;* (Ματθ. 21,15-16. Ψαλμ. 8,3). Καὶ ἄλλος εὐαγγελιστὴς λέει, ὅτι οἱ μαθηταὶ τοῦ Χρι- στοῦ ὑμνοῦσαν χαρούμενοι τὸ Θεὸ λέγοντας μὲ δυνατὴ φωνὴ «*Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος βασιλεὺς ἐν ὀνόματι Κυρίου*», καὶ τότε μερικοὶ φαρισαῖοι τοῦ εἶπαν· –*Διδάσκαλε, μάλωσε τοὺς μαθητάς σου. Ὁ Χριστὸς ὅμως εἶπε· «Ἐὰν οὗτοι σιωπήσωσιν, οἱ λίθοι κεκράξονται*», καὶ τὰ λι- θάρια ἀκόμα θὰ πάρουν φωνὴ (Λουκ. 19,38-40) νὰ ποῦν «*Εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἷς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς· ἀμήν*» (Φιλ. 2,11 καὶ θ. Λεϊτ.).

✓ Τὸ ἄλλο εὐχάριστο γεγονὸς ποὺ συνέβη τὴν ἡμέρα τῶν Βαΐων ποιοὶ εἶνε; Εἶχαν μαζευ- τῆ στὰ Ἱεροσόλυμα χιλιάδες ἄνθρωποι ἀπὸ ὅ- λα τὰ σημεῖα τοῦ κόσμου, ἐπὶ τὸ πλεῖστον Ἰου- δαῖοι, γιὰ νὰ ἐορτάσουν τὴ μεγάλη ἐορτὴ τοῦ πάσχα. Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν **καὶ μερικοὶ Ἕλλη- νες**. Ἄκουγαν κι αὐτοὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ· πλησίασαν λοιπὸν τὸν Φίλιππο τὸ μαθητὴ του καὶ τοῦ λένε· **Θέλουμε νὰ γνωρίσουμε τὸν Ἰη- σοῦ, σὲ παρακαλοῦμε βοήθησέ μας**. Ὁ Φίλιπ- πος τὸ λέει στὸν Ἄνδρέα καὶ οἱ δύο μαζί τὸ λένε στὸν Κύριο· –*Ἦρθαν Ἕλληνες, Κύριε, καὶ θέλουν νὰ σὲ δοῦν. Καὶ ὁ Χριστὸς χάρηκε καὶ εἶπε λόγια τιμητικὰ γιὰ μᾶς· –Ἦλθε ἡ ὥρα νὰ δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου* (βλ. Ἰω. 12, 20-23). Ἦταν τὰ προοίμια τῆς γνωριμίας τῶν εἰδωλο- λατρῶν προγόνων μας ποὺ θὰ πίστευαν σ' αὐτόν. Καὶ πράγματι ἐν συνεχείᾳ ἡ μικρὴ μας πατρίδα δόξασε τὸ Χριστό. Ἕλληνες ἦταν οἱ διδάσκαλοι καὶ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, Ἕλ- ληνες οἱ περισσότεροι μάρτυρες τῆς Ἐκκλη- σίας, καὶ –τὸ ἄλλο σπουδαῖο ποὺ δὲν τὸ ἔχου- με ἐκτιμήσει δεόντως– ἀπ' ὅλες τὶς χιλιάδες γλώσσες τοῦ κόσμου ὁ Θεὸς διάλεξε τὴν ἑλ- ληνικὴ γιὰ νὰ γραφτῆ σ' αὐτὴν ἡ Καινὴ Δια- θήκη καὶ νὰ διαδοθῇ τὸ εὐαγγέλιο στὴν οἰ-

κουμένη. Γι' αὐτὸ ὁ Χριστὸς χάρηκε· προεῖδε τὶς ὑπηρεσίες ποὺ θὰ προσέφερε ἡ πατρίδα μας στὴν Ἐκκλησία του.

Τί λέτε τώρα, ἀγαπητοί μου; γιὰ μᾶς τοὺς σημερινούς Ἕλληνες θὰ μπορούσε ὁ Χριστὸς νὰ πῆ, ὅτι **εἴμαστε δόξα του**; Ὁχι δυστυχῶς.

Δὲν εἴμαστε σήμερα δόξα τοῦ Χριστοῦ μας. Τούναντίον πολλὰ πράγματα δείχνουν ὅτι, ἂν ἐξαιρεθοῦν ὠρισμένα ἄτομα καὶ οἰκογένειες, στὴ μεγάλη πλειονότητα ἔχουμε φύγει μα- κρὰ ἀπὸ τὸ Θεό, δὲν ἀγαποῦμε τὸ Χριστὸ ὅ- πως οἱ πρόγονοί μας. Ποιὸ πρῶτο καὶ ποιὸ δεύτερο ν' ἀναφέρω;

Ὅπως οἱ φαρισαῖοι τότε δὲν ἤθελαν τὰ παιδιὰ νὰ τὸν ὑμνοῦν, ἔτσι καὶ σήμερα ἄθεοι παιδαγωγοὶ κατάφεραν ὥστε τὰ παιδιὰ νὰ μὴ ἐκκλησιάζονται, ν' ἀποξενωθοῦν ἀπὸ τὴν Ἐκ- κλησία. Ψάξτε τώρα μέσα στὴν ἐκκλησία νὰ βρῆτε νέο ἄνθρωπο. Ὑπάρχουν ἐκκλησίες ποὺ δὲν βρίσκεται παιδιὰ νὰ σηκώσῃ τὴ λαμπάδα καὶ τὸ θυμιατό. Συνέβαλαν νὰ μὴ γίνεταί προσ- ευχὴ τὸ πρῶτο, νὰ μὴ διδάσκεται χριστιανικὴ κατήχησις. Γράψανε μέσα στὰ βιβλία τους ἄ- θεα καὶ ὑβριστικὰ λόγια ἐναντίον τῆς πίστε- ῶς μας. Καὶ πολέμησαν τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα· θὰ πρέπη νὰ πάη κανεὶς στὸ Λονδίνο καὶ στὴ Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ μάθῃ Ἕλληνικά. Προχθὲς μὲ πῆραν νύχτα ἡ ὥρα ἀπὸ τὴ Ῥουμανία, ἀπὸ τὸ Βουκουρέστι, καὶ μιλοῦσαν σὲ ἄπταιστα ἑλ- ληνικά. Ἐκλαψα, γιὰτὶ ἐδῶ, μὲ ὅσα θεοσπίζουν νεώτεροι γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι, σβήνουν θρησκεία, ἱστορία, γλῶσσα· **νὰ μὴ ἀκούγεται στὰ σχολεῖα τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ!**

Ἐνα ἄλλο δεῖγμα εἶνε ὅτι, μὲ κοινὴ συμφω- νία ὄλων τῶν κομμάτων, ὅποτε ἔχουμε **ἐκλο- γές τὶς κάνουν ἡμέρα Κυριακή**· αὐτὸ εἶνε βεβή- λωσις. Σὲ ἄλλα κράτη αὐτὸ δὲν συμβαίνει. Δὲν ἀναμειγνύομαι στὴν πολιτικὴ, δὲν ἀνήκω σὲ κανένα κόμμα, εἶστε ἐλεύθεροι νὰ ψηφίσετε ὅ,τι θέλετε. Ἡ Ἐκκλησία, ὅπως εἶπε ὁ Χριστὸς, εἶνε σὰν τὴν κλῶσσα, ποὺ ἀγαπάει ὅλα τὰ που- λιά της, ὅποιο χρῶμα καὶ ἂν ἔχουν. Κ' ἐγὼ ἀ- γαπῶ ὅλους τοὺς Ἕλληνες, εἶτε ἀνήκουν στὸ ἄλφα εἶτε στὸ βῆτα κόμμα. **Ἐνα θέλω, ἓνα ζη- τῶ ἀπ' ὅλους, νὰ 'νε Χριστιανοὶ καὶ Ἕλληνες!**

Καὶ τότε, παρ' ὅλα τὰ κακὰ (ἀθεΐα, ἀπιστία, διαφθορά, ἐγκλήματα), ποὺ ἔχουν θάψει τὴν πατρίδα καὶ βρίσκεται σὲ τάφο ὅπως ὁ Λάζα- ρος, πιστεῦω ὅτι θ' ἀκουστῆ ἡ φωνὴ τοῦ Χρι- στοῦ «*Ἕλλάς, δεῦρο ἔξω!*», καὶ θὰ βγῆ πάλι μὲ τὸ σταυρό, γιὰ νὰ γράψῃ νέες σελίδες πρὸς δόξαν Θεοῦ· ἀμήν. Ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν!

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl0@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2282	Μεγάλῃ Δευτέρᾳ βράδυ 13 Ἀπριλίου 2020	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἔνας προβολεὺς ρίπτει φῶς...

«Τὰ πάθη τὰ σεπτὰ ἢ παροῦσα ἡμέρᾳ ὡς φῶτα σωστικὰ ἀνατέλλει τῷ κόσμῳ» (Μ. Δευτ., ὄρθρ. κάθ.)

Τὸ ἔτος, ἀγαπητοί μου, ἔχει 52 ἐβδομάδες. Ἄλλ' αὐτὴ ἡ ἐβδομάδα ξεχωρίζει. Ὀνομάζεται **Μεγάλῃ Ἐβδομάδι**. Μήπως ἔχει περισσότερες ἡμέρες ἀπὸ τὶς ἄλλες; Ὁχι, 7 ἡμέρες ἔχει κι αὐτή. Μήπως οἱ ἡμέρες τῆς ἔχουν περισσότερες ὥρες; Ὁχι, 168 ὥρες ἔχει κι αὐτή. Γιατί λοιπὸν ὀνομάζεται **Μεγάλῃ**;

Μεγάλῃ ὀνομάζεται ὄχι διότι διαρκεῖ περισσότερο χρονικῶς, ἀλλὰ διότι **τὰ γεγονότα** ποὺ ἐορτάζει ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία κατ' αὐτὴν εἶνε μεγάλης, **κοσμοϊστορικῆς σημασίας**. Εἶνε γεγονότα ἀνώτερα μπορῶ νὰ πῶ ἀπὸ τὰ κοσμογονικὰ ἐκεῖνα ποὺ ἐγίναν ὅταν ὁ Θεὸς δημιούργησε τὸ σύμπαν μέσα σὲ 6 ἡμέρες. Τότε, πρὸ τῆς δημιουργίας, τί ὑπῆρχε; Ἡ ἁγία Γραφή λέει: «**Ἡ γῆ ἦν ἀόρατος καὶ ἀκατασκεύαστος, καὶ σκότος ἐπάνω τῆς ἀβύσσου**». Καὶ μέσα στὸ σκοτάδι ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ «**Γενηθῆτω φῶς· καὶ ἐγένετο φῶς...** Καὶ διεχώρισεν ὁ Θεὸς ἀνὰ μέσον τοῦ φωτός καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σκοτους» καὶ τὸ μὲν φῶς τὸ ὠνόμασε **ἡμέραν**, τὸ δὲ σκοτάδι τὸ ὠνόμασε **νύκτα** (Γέν. 1,3-5). Ὅπως λοιπὸν πρὸ τῆς δημιουργίας μέσα στὸ φυσικὸ σκοτάδι ὁ Θεὸς δημιούργησε τὸ φῶς, ἔτσι καὶ πρὸ Χριστοῦ ὑπῆρχε ἓνα πνευματικὸ σκοτάδι καὶ μὲ τὴν παρουσία τοῦ Χριστοῦ ἦρθε στὸν κόσμον «**τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν**» (Ἰω. 1,9), «**διότι φῶς (εἶνε) τὰ προστάγματα**» τοῦ Χριστοῦ «**ἐπὶ τῆς γῆς**» (Ἠσ. 26,9).

Ἄλλοτε ἡ **ζωὴ τοῦ Χριστοῦ εἶνε φῶς**· φῶς ἢ γέννησί του, φῶς ἢ βάπτισί του, φῶς ἢ ζωὴ του στὴν ἔρημο, φῶς ἢ διδασκαλία του, φῶς τὰ θαύματά του. Ἄλλ' ὅπως τὸ φῶς τοῦ ἡλίου δὲν προβάλλει ξαφνικὰ τὸ πρωὶ ἀλλ' αὐξάνει σιγὰ - σιγὰ κι ὅταν ὁ ἡλῖος μεσουρανεῖ τὸ μεσημέρι τότε πλέον βρίσκεται σὲ ὅλη του τὴν ἔντασι, ἔτσι καὶ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ· ἀφοῦ ἐπρόβαλε ἀμυδρὰ στὴ Βηθλεέμ, ἀνέβαινε καὶ ὑψωνόταν συνεχῶς, καὶ πότε ἐφθασε στὸ μεσουράνημά του; Στὸ Γολγοθᾶ! Ὅταν ὁ Χριστὸς

ἐπάσχε ἐπάνω στὸ σταυρὸ, τότε ἔλαμψε ὅσο ποτέ ἄλλοτε, σὰν ἡλῖος ὑπέρλαμπρος. Ἐκεῖ, ὅταν σὲ ὅλη τὴ γῆ ἐγίνε «**σκότος ἀπὸ ὥρας ἕκκτης ἕως ὥρας ἐνάτης**» (Ματθ. 27,45. Μάρκ. 15,33. Λουκ. 23,44), **τὸ φῶς τοῦ ἔλαμψε στὸν ὑπέρτατο βαθμό**.

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία μας ὀνομάζει τὰ ἀχραντα πάθη τοῦ Χριστοῦ «**φῶτα**», καὶ ψάλλει: «**Τὰ πάθη τὰ σεπτὰ ἢ παροῦσα ἡμέρᾳ ὡς φῶτα σωστικὰ ἀνατέλλει τῷ κόσμῳ**» (Μ. Δευτ., ὄρθρ. κάθ.). Ἐὰν τὸ νόημα αὐτὸ χρειάζεται ἐξήγησι, ἄς τὸ ἀναλύσουμε τώρα κάπως πρακτικώτερα.

Γιατί, ἀγαπητοί μου, τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ εἶνε «**φῶτα σωστικά**»; τί φῶς ἐκπέμπει ὁ σταυρὸς του, **τί φωτίζει μὲ τὸ πάθος του**;

● Ὁ Χριστὸς τὴν ὥρα ἐκείνη ἔρριξε φῶς πρῶτα - πρῶτα **στὰ ἄδυστα τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου**.

Τί εἶνε ὁ ἀνθρώπος; Μερικοὶ ἐπιπόλαιοι λένε: Ὁ ἀνθρώπος εἶνε καλός· καλὸς ὁ ἓνας, καλὸς ὁ ἄλλος!... Γέμισε ἡ κοινωνία ἀπὸ «καλοῦς», ἀλλὰ συμφωνεῖ ἡ πραγματικότητα; Ρώτησαν ἔναντι ἀρχαῖο φιλόσοφο· –Ποιὸ εἶνε τὸ συμπέρασμα σου γιὰ τοὺς ἀνθρώπους; –Οἱ περισσότεροι, ἀπήντησε, εἶνε κακοί. Κι ὅταν τοῦ εἶπαν, –Ἀπ' ὅλους τοὺς κακοὺς ποιὸ εἶνε οἱ χειρότεροι; ἀπήντησε· –**Οἱ ἀχάριστοι**. Ἔ, αὐτὸ ἀκριβῶς ἔδειξαν τὰ πάθη τοῦ Κυρίου. Θέλετε νὰ δῆτε τὴν ἀνθρώπινη κακία; ἀτενίστε τὸν Κατάδικο τοῦ Γολγοθᾶ. Ὁ Πιλᾶτος ρώτησε κατ' ἐπανάληψιν τοὺς κατηγοροῦς του· Τί κακὸ ἔκανε αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος; (βλ. Λουκ. 23,22). Κανένα, ἀπολύτως κανένα! Ἀντιθέτως, ὅλη ἡ ζωὴ του ἔλαμπε· ἦταν ὅλος ἀρετῆ, ἀγάπης, οἰκτιρισμοῦ. Θεράπευσε ἀρρώστους, χόρτασε πεινασμένους, ἀνέστησε νεκρούς. Θά ἔπρεπε νὰ μὴν ὑπάρχη κανεὶς ἐναντίον του. Καὶ ὅμως οἱ ἀνθρώποι, ὡς ἀμοιβὴ τῶν εὐεργεσιῶν του, τὸν ἀνέβασαν στὸ σταυρὸ. **Εἶνε κακὸς ὁ ἀνθρώπος**.

Τὴν ὥρα τοῦ σταυροῦ φάνηκε ἡ **ἀχαριστία**

τῶν εὐεργετημένων, ποὺ δείχθηκαν κατώτεροι κι ἀπ' τὰ ζωά. Ἔνα σκυλάκι ἔχεις, τοῦ ρίχνεις ἕνα κομμάτι ψωμί, κ' ἐπειδὴ δὲν ἔχει γλῶσσα νὰ σοῦ πῆ εὐχαριστῶ κουνάει τὴν οὐρά του· κι ὁ ἄνθρωπος φτάνει στὸ σημεῖο ν' ἀνοίγῃ τὸ στόμα καὶ νὰ βλασφημῇ τὸν Ἐσταυρωμένο!

Ἄλλ' ἀφοῦ στὸ Χριστὸ ὁ κόσμος φέρθηκε ἔτσι, **μὴν ἀπορείς καὶ παραξενεύεσαι** ἂν συναντᾶς κ' ἐσὺ ἀχαριστία κι ἀγνωμοσύνη, ἂν σὲ προσβάλλουν ἢ σὲ συκοφαντοῦν, ἂν τὸ παιδί σου σὲ πικραίνει, ἂν ὁ φίλος σου σὲ προδίδῃ, ἂν τ' ἀφεντικό σου σὲ ἀδικῇ... Ἄνεβαίνοντας ὁ Χριστὸς στὸ Γολγοθᾶ τῆ Μεγάλῃ Παρασκευῇ, μὲ τὸ σταυρὸ στὸν ὦμο, εἶπε· Ἄν ἡ φωτιά καίῃ τὸ χλωρό (ποὺ λόγῳ τῆς ὑγρασίας δύσκολα καίγεται), φαντάζεστε τί ἔχει νὰ πάθῃ τὸ ξερό; (βλ. Λουκ. 23,31). Ὁ Χριστὸς εἶνε τὸ δροσερὸ δέντρο τὸ γεμάτο καρπούς· ἐμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς, τὰ ἄκαρπα ξερὰ κλαδιά, τί μᾶς περιμένει;...

«Φῶτα» λοιπὸν «τὰ σεπτὰ πάθη» τοῦ Χριστοῦ, φωτίζουν τὴν ἄβυσσο τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, δείχνουν **σὲ τί βάθος κακίας ἔφτασε**.

● Ἄλλ' ἐὰν διὰ τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου βλέπουμε τὸ ναδίρ τῆς κακίας τοῦ ἀνθρώπου, ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ βλέπουμε τὸ ζενιθ τῆς ἀνεξικακίας ποὺ φτάνει **ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ**. Δύο ἀντίθετα μεγέθη· ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀνθρώπινη κακία - ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ὅποιος δὲν τ' ἀναλογίζεται αὐτά, δὲν ἀξίζει νὰ ζῆ.

Αὐτὸς ποὺ πάσχει ἐπὶ τοῦ σταυροῦ μπορεῖ νὰ **φαίνεται τελειῶς ἀδύναμος**, ἐγκαταλελειμμένος ἀπὸ τοὺς δικούς του, γυμνός, αἰμόφυρτος, πεινασμένος, διψασμένος, νὰ λέῃ «*Θεέ μου Θεέ μου, ἵνατί με ἐγκατέλιπες*» (Ματθ. 27, 46), ἐν τούτοις **εἶνε ὁ πιὸ δυνατὸς ἀπ' ὅλους**. Τί λέω; Εἶνε «*ὁ μακάριος καὶ μόνος δυνάστης, ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ κύριος τῶν κυριευόντων*» (Α' Τιμ. 6,15), ὁ βασιλεὺς τῶν ἀγγέλων καὶ ὅλης τῆς κτίσεως. Μποροῦσε λοιπὸν νὰ τιμωρήσῃ τοὺς σταυρωτὰς του, νὰ τοὺς θάψῃ στὴ γῆ ὅπως ἄλλοτε ὁ Μωυσῆς τοὺς Δαθὰν καὶ Ἀβειρῶν ποὺ ἀντιστάθηκαν στὰ λόγια του (βλ. Ἀριθμ. 16ον)· πολλὰ μποροῦσε νὰ κάνῃ. Καὶ ὅμως ἔδειξε **ἀγάπη ἀσύλληπτη**. «*Φιλάνθρωπε Χριστέ ὁ Θεός*», λέει σ' αὐτὸν ἕνας ὕμνος· καὶ τὸν ὑμνεῖ διότι «*τὰ πάντα προσίεται* (=ὅλα τὰ ὑπομένει), *ἵνα σώσῃ τὸν ἄνθρωπον*» (Μ. Δευτ. ὄρθρ. 3ο κάθ.)

Διὰ τοῦ σταυροῦ, σὰν μέσα ἀπὸ φακό, βλέπεις τὴ διαφθορὰ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ ποὺ **πλατύνεται ὅπως ὁ οὐρανὸς καὶ ὁ ὠκεανός**.

● Διὰ τοῦ σταυροῦ τέλος **πιστοποιεῖται ὁ ὀριστικὸς θρίαμβος τοῦ Ἐσταυρωμένου**.

Οἱ ἐχθροὶ του συμμάχησαν ὅλοι· Ἄννας, Κα-

ἰάφας, πρεσβύτεροι, σαδδουκαῖοι, φαρισαῖοι, γραμματεῖς, Ἰούδας, Πιλάτος, Ἡρώδης, στρατεύματα ῥωμαϊκά, ὄχλος ἰουδαϊκός, συνεργάστηκαν γιὰ νὰ τὸν ἐξοντώσουν (βλ. Ψαλμ. 2,1-2. Πράξ. 4,25-27). Κι ὅταν ὁ Κατάδικος εἶπε «*Τετέλεσται*» (Ἰω. 19,30), αὐτοί, σαδισταὶ καὶ χαιρέκακοι, γύρισαν στὰ σπίνια τους γιὰ νὰ φᾶνε τὸ πάσχα θριαμβολογώντας· Δὲν ὑπάρχει πιά, ξεμπερδέψαμε μ' αὐτόν!

Ἄλλ' αὐτὰ κράτησαν πολὺ λίγο. Σὲ τρεῖς μέρες **ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε** ἀπὸ τὸν τάφο κι αὐτοὶ ἔμειναν ἄναυδοι. Κι ὅταν πλέον ἔφυγαν ἀπ' αὐτὴ τὴ ζωὴ, τοὺς ἔμεινε τὸ στίγμα τοῦ θεοκτόνου. Ποῦ εἶνε σήμερα ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ θεοκτόνοι; Ποῦ εἶνε καὶ οἱ καίσαρες καὶ λοιποὶ διῶκται τῆς Ἐκκλησίας του; Ἀνήκουν στὸ χθές.

Ἄλλὰ ὁ Χριστὸς δὲν εἶνε μόνο τὸ χθές, δὲν εἶνε μόνο τὸ παρόν· **ὁ Χριστὸς εἶνε** καὶ τὸ μέλλον, **προπαντὸς τὸ μέλλον**. «*Ἰησοῦς Χριστὸς χθές καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας*» (Εβρ. 13,8). Γιὰ τοὺς ἄλλους ἰσχύει τὸ «ἔζησε»· ἔζησε ὁ Πιλάτος, ἔζησε ὁ Ἰούδας, ἔζησε ὁ Διοκλητιανός κ.λπ.. Γιὰ τὸ Χριστὸ δὲν ἰσχύει τὸ «ἔζησε», ἰσχύει τὸ «ζῆ καὶ βασιλεύει»· αὐτὸς δὲν εἶνε τὸ χθές, εἶνε τὸ «*νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν*». Ὅποιος πάη κόντρα μὲ τὸ Χριστὸ καὶ τὴν ἀγία του Ἐκκλησία, θὰ χαθῆ, ἀλλὰ **ὁ Χριστὸς θὰ θριαμβεύῃ**.

* * *

Νά, ἀγαπητοί μου, πῶς φωτίζουν «*τὰ πάθη τὰ σεπτὰ*»· εἶνε φάρος καὶ ἥλιος πανέκλαμπρος. Γι' αὐτὸ οἱ Χριστιανοὶ μὴ δειλιάζουμε καὶ μὴ φοβούμεσθε. Ἀγωνιζόμεσθε, γιατί ξέρουμε ὅτι, κι ἂν σταυρωθοῦμε, **ὁ σταυρὸς εἶνε νίκη καὶ δόξα, φῶς καὶ λύτρωσις**.

Τὸ δρόμο τοῦ Χριστοῦ νὰ βαδίσουμε. Κλείστε τ' αὐτιά σας καὶ μὴν ἀκοῦτε τί λέει ὁ κόσμος. Ὑπάρχουν πολλοὶ δρόμοι (τοῦ χρήματος, τῆς δόξης, τῶν ἀπολαύσεων), ἀλλὰ στὸ τέλος εἶνε ...μιά ἀγχόνη σὰν τοῦ Ἰούδα. Ὁ δρόμος τοῦ Χριστοῦ εἶνε ἕνας, ἡ «*τεθλιμμένη ὁδὸς ἢ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωὴν*» (Ματθ. 7,14)· ὁ δρόμος τοῦ Γολγοθᾶ, μὲ πέτρες καὶ ἀγκάθια. Αὐτὸν ν' ἀκολουθήσουμε· καὶ νὰ ξέρουμε πῶς, ὅ,τι κι ἂν ὑποφέρουμε στὸν κόσμῳ, **μετὰ τὸ σταυρὸ ἀκολουθεῖ ἡ ἀνάστασις, μετὰ τὰ πάθη ἡ δόξα**.

Αὐτὰ νὰ πιστεύουμε καὶ σ' αὐτὰ νὰ εἴμαστε ἀφωσιωμένοι. Κι ἂν ἀκόμα ἔρθῃ ὥρα ποὺ γύρω σου ἀρνηθοῦν ὅλοι τὸ Χριστὸ καὶ μείνης ἕνας, ἐσὺ νὰ μὴν προσκυνήσῃς ποτέ τὰ εἰδωλά· **μεῖνε πιστὸς κι ἀφωσιωμένος σ' αὐτόν**.

Δόξα στὸ Χριστό, τὸν βασιλέα τῶν αἰώνων καὶ Λυτρωτὴ μας. Αὐτὸν λατρεύουμε, αὐτὸν πιστεύουμε μέχρι τελευταίας μας ἀναπνοῆς· ἀμήν.

(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«*Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος*» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2283

Μεγάλῃ Τρίτῃ βράδῃ
14 Ἀπριλίου 2020

Συντάκτης (+) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Στὴν κλίμακα τοῦ ἔρωτος!

«*Οἴμοι! λέγουσα, ὅτι νύξ μοι ὑπάρχει, οἴστρος ἀκολασίας*» (δοξ. ἀποστ. αἰν. Μ. Τετ.)

Ἀπόψε πολλοὶ ἔρχονται στὸ ναὸ γιὰ τὸ τροπάριο τῆς Κασσιανῆς. Οἱ ὕμνοι τῆς Ἐκκλησίας ὁμως δὲν ἔγιναν, ἀγαπητοί μου, μόνο γιὰ νὰ εὐχαριστοῦν τὰ αὐτιά μας· κάθε ὕμνος εἶνε ἓνα σύντομο κήρυγμα, ποὺ προσφέρεται ὄχι σὲ πεζὸ λόγο ἀλλὰ σὲ ποιητικὴ μορφή.

Τὸ τροπάριο ἀναφέρεται στὸ περιστατικὸ τῆς **ἀλείψεως τοῦ Κυρίου μὲ μύρο ἀπὸ μία γυναῖκα** τὶς παραμονές τῶν ἀχράντων παθῶν (βλ. Ματθ. 26,6-13. Μάρκ. 14,3-9). Εἶνε ἀριστούργημα, διαμάντι τῶν ποιημάτων τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας.

Ὁ ποιητὴς δὲν εἶνε ἄντρας· εἶνε μία γυναῖκα, **ἡ Κασσιανή**. Ἔζησε σὲ ἐποχὴ ποὺ τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα συγκινοῦσε τὶς εὐγενεῖς καρδιές καὶ ἔφερνε δάκρυα στὰ μάτια. Ἔζησε τὸν καιρὸ τοῦ Βυζαντίου, καὶ εἶνε γνωστὴ ἢ ἀφορμὴ γιὰ νὰ γράψῃ τὸ ποίημα αὐτό.

Ἡ Κασσιανὴ ἦταν μία ἀπὸ τὶς νεάνιδες ποὺ παρουσιάστηκαν τὸ 830 μ.Χ. στὰ ἀνάκτορα, γιὰ νὰ διαλέξῃ ἀπ' αὐτὲς τὴν σύζυγό του καὶ μέλλουσα βασίλισσα ὁ νεαρὸς **αὐτοκράτωρ Θεόφιλος** (829-842 μ.Χ.). Στὴν αἴθουσα τοῦ Τρικλίνου εἶχε συγκεντρωθῆ ὅ,τι ἐκλεκτὸ εἶχε νὰ παρουσιάσῃ ὁ γυναικεῖος κόσμος τῆς αὐτοκρατορίας. Οἱ κόρες ἐκεῖνες δὲν ἦταν μόνο καλλονές ἀπὸ πλευρᾶς σωματικῆς ἐμφανίσεως – αὐτὸ θὰ θύμιζε καλλιστεῖα Χόλλυγουντ ποὺ καταδικάζουμε γιὰτὶ εὐτελίζουν τὴ γυναῖκα· ἦταν διαλεγμένες μία πρὸς μία γιὰ τὸ πνευματικὸ κυρίως κάλλος καὶ τὴν ἀρετὴ τους. «Καλλιστεῖα» ὑψηλοῦ ἐπιπέδου γίνονταν τότε στὰ ἀνάκτορα.

Ὁ Θεόφιλος, λένε οἱ ἱστορικοί, κρατοῦσε ἓνα χρυσὸ μῆλο, γιὰ νὰ τὸ δώσῃ σ' ἐκείνην ποὺ θὰ διάλεγε. Μετὰ ἀπὸ μερικὰ βήματα στάθηκε μπροστὰ στὴν ἔξοχη ὁμορφιά τῆς Κασσιανῆς. Ἀλλὰ γιὰ νὰ τὴ δοκιμάσῃ ρώτησε· –«*Ὡς ἄρα διὰ γυναικὸς ἐρρήνῃ τὰ φαῦλα;*», ἀπ' τὴ γυναῖκα ἀλήθεια προῆλθαν τὰ κακά; Ἡ Κασσιανή, εὐφυῆς καὶ ἐτοιμολογῆ, δὲν δέχθηκε τὴν προσβολὴ τοῦ γυναικεῖου κόσμου καὶ ἀπὴν-

τησε· –«*Καὶ διὰ γυναικὸς πηγάζει τὰ κρείττονα*» (Μ. Πατροῦ, Πόθεν καὶ Διατί, σ. 463). Ἄν ἀπὸ τὴν **Εὐα** προῆλθαν τὰ χειρότερα γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα (τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα), ἀλλ' ἀπὸ τὴν **Παναγία** μας προῆλθε ὅ,τι πιὸ καλὸ ὑπάρχει, ἢ **σωτηρία** μας.

Ἡ γυναῖκα εἶνε ἢ ἡ σωτηρία ἢ ἡ καταστροφὴ τοῦ κόσμου. Λόγω τῆς ψυχосуθενέσεως τῆς ἀποτελεῖ ἰσχυρὸ μαγνήτη. Δὲν μπορεῖ νὰ νοηθῆ κόσμος χωρὶς γυναῖκα, οὔτε ἀνθρωπότης χωρὶς ἄνδρα. **Ἡμίτομο** εἶνε ὁ ἄνδρας καὶ **ἡμίτομο** ἢ γυναῖκα, ἔλεγε ὁ Κοραῆς· μὲ τὴν ἔνωσί τους ὁ ἄνθρωπος ὀλοκληρῶνεται. Ἡ γυναῖκα λοιπόν· ἢ εἶνε ἄγγελος καὶ μὲ τὰ φτερά της ὑψώνει τὸν ἄνδρα τῆς σὰν ἄλλη Βεατρίκη τοῦ ποιητοῦ μέχρι τὰ ἄστρα κ' εἶνε εὐτυχῆς ὁ ἄντρας ποὺ ἔχει τέτοια γυναῖκα, ἢ γίνεται σατανᾶς καὶ ρίχνει τὸν ἄντρα στὸν πυθμένα τοῦ ἄδου.

Ἡ ἀπάντησι ποὺ ἔδωσε ἡ Κασσιανὴ, μολονὶ ὀρθή, **δὲν ἄρесе στὸν Θεόφιλο**. Δυσαρρεστημένος ἀπομακρύνθηκε καὶ ἔδωσε τὸ μῆλο σὲ ἄλλη, σὲ μία σεμνὴ κόρη τῆς Παφλαγονίας, τὴν Θεοδώρα (ἐκείνην ποὺ συνετέλεσε ἔπειτα στὴν ἀναστήλωσι τῶν ἱερῶν εἰκόνων).

Καὶ ἡ Κασσιανή; Ἦταν τώρα ῥάκος. Παρὰ λίγο βασίλισσα, καὶ γιὰ μιὰ ἀπάντησι ἔχασε τὸ στέμμα. Ἦταν αὐτὴ ποὺ ἀπέτυχε στὸν ἔρωτά της.

Θὰ μακρύνῃ ὁ λόγος ἂν ἀναφερθῶ στὴν **ψυχολογία τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀποτυγχάνει στὸν ἔρωτα**. Λύπη βέβαια αισθάνεται καὶ ὁ ἄντρας - ὁ νέος ὅταν ἀποτυγχάνῃ, ἀλλὰ τὸ τραῦμα τῆς τίμιας γυναῖκας εἶνε βαθύτερο. Ὁ ἄντρας εὐκολώτερα ἀπομακρύνεται ἀπὸ αὐτὴν ποὺ ἀγάπησε, ἢ ἀγνὴ γυναῖκα δύσκολα ἀποσπᾶται ἀπ' τὸ ἴνδαλμα τῆς ἀγάπης της καὶ κλαίει πικρά. Δὲν μιλάμε γιὰ τὰ γύναια ἐκεῖνα ποὺ θητεύουν στὸν ἀγοραῖο ἔρωτα κι ἀλλάζουν τοὺς ἄντρας σὰν πουκάμισα· μιλάμε γιὰ γυναῖκες ποὺ λένε «Σὲ καὶ μόνον καὶ αἰωνίως».

Πληγώθηκε πολὺ ἡ Κασσιανή. Ἀλλὰ πίστευε στὸ Θεό, καὶ **ἡ πίστι** τὴν ὠδήγησε ὄχι σὲ ἀπελ-

πισία καὶ αὐτοκτονία ὅπως ὁ Ἰούδας, ἀλλὰ σὲ μία ἀνώτερη ἐπιλογή. Ἔχασε ἕναν ἄντρα, ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ γράφονται μὲ ἄλφα μικρό, μὰ κέρδισε τὸν Ἄνδρα μὲ ἄλφα κεφαλαῖο, τὸν Νυμφίο τῶν ψυχῶν. Ὑπάρχει, ἀδελφοί, κάποιος – τὸ εἶπε ὁ ἀπόστολος (βλ. Β' Κορ. 11,2) – ποὺ ἀξίζει ν' ἀγαπήσουμε μὲ ὅλη τὴν καρδιά μας καὶ ποὺ μόνο χυδαῖες ψυχές δὲν μποροῦν ν' ἀγαπήσουν· **ὁ Χριστός!** Αὐτὸς εἶνε «ὁ νυμφίος ὁ κάλλει ὡραῖος παρὰ πάντας ἀνθρώπους», ὅπως ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας (ἀπόστ. ὄρθρ. Μ. Τρίτ.). Σ' αὐτὸν λοιπόν, τὸν Ἰησοῦ τὸ Ναζωραῖο, ἔστρεψε ἡ Κασσιανὴ τὴν ἀγάπη της. Βρῆκε αὐτὸ ποὺ ζητοῦσε· καὶ κάτω ἀπ' τ' ἀστέρια τοῦ οὐρανοῦ, περνοῦσε ὦρες μιλώντας μαζί του ἐρωτικά ἐν τῇ καρδίᾳ. Ὁ μεγάλος ἔρωτας, ὁ οὐράνιος, νίκησε τὸν μικρὸ ἔρωτα, τὸν ἐπίγειο. Ἔτσι λυτρώθηκε ἡ Κασσιανὴ ἀπὸ ἐκείνη τὴν περιπέτεια.

Κακῶς νομίζουν μερικοὶ ὅτι **στό ποίημά της**, ποὺ μιλάει γιὰ ἀμαρτωλὴ γυναῖκα, ἐννοεῖ τὸν ἑαυτὸ της. Ἡ Κασσιανὴ ἔζησε ἀγνή, ἀγνότατη, δὲν ἐγνώρισε ἐπαφὴ μὲ ἄνδρα. **Θέμα της** ἔχει τὴν ἀμαρτωλὴ ἐκείνη πού, ὅπως εἶπαμε, πρὸ τοῦ πάθους πλησίασε τὸν Κύριο, ἔσπασε ἕνα μυροδοχεῖο, ἔχυσε τὸ πολύτιμο μύρο καὶ τὰ ἀκόμη πολυτιμότερα δάκρυά της, ἄλειψε τὰ πόδια του, τὰ ἐσπόγγισε μὲ τὰ μαλλιά της, καὶ ἔκλαψε γιὰ τ' ἀμαρτήματά της. Γύρω ἀπὸ τὴν **μετάνοια** αὐτῆς στρέφεται ὅλο τὸ ποίημα.

* * *

Ζωγραφίζονται ἐδῶ δύο πράγματα· ἀφ' ἑνὸς μὲν τὸ **βάθος** ὅπου φτάνει μιὰ ἀμαρτωλὴ ψυχὴ, καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸ **ὑψος** ὅπου τὴν ἀνεβάζει ἡ μετάνοια. «*Οἶμοι! λέγουσα, ὅτι νύξ μοι ὑπάρχει, οἶστρος ἀκολασίας, ζοφώδης τε καὶ ἀσέληνος ἔρωτος τῆς ἀμαρτίας*». Ἐφιστῶ τὴν προσοχή σας στὶς λέξεις «*Οἶστρος ἀκολασίας*».

Τί εἶνε ὁ «οἶστρος»; Ὅσοι ζήσατε ἀγροτικὴ ζωὴ, καταλαβαίνετε. «*Οἶστρος*» εἶνε τὸ ἐνοχλητικὸ ἐκεῖνο ἔντομο, **ἡ ἀλογόμυγα ἢ τάβανος**, ποὺ πάει τὸ καλοκαίρι στὰ ζῶα. Βλέπεις τὸ βόδι καί, ἐνῶ τρώει ἡσυχὰ τὸ χορτάρι στὸ λιβάδι, ξαφνικὰ τινάζεται, συστρέφει τὴν οὐρά του, τρέχει, πηδάει φράχτες, γκρεμίζει τοιχώματα, χτυπάει τὰ πόδια, τινάζει χώματα, σκάβει τὴ γῆ μὲ τὰ κέρατά του· λὲς κ' ἔπαθε ἀμόκ, τρελλάθηκε. Τί συμβαίνει; Πῆγε ἡ μύγα, ὁ «*οἶστρος*», μπῆκε στὸ ρουθούνη του, τὸ ἐρεθίζει καὶ φτάνει σ' αὐτὴ τὴν μανιώδη κατάστασι.

Ἄλλὰ ὑπάρχει καὶ ἕνας ἄλλος χειρότερος «*οἶστρος*», ἡ **ἀκολασία**, ποὺ πλήττει μικροὺς - μεγάλους. Δυστυχισμένη ἡ γενεὰ μας· θὰ μείνη στὴν ἱστορία ὡς αἰώνας Σοδόμων καὶ Γομόρρας. Κυριαρχεῖ ἡ θεωρία τοῦ Φρόνυτ, ὅτι τὸ

μόνο ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμον εἶνε τὸ σέξ. Γι' αὐτὸ ὁ κόσμος βυθίστηκε στὴ διαφθορά.

✓ **Παιδὶ μονάκριβο**, ἀριστοῦχος, ὅταν ἔμπλεξε μ' ἕνα κορίτσι, ἡ ἀπόδοσί του μειώθηκε, μελαγχόλησε, κ' ἔκανε ἀπόπειρα αὐτοκτονίας.

✓ Διαβάσατε πρὸ ἡμερῶν τί ἔγινε; **Νέος ἐργατικός**, ποὺ δούλευε στὶς οἰκοδομές καὶ συντηροῦσε τοὺς γονεῖς του, ὅταν τὸν ἔπιασε ὁ «*οἶστρος ἀκολασίας*», ἔχασε τὰ λογικά του. Μὲ τὸ σφυρὶ ποὺ ἔχτιζε ἔσπασε τὸ κεφάλι τῆς ἐρωμένης του, καὶ μετὰ αὐτοκτόνησε!

«*Οἶστρος ἀκολασίας*»! Ποιοὶ ἐγκληματίες τὸν ἔσπειραν στὴν εὐγενικὴ ψυχὴ τῶν νέων μας; **Ταινίες; αἰσχροὶ θεάματα; ἢ γυναῖκες ἀμαρτωλές;** Δὲν μισῶ τίς γυναῖκες αὐτές, τίς κλαίω· ἂν εἶχα ἐξουσία, θὰ τίς παίρναμε, νὰ τίς καθαρίσουμε, νὰ γίνουν τίμιες νοικυρές.

* * *

Παιδιά καὶ νέοι, γονεῖς καὶ ἐκπαιδευτικοί· τέτοια **διδάγματα** μᾶς προσφέρει ἡ Κασσιανὴ.

Ἐρωτας εἶνε **κρασί**. Τὸ κρασί σὲ λογικὴ ποσότητα εὐφραίνει, τονώνει· σὲ ὑπερβολικὴ χρῆσι προκαλεῖ μέθη. Αὐτὸ ἔπαθαν τὰ παλληκάρια τοῦ Ὀδυσσέως ἀπὸ τὴ μυθικὴ Κίρκη· μὲ τὰ ποτηράκια, ποὺ τοὺς κέρασε αὐτὴ, οἱ ἠρώες ἐκεῖνοι τῆς Τροίας μεταβλήθηκαν σὲ τετράποδα, ἔγιναν χοῖροι. Ἐνας μόνον ἀντιστάθηκε καὶ δὲν ἤπια, ὁ Ὀδυσσεύς, καὶ ἔτσι ἔμεινε ἄνθρωπος. Ἡ Κίρκη εἰκονίζει τὸν αἰσχροὸ ἔρωτα, τὰ ποτήρια εἰκονίζουν τὴν ἡδονή.

Παιδιά, σὰς παρακαλῶ ἐν ὀνόματι τοῦ Ναζωραίου καὶ τῆς ἀγίας Κασσιανῆς, **κρατηθῆτε μακριὰ ἀπὸ τὸν «οἶστρον τῆς ἀκολασίας»**. Μέχρι τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου ἀγνοί, καθαροί, ἀμόλυντοι, σὰν τὰ χιόνια τοῦ Ὀλύμπου.

Πιστέψτε καὶ ἀκοῦστε με· δὲν ὑπάρχει ὡραιότερη ζωὴ ἀπὸ τὴν **παρθενία**. Εἶνε ἀρετὴ ἑλληνικὴ· τὴν τίμησαν οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας χτίζοντας τὸν Παρθενῶνα στὴν Ἀκρόπολι.

Ὑπάρχουν ἔρωτες μικροὶ - ἀσήμαντοι, καὶ **ἔρωτες μεγάλοι**. Τέτοιοι εἶνε· ὁ ἔρωτας γραμμάτων, ἐπιστήμης, μορφώσεως! Παραπάνω; **Ἄνεβαινετε, παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος**, τὴν κλίμακα τοῦ ἔρωτος. Ἐρωτας γραμμάτων, ἐπιστήμης, μορφώσεως. Παραπάνω; ἔρωτας ἀρετῆς· ἀνεβαινετε! – ἔρωτας πατρίδος· ἀνεβαινετε! – ἔρωτας οἰκογενείας· ἀνεβαινετε! – ἔρωτας Χριστοῦ, **θεῖος ἔρωτος Χριστοῦ**. Ὡς ὁ ἔρωτος τοῦ Χριστοῦ! Αὐτὸς καίει τὰ γεῶδη, θερμαίνει τίς ψυχές, ὠθεῖ πρὸς τὰ ἄνω, ἐγγίζει τὰ ὑψη, ἐκεῖ ὅπου ψάλλουν στὸν Κύριο ἀλληλουῖα ἀλληλουῖα· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 869 ²	Μεγάλῃ Πέμπτῃ βράδῃ 16 Ἀπριλίου 2020 (2002)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

«Ἴδε ὁ ἄνθρωπος»

«Καὶ λέγει αὐτοῖς (ὁ Πιλάτος) Ἴδε ὁ ἄνθρωπος» (Δ' εὐαγγέλιο - Ἰω. 19,6)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε πολὺ δύσκολο νὰ μιλήσῃ κανεὶς. **Τὸ μεγαλεῖο τοῦ Ἐσταυρωμένου** οὔτε οἱ γλώσσες τῶν ἀγγέλων εἶνε ἱκανὲς νὰ τὸ ὑμνήσουν. Ἀλλὰ θὰ προσπαθῶ με τὴ φτωχὴ μου γλῶσσα νὰ παρουσιάσω μιὰ πτυχή ἀπὸ τὸ θεῖο δρᾶμα.

Εἶδαμε στὰ εὐαγγέλια, ὅτι ὁ ὄχλος με ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ἰουδα ἔφθασε στὴ Γεθσημανῆ. Παραβιάζοντας τρόπον τινὰ τὸ οἰκογενειακὸ ἄσυλο τοῦ Χριστοῦ, μπῆκαν μέσα στὸν κῆπο, τὸν συνέλαβαν ἐνῶ προσευχόταν, τὸν ἔδεσαν, καὶ σὰν κακοῦργο **τὸν ὠδήγησαν στοὺς ἀρχιερεῖς Ἄννα καὶ Καϊάφα.**

Ἦταν μεσάνυχτα. Στὸ παλάτι τοῦ Ἄννα οἱ γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι ἔκαναν συμβούλιο καὶ κατηγοροῦσαν τὸ Χριστό. Ἔλεγαν, ὅτι καταλύει τὸ Σάββατο, ὅτι θέλει ν' ἀνατρέψῃ τὸ καθεστῶς καὶ νὰ γκρεμίσῃ τὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος, ὅτι βλασφημεῖ τὸ Θεό. Καὶ **ἔβγαλαν καταδικαστικὴ ἀπόφασι εἰς θάνατον.** Ἡ ἀπόφασι ὅμως αὐτὴ θὰ ἦταν ἄκυρη, ἂν ὁ ἡγεμόνας τῆς Παλαιστίνης δὲν ἔβαζε ὑπογραφή. Γι' αὐτό, πρὶν ἀκόμη ξημερώσῃ ἡ Παρασκευὴ, **τὸν ἔφεραν στὸ πραιτώριο τοῦ Πιλάτου.**

Ὁ Πιλάτος ἀπὸ τὴν πρώτη ἀνάκρισι κατὰ λαβε, ὅτι μπροστά του ἔχει ἓναν ἄθῳο. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ὑποστηρίξῃ μέχρι τέλους τὴν ἀθωότητά του. Καὶ εἶχε τὴ δύναμι ν' ἀντισταθῆ στὸν ὄχλο· μποροῦσε με τὶς λεγεῶνες του νὰ τοὺς διαλύσῃ. Δὲν τὸ ἔκανε ὅμως. Γιατί; Διότι ἦταν **δειλός.** Βρέθηκε σὲ **δίλημμα.** Μέσα του πάλευαν δυὸ πράγματα· τὸ καθῆκον, ποῦ τοῦ ἔλεγε νὰ μὴν ὑπογράψῃ τὴν ἀδικὴ καταδίκη, καὶ τὸ συμφέρον, ποῦ τοῦ ἔλεγε «Σῶσε τὸ θρόνο σου καὶ δὲ βαριέσαι γιὰ τὸν ἄθῳο». Πάλῃ ἐσωτερικὴ. Τί νὰ κάνῃ, νὰ ὑπογράψῃ ἢ νὰ μὴν ὑπογράψῃ;

Περιήλθε σὲ **ἀμηχανία.** Γιὰ νὰ βγῆ ἀπὸ αὐτὴν, μηχανεύθηκε δύο τρόπους νὰ σώσῃ τὸ

Χριστό. Σκέφθηκε τὴ **συνήθεια ποῦ ὑπῆρχε,** νὰ ἐλευθερώσῃ στὴν ἐορτὴ ὁ ἡγεμόνας ἓναν δέσμιον, ὅποιον ἤθελαν. Ἦταν τότε στίς φυλακὲς ἓνας περιβόητος ληστής καὶ φονιάς, ὁ Βαραββᾶς. Τοὺς ρωτᾷ λοιπὸν· Ποιὸν ἀπὸ τοὺς δύο θέλετε ν' ἀπολύσω, τὸ Βαραββᾶ ἢ τὸν Ἰησοῦ; Γίνεται **ψηφοφορία:** ἀπὸ τὴ μιὰ ὁ κακοῦργος, ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ ἄθῳος. Κι ὁ Χριστὸς δὲν παίρνει οὔτε μία ψηφο! Τέτοιος εἶνε **ὁ κόσμος, ἀθώνει τοὺς Βαραββᾶδες, καὶ καταδικάζει τὸ Χριστό.** Ποῦ εἶνε οἱ ἄρρωστοι, ποῦ οἱ πεινασμένοι, ποῦ οἱ λεπροί, ποῦ ὅλοι ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους εὐεργέτησε; Ὁ Πιλάτος μένει κατὰ πληκτος. Δὲν περίμενε τέτοιο ἀποτέλεσμα.

Ἡ πρώτη του προσπάθεια ἀπέτυχε. Κάνει τώρα καὶ δεύτερη προσπάθεια, με σκοπὸ **νὰ διεγείρῃ τὸν οἶκτο** στίς ψυχὲς τους. Διατάζει νὰ φραγγελώσουν τὸν Ἰησοῦ· σκληρὴ ῥωμαϊκὴ τιμωρία – πολλοὶ κατάδικοι πέθαιναν ἐπάνω στὸ φραγγέλλωμα. Τὸ ἀκοῦμε στὸ εὐαγγέλιο, ἀλλὰ δὲν μᾶς συγκινεῖ... Κατόπιν, δεμένο καὶ καταπληγμένο ἀπὸ τὰ ἄγρια χτυπήματα, με τὸ ἀγκάθινο στεφάνι στὴν κεφαλὴ καὶ ντυμένο με τὴν κόκκινη χλαμύδα, σὲ ἐλεεινὴ κατάστασι, παρουσιάζει τὸ Χριστὸ ὁ Πιλάτος μπροστά τους καὶ λέει· **«Ἴδε ὁ ἄνθρωπος»** (Ἰω. 19,6). Γιὰ κοιτάξτε πῶς ἔγινε ὁ «**ὠραῖος κάλλει παρὰ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων**» (Ψαλμ. 44,3). Τὰ «θηρία» ὅμως δὲν συγκινοῦνται· ἀγριεύουν περισσότερο καὶ φωνάζουν **«Σταύρωσον σταύρωσον αὐτόν»** (ἔ.ἀ.).

Ὁ Πιλάτος δὲν ἔχει πλέον θάρρος ν' ἀντισταθῆ. Τὸν ἀπειλοῦν, πῶς θὰ τὸν καταγγείλουν στὴ Ῥώμη ὅτι δὲν εἶνε φίλος τοῦ καίσαρος. Ἔτσι ὑποχωρεῖ. Νίπτει τὰς χεῖρας καὶ **ὑπογράφει τὴν καταδίκη** τοῦ Ἰησοῦ. Ἄχ, Πιλάτε, τί κάνεις; Νομίζεις, πῶς ἔτσι θ' ἀποσείσης τὴν ἐνοχὴ σου; Ὅλα τὰ ποτάμια τοῦ κόσμου δὲν μποροῦν νὰ ξεπλύνουν τὴν ἀδικία σου.

«*Ἴδε ὁ ἄνθρωπος*». Αὐτὴ ἡ φωνή, ποὺ ἄφησε ἀσυγκίνητους τοὺς Ἰουδαίους, διαβαίνει τοὺς αἰῶνας καὶ φτάνει ὡς ἐμᾶς. Κ' ἐμεῖς ἀκουῖμε τὸ «*Ἴδε ὁ ἄνθρωπος*». Καὶ **ὑπάρχουν σήμερα ψυχές ποὺ συγκινοῦνται.**

«*Ἴδε ὁ ἄνθρωπος*». Πάντα ὁ κόσμος ἀναζητοῦσε τὸν **τέλειο τύπο ἀνθρώπου**. Ἔνας ἀρχαῖος φιλόσοφος, ὁ Διογένης, ἀναψε κάποτε φανάρι καὶ μέρα - μεσημέρι βγῆκε στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας φωνάζοντας· «*Ἀνθρωπον ζητῶ*». Τὸν ρωτοῦσαν· Δὲ μᾶς βλέπετε; τόσοι εἴμαστε γύρω σου· δὲν εἴμαστε ἐμεῖς ἄνθρωποι; Ὁ Διογένης ἐννοοῦσε· Ζητῶ ἄνθρωπο μὲ τὰ γνωρίσματα τῆς εὐγενεοῦς φύσεως, δίκαιο, φιλόανθρωπο. Τὸν τέλειο ἄνθρωπο ζητοῦσε καὶ ὁ Μένανδρος ὅταν ἔλεγε· «*Ἡ χάριεν ἔστ' ἄνθρωπος, ἂν ἄνθρωπος ᾖ*»· χαριτωμένο ὄντως πλάσμα ὁ ἄνθρωπος, ὅταν εἶνε ἄνθρωπος (Μιχ. Πατροῦ, Πόθεν καὶ Διατί σ. 216). **Ἐκεῖνος ποὺ ζητοῦσε ὁ ἀρχαῖος κόσμος εἶνε ἕνας καὶ μόνο, ὁ Χριστός.**

«*Ἴδε ὁ ἄνθρωπος*». Ἐμεῖς δὲν τὸ λέμε μὲ πνεῦμα οἴκτου, ὅπως ὁ Πιλᾶτος· τὸ λέμε μὲ θαυμασμὸ καὶ λατρεία· «*Ἴδε ὁ ἄνθρωπος*». Στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ εἶνε ὅλες οἱ ἀρετές· ἡ φιλανθρωπία, ἡ δικαιοσύνη, ἡ πραότης, ἡ ἀνδρεία, ἡ τόλμη, καὶ πρὸ πάντων ἡ ἀγάπη· ἡ ἀγάπη του γιὰ τὸν ἁμαρτωλό, ποὺ τὸν ὠδήγησε μέχρι τὸ σταυρό. Ὁ Χριστὸς ἀγάπησε ὅλα τὰ δημιουργήματά του, μὰ περισσότερο τὸν ἄνθρωπο. Κανένας ἄλλος δὲν μᾶς ἀγάπησε τόσο ὅσο ὁ Χριστός. Οὔτε ἡ μάνα μας, οὔτε ὁ πατέρας μας, οὔτε τὰ παιδιὰ μας. **Ὁ Χριστὸς ἀγάπησε τὸν ἄνθρωπο καὶ θυσιάστηκε γι' αὐτόν.** Ἀκόμη καὶ γιὰ τοὺς σταυρωτάς του παρακάλεσε νὰ συγχωρηθοῦν· «*Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι*» (Λουκ. 23,34). Αὐτὴ εἶνε φωνὴ ἀπεράντου ἀγάπης.

«*Ἴδε ὁ ἄνθρωπος*», ὁ τέλειος ἄνθρωπος. Ἀκοῦμε ἀνθρωπάκια ἀνιστόρητα νὰ τολμοῦν νὰ συγκρίνουν τὸ Χριστὸ μὲ διαφόρους ἄνδρες τῆς ἱστορίας. Ὁ Χριστὸς **δὲν συγκρίνεται μὲ κανένα ἄνθρωπο**, οὔτε τῆς νεωτέρας οὔτε τῆς παλαιότερας ἱστορίας. Ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ ἄδυτος ἥλιος, ὁ ὠραῖος νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ κόσμος ἄλλους θαυμάζει κ' εἶνε ἔτοιμος νὰ σκοτωθῆ γι' αὐτοὺς στὰ πεζοδρόμια – δὲν λέω ὀνόματα, γιὰ νὰ μὴν προκαλέσω διενέξεις. Θαυμάζουν πρόσωπα ποὺ εἶνε πυγολαμπίδες, δαδιά μπροστὰ στὸν ἥλιο τῆς δικαιοσύνης. Ἐμεῖς θαυμάζουμε τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Αὐτὸς εἶνε ὁ τέλειος ἄνθρωπος. Οἱ ἄλλοι, ὅποιοιδήποτε ὄνομα καὶ ἂν φέρουν, εἶνε κλάσματα ἀνθρώπου, ὄχι ὀλόκληρες μονάδες. Μειονεκτοῦν κοντὰ

στὸ Χριστό. Ἔνας εἶνε ὁ ἅγιος. «*Εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός. Ἀμήν*» (Φιλ. 2,11 καὶ θ. Λεϊτ.). Δὲν ὑπάρχει ἄλλος.

Ζοῦμε σὲ ἐποχὴ κατηραμένη, ποὺ καυχᾶται ὅτι δὲν ἔχει ἀνάγκη τὸ Χριστό. Οἱ παπποῦδες καὶ οἱ γιαγιάδες μας δὲν μποροῦσαν νὰ ζήσουν χωρὶς Αὐτόν. Τώρα οἱ σύγχρονες ἰδεολογίες καὶ τὰ συστήματα τὸν διώχνουν. Γιατὶ λένε ὅτι δημιούργησαν νέο τύπο, τὸν ἐπιστημονικὸ ἄνθρωπο, ποὺ ζῆ χωρὶς Θεό. Ἔνας φιλόσοφος τῆς Γερμανίας – ποὺ πέθανε στὰ φρενοκομεῖα – καυχήθηκε καὶ εἶπε· Ἄν ὁ Χριστὸς δημιούργησε τὸν ἄνθρωπο, ἐμεῖς θὰ δημιουργήσουμε τὸν **ὑπεράνθρωπο**. Κι ἀντὶ γιὰ ὑπεράνθρωπο δημιούργησαν **ὑπανθρώπους** καὶ **ἀπανθρώπους**. Ἡ ἐποχὴ μας γεύτηκε τοὺς πικροὺς καρπούς των. Μὲ τὶς ὑψωμένες γροθιές τους σκόρπισαν συμφορὰ στὸν κόσμο καὶ ποταμοὺς αἱμάτων. Οἱ δύο παγκόσμιοι πόλεμοι καὶ ὁ τρίτος ποὺ ἔρχεται, ὁ Ἀρμαγεδὼν (Ἀπ. 16,16), εἶνε καρποὶ τοῦ ἐπιστημονικοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ὑπερανθρώπου.

Ἄλλα καὶ πάλι μέσα στὰ ἐρείπια ἐμφανίζεται ἡ γλυκυτάτη μορφή τοῦ Κυρίου μας.

Κάποτε, ἐνῶ ὁ Χριστὸς μιλοῦσε, πολλοὶ ἔφυγαν ἀπὸ κοντὰ του, γιὰ τὴν θεώρησαν σκληρὰ τὰ λόγια του. Ἐμειναν μόνο οἱ δώδεκα μαθηταί. Σ' αὐτοὺς εἶπε· «*Μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε ὑπάγειν;*», μήπως κ' ἐσεῖς θέλετε νὰ φύγετε; Γιατὶ ὁ Χριστὸς δὲν θέλει ποσότητα ἀλλὰ ποιότητα. Καὶ οἱ μαθηταί μὲ τὸ στόμα τοῦ Πέτρου ἀπήντησαν· **Κύριε, ποῦ νὰ πᾶμε;** Σὺ «*ῥήματα ζωῆς αἰωνίου ἔχεις*» (Ἰω. 6,67-68). Καὶ σήμερα ὁ κόσμος βλασφημεῖ τὸ Θεὸ καὶ θαυμάζει δολοφόνους. Πολλοὶ φεύγουν· ἄλλοι γίνονται μασόνοι, ἄλλοι αἰρετικοί, ἄλλοι ὀπαδοὶ ἄλλων σατανικῶν δυνάμεων, ποὺ ὑπόσχονται νὰ κάνουν παράδεισο τῆ γῆ ἀλλὰ τὴν καταντοῦν κόλασι. Καὶ ποιοὶ μένουν, στὸν αἰῶνα αὐτὸ τῆς ἀπιστίας καὶ διαφθορᾶς; Μένει τὸ ἐκλεκτὸ ποίμνιο. Ὁ Χριστὸς ἀπευθύνει τὸ ἐρώτημά του· Μήπως «*καὶ ὑμεῖς θέλετε ὑπάγειν;*». Ποῦ νὰ πᾶμε, Κύριε; Σὲ ποιὸ σύστημα, σὲ ποιά ἰδεολογία; Νὰ πᾶμε δεξιά, ἀριστερά; νὰ γίνουμε κόκκινοι, πράσινοι, μαῦροι, γαλάζιοι...; Ὅπου νὰ πᾶμε, ψευδὸς καὶ ἀπανθρωπία. Κανείς δὲν ἀναπαύει τίς ψυχές μας.

Γι' αὐτὸ **πηγαίνουμε στὸ Χριστό**. Καὶ λέμε, **ὄχι μὲ αἰσθήματα οἴκτου ἀλλὰ μὲ θαυμασμὸ καὶ λατρεία**· «*Ἴδε ὁ ἄνθρωπος*», ὁ τέλειος ἄνθρωπος. Χαῖρε, «*ὁ βασιλεὺς ἡμῶν*» (Ἰω. 19,14) καὶ «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθης ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42)· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Γ' - Ἔτος ΙΣΤ'
Ἀριθμ. φύλλου 677²

Μεγάλῃ Παρασκευῇ
17 Ἀπριλίου 2020 (1999)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Τὸ ἀντίδοτο τοῦ πόνου

«Ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε· ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον» (Ἰω. 16,33)

Τὰ λόγια αὐτά, ἀδελφοί μου, εἶνε οἱ ἀποχαιρετιστήριες λέξεις τοῦ Χριστοῦ στὸ τέλος τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου. Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του μελαγχολικός· Ὑστερα ἀπὸ ἴμενα **θα δοκιμάσετε θλίψεις** σ' αὐτὸ τὸν κόσμον, ἀλλὰ θάρρος!

Πράγματι, ἂν κάποιος πόνεσε πολὺ καὶ μπορῆ νὰ ὀνομασθῆ **ἄνθρωπος τοῦ πόνου**, εἶνε ὁ ἐσταυρωμένος Υἱὸς τῆς Παρθένου. Δὲν νικήθηκε ὅμως ἀπ' τὸν πόνο καὶ τὴ θλίψι. «**Θαρσεῖτε**», λέει, «ἐγὼ νίκησα τὸν κόσμον» (Ἰω. 16,33).

Ἡ ζωὴ τοῦ Θεανθρώπου, ἀπ' τὴ στιγμή ποὺ γεννήθηκε ὡς ἄνθρωπος σ' ἓνα σταῦλο μέχρι ποὺ εἶπε τὸ «**Τετέλεσται**» στὸ σταυρό (Ἰω. 19,30), ἦταν ζυμωμένη μὲ τὸ **δάκρυ**, τὸν **πόνο**, τὴ **θλίψι**.

Ἔνα βλέμμα στὴ ζωὴ του. Ἐκεῖ στὸ βρώμικο σπήλαιο ἡ ἁγία του Μητέρα τὸν τοποθέτησε στὴ φάτνη τῶν ἀλόγων. Νήπιο καταδιώχθηκε ἀπ' τὸν Ἡρώδη κ' ἔφυγε πρόσφυγας στὴν Αἴγυπτο. Ἔζησε σὰν ὁ φτωχότερος ἄνθρωπος. Οἱ ἀνώτερες τάξεις τὸν περιφρονοῦσαν. Τὸν θεωροῦσαν ὡς τὸν «**υἶὸν τοῦ τέκτονος**», τοῦ μαραγκοῦ (Ματθ. 13,55). Ὑβρίστηκε καὶ διαβλήθηκε ὅσο κανεῖς ἄλλος. Αὐτός, ποὺ ἦταν ἀμόλυπτος καὶ εἶπε «**Τίς ἐλέγχει με περὶ ἁμαρτίας;**» (Ἰω. 8,46), ὀνομάστηκε «**φίλος τελωνῶν καὶ ἁμαρτωλῶν**» (Ματθ. 11,19). Αὐτός, ποὺ ἀγάπησε τὸ λαὸ ὅσο κανένας ἄλλος καὶ ἀγκάλιασε τοὺς πονεμένους καὶ περιφρονημένους, ὀνομάστηκε λαοπλάνος, δημαγωγός, ἀπατεώνας, ἀγύρτης. Αὐτός, ὁ Βασιλεὺς τῶν ἀγγέλων, ἀπὸ τοὺς φαρσαίους ὀνομάστηκε –**Θεέ μου, συγχώρεσέ με**– δαιμονισμένος (βλ. Ματθ. 11,18. Λουκ. 7,33). Αὐτόν, ποὺ ἡ διάνοιά του ἦταν ἥλιος φωτίζων τὸν κόσμον, οἱ ἐχθροὶ του τὸν εἶπαν **τρελλό** (βλ. Ἰω. 10,20). Κανένας δὲν συκοφαντήθηκε ὅσο ὁ αὐτός. Μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε λοιπὸν, **τί θλίψι δοκιμάζε** ὅταν ἄκουγε τὰ ψέματα, τίς διαβολές, τίς συκοφαντίες, τίς διαστρεβλώσεις!...

Δὲν ἦταν ὅμως μόνο αὐτὲς οἱ θλίψεις τοῦ ὑπῆρχαν καὶ χειρότερες. Καὶ αὐτὲς προέρχονταν **ἀπὸ τὸν κύκλο τῶν μαθητῶν του**. Ὡ αὐτοί! Δὲν τὸν καταλάβαιναν καθόλου· ἄλλα ἔλεγε ἐκεῖνος, ἄλλα ἐννοοῦσαν αὐτοί. Ὁ νοῦς τους χαμηλά, ἡ σκέψι τους πεζή, τὰ αἰτήματά τους γήινα. Γι' αὐτὸ τοὺς εἶπε· «**Οὐκ οἶδατε τί αἰτεῖσθε**» (ἔ.ἀ. 20,22). Ὁ ἓνας τὸν πούλησε γιὰ 30 ἀργύρια, ὁ ἄλλος (ὁ Πέτρος) τὸν ἀρνήθηκε μπροστὰ σὲ μιὰ ὑπηρέτρια καὶ μὲ ὄρκο, «**Οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον**» (ἔ.ἀ. 26,74). Τέλος τὴν ὥρα τοῦ πάθους ἔφυγαν ὅλοι κ' ἔμεινε μόνος, μονώτατος, ἐκεῖ στὸ Γολγοθᾶ, ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου.

Ὁ Χριστὸς ἔπαθε ὄχι γιὰ δικά του ἁμαρτήματα. Τὸ ὠμολόγησε κι ὁ Πιλάτος, ὅτι εἶνε ἀθῶος καὶ «**οὐδεμίαν αἰτίαν εὕρισκει ἐν αὐτῷ**» (Ἰω. 18,38). Ὁ Χριστὸς **ἔπαθε γιὰ τὰ δικά μας ἁμαρτήματα**.

Ὁχτῶ αἰῶνες νωρίτερα ὁ **Ἡσαΐας εἶπε**: «**Οὐδὲν τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν φέρει καὶ περὶ ἡμῶν ὀδυνᾶται, καὶ ἡμεῖς ἐλογισάμεθα αὐτὸν εἶναι ἐν πόνῳ καὶ ἐν πληγῇ ὑπὸ Θεοῦ καὶ ἐν κακώσει**» (Ἠσ. 53,4). Ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος, ὅταν στὶς ὄχθες τοῦ Ἰορδάνου ἔδειξε τὸν Ἰησοῦ, εἶπε· «**Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου**» (Ἰω. 1,29,36). Ἐπαθε γιὰ μᾶς. Προσέφερε τὴ ζωὴ του «**λύτρον ἀντὶ πολλῶν**» (Ματθ. 20,28), τὸν ἑαυτοῦ «**ἀντίλυτρον ὑπὲρ πάντων**» (Α' Τιμ. 2,6), γιὰ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα. Ἡ θυσία του εἶνε μοναδική. Ἀγγίζει τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ.

Ἄν λοιπὸν ὁ ἀναμάρτητος ἔπαθε καὶ σταυρώθηκε, **γιατί μᾶς φαίνεται παράξενο**, ἀδελφοί μου, ὅταν κ' ἐμεῖς ὑποφέρουμε; Ὅπως εἶπε ὁ ἴδιος, ὁ κόσμος ἔβαλε φωτιά στὸ χλωρὸ ξύλο, ποὺ δύσκολα καίγεται· ἐξουδένωσε δηλαδή, ταλαιπώρησε, βασάνισε καὶ σταύρωσε τὸν ἀναμάρτητο Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, ποὺ ὄχι μόνο δὲν ἔφταξε σὲ τίποτε ἀλλὰ καὶ εὐεργέτησε ὅλους. Τί περιμένουμε νὰ κάνη τώρα σ' ἐμᾶς τοὺς ἀ-

θλίους καὶ ἁμαρτωλούς, πού εἴμαστε ὑπεύθυνοι γιὰ τόσα ἐγκλήματα, πού εἴμαστε ξερὰ κλαδιὰ καὶ δέντρα ἄκαρπα, πού δὲν ἔχουμε ζωτικότητα καὶ καιγόμαστε ἀμέσως; «*Εἰ ἐν τῷ ὑγρῷ ξύλῳ ταῦτα ποιοῦσιν, ἐν τῷ ξηρῷ τί γένηται;*» (Λουκ. 23,31). Ὁ κόσμος, πού σταύρωσε τὸ Χριστό, πολὺ περισσότερο θὰ διώξη ἐμᾶς.

* * *

Ὁ Χριστὸς μὲ τὴν ὑπομονὴ του ἔγινε **ὑπόδειγμα ὑπομονῆς γιὰ ὅλους** τοὺς ἀνθρώπους. Γιατὶ δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος πού νὰ μὴ δοκιμάση πόνο, νὰ μὴν περάση μικρὲς ἢ μεγάλες θλίψεις. Ὁ πολὺάθλος Ἰὼβ λέει· «Τὰ πετεινὰ γεννήθηκαν γιὰ νὰ πετοῦν στὰ ὕψη, κι ὁ ἄνθρωπος γεννήθηκε νὰ κολυμπᾷ στὸν πόνο» (Ἰὼβ 5,7). Ὁ δὲ αἰῶνας μας εἶνε αἰῶνας τῆς θλίψεως.

Ἦ εἰσεῖς πού ἔχετε κάποιο κρυφὸ πόνο, κρυφὴ πληγὴ, εἴτε ἀπὸ οἰκείου σας εἴτε ἀπὸ ξένους, ἀτενίστε τὸν Ἐσταυρωμένον καὶ πάρτε θάρρος. «*Ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε· ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον.*». Ὁρφανὰ πού δὲν ἔχετε πατέρα καὶ μάνα, ἰδέστε τὸν Ἐσταυρωμένον πού φωνάζει ἀπ' τὸ σταυρὸ· Θάρρος, παιδιὰ μου, μὴν κλονίζεστε! **Χῆρες**, πού ἤπιατε πικρὸ ποτήρι· «*ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε· ἀλλὰ θαρσεῖτε...*». Φτωχοὶ **οἰκογενειάρχες**, πού ἀγωνίζεστε ἀπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδι γιὰ τὸ καρβέλι, θάρρος, ὁ Ἐσταυρωμένος σᾶς εὐλογεῖ. **Μητέρες** καὶ **γυναῖκες** πού σᾶς ἐγκατέλειψε ὁ σύζυγος καὶ μείνατε μόνες, θάρρος. **Ἀσθενεῖς**, πού βογγᾶτε πάνω στὸ κρεβάτι, τὸ ὁποῖο ἔγινε σταυρὸς τοῦ δικοῦ σας Γολγοθᾶ, ἀκοῦστε τὸ Χριστὸ πού σᾶς λέει· «*Θαρσεῖτε· ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον.*». Ἀδελφοὶ μας **ἄνεργοι**, **ἄστεγοι**, **κρατούμενοι** φυλακῶν, **ὑπόδικοι** τῶν δικαστηρίων, ἀδελφοὶ μας **τῶν ἀλυτρώτων πατρίδων**, ἀδελφοὶ μας **πρόσφυγες** καὶ **ἀγνοούμενοι**· ἀκοῦστε τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ πού σᾶς ἀπευθύνει σήμερα· «*Ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε· ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον.*».

Τὰ λόγια αὐτὰ ἀπευθύνει ὁ Χριστὸς σὲ ὅλους τοὺς πονεμένους ὄλων τῶν αἰώνων, ἀλλὰ κατ' ἐξοχὴν τ' ἀπευθύνει **στὰ ἐκλεκτὰ του παιδιὰ**. Δὲν ὑπάρχουν μόνο τὰ παιδιὰ τῆς νύχτας, μόνο οἱ γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι, μόνο οἱ βλάσφημοι καὶ τὰ καθάρματα τῆς κοινωσίας· ὑπάρχουν καὶ τὰ ἐκλεκτὰ παιδιὰ τοῦ Ἐσταυρωμένου, τὰ παιδιὰ τοῦ φωτός.

* * *

Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ ἀπευθύνομαι πρὸς τὶς γυναῖκες, τοὺς ἄντρες καὶ τὰ παιδιὰ, πού πιστεύουν ἀκράδαντα στὸν Ἰησοῦ, καὶ **λέω**

Ἐκλεκτὰ παιδιὰ τοῦ Ἐσταυρωμένου, φάλαγγα ἱερῆ ἀνδρῶν, μυροφόρων γυναικῶν καὶ

παιδιῶν, πού τολμᾶτε στὸν αἰῶνα αὐτὸν νὰ κάνετε τὸ σταυρὸ σας, νὰ μιλάτε γιὰ τὸ Χριστὸ καὶ ν' ἀντιστέκεστε στὸ ρεῦμα τῆς ἁμαρτίας πηγαίνοντας κόντρα μὲ τὶς αἰσχρὲς ἐπιθυμίες τοῦ κόσμου· πρὸς ἐσᾶς κατ' ἐξοχὴν ἀπευθύνεται ὁ Κύριος καὶ λέει· «*Ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε· ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον.*».

Θὰ ὑποφέρετε, θὰ σταυρωθῆτε ἀπὸ τὸν κόσμον, ἀλλὰ ἔχετε θάρρος. **Ἡ τελικὴ νίκη** δὲν ἀνήκει στοὺς πονηροὺς καὶ διεφθαρμένους, τοὺς ἀπίστους καὶ ὑλιστὰς· ἡ νίκη **εἶνε τοῦ Ἐσταυρωμένου**. «*Θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον.*». Ὅσο πιὸ κοντὰ εἶστε στὸν Ἐσταυρωμένο, ὅσο περισσότερο προσπαθεῖτε νὰ ζητετε κατὰ Χριστόν, νὰ ἐφαρμόζετε τὶς ἄχραντες ἐντολές του, νὰ μοιάζετε σ' αὐτόν, τόσο περισσότερο θὰ θλίβεσθε.

Κοντὰ στὸ σταυρὸ τοῦ Ἐσταυρωμένου θὰ ὑψωθῆ καὶ ὁ δικός σας σταυρὸς, μαζί μὲ ἓνα πλῆθος ἄλλων σταυρῶν. Ἀλλὰ «*θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον.*». **Ἡ νίκη θὰ 'νε δική μας**.

Ἀπὸ τὰ δάκρυα θὰ βγῆ κάτι μεγάλο. Εἶπε κάποιος· Ὅποιος δὲν ἔβρεξε τὸ προσκέφαλό του μὲ τὰ δάκρυα, δὲν γνώρισε τὸ Θεό. Πρέπει νὰ κλάψουμε, νὰ πονέσουμε, νὰ διέλθουμε ἀπὸ τὸ καμίνι τῶν θλίψεων, γιὰ νὰ καθαριστοῦμε. Ὅπως ὁ χρυσὸς καθαρίζεται μὲ τὴ φωτιά, ἔτσι καὶ **οἱ ἐκλεκτοὶ ψυχῆς λάμπουν μέσα στὶς θλίψεις**.

Τὸ μεγαλύτερο σχολεῖο τοῦ κόσμου εἶνε **τὸ πανεπιστήμιον τοῦ πόνου** καὶ τῶν θλίψεων. Μόνο ὅσοι πέρασαν ἀπ' αὐτὸ τὸ καμίνι, μόνο ὅσοι κοιμήθηκαν στὶς φυλακές, ὅσοι συκοφαντήθηκαν, ὅσοι ὑπέστησαν τὰ πλήγματα τοῦ κόσμου καὶ ἔκλαψαν, μόνο αὐτοὶ γνώρισαν τὸ βάθος τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Καὶ ὁ Χριστὸς εἶνε τὸ ὑπόδειγμά τους· αὐτὸν ἀτενίζουν, ἀπ' αὐτὸν ἀντλοῦν ὑπομονὴ καὶ δύναμι, καὶ ἀπὸ τὶς θλίψεις περιμένουν νὰ βγῆ κάτι καλὸ· περιμένουν **ἀπὸ τὸ πικρὸ νὰ βγῆ γλυκὺ**.

Ἡ ἱατρικὴ κατάρθωσε ἀπὸ τὸ δηλητήριο τῆς κόμπρας, τοῦ φαρμακεροῦ αὐτοῦ φιδιοῦ, νὰ βγάλῃ φάρμακο σωτήριο πού θεραπεύει ἀρρώστιες. Καὶ ἡ πίστι στὸ σταυρὸ γνωρίζει **ἀπὸ τὶς θλίψεις νὰ ἐξάγῃ τὸ φάρμακο τῆς σωτηρίας**, νὰ ἐξάγῃ ἀπὸ τὸ πικρὸ γλυκὺ.

Θαρσεῖτε λοιπόν, παιδιὰ τῶν μεγάλων θλίψεων. Δὲν εἴμαστε ὄρφανοί. Ἔχουμε μαζί μας τὸ Χριστό. **Μαζί του θ' ἀνεβοῦμε βῆμα πρὸς βῆμα τὴν κλίμακα τοῦ Γολγοθᾶ**, γιὰ νὰ φτάσουμε στὸ ὕψος ὅπου μᾶς καλεῖ Ἐκεῖνος.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1166 ²	Μεγάλῃ Παρασκευῇ βράδῳ 17 Ἀπριλίου 2020 (2005)	Συντάκτης (+) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Πῶς χάθηκε τὸ κάλλος Του;

«Ὁ ὠραῖος κάλλει παρὰ πάντας βροτούς ὡς ἀνειδέος νεκρὸς καταφαίνεται, ὁ τὴν φύσιν ὠραίσας τοῦ παντός» (Ἐπιτ. θρῆν. Α' στ.)

Απόψε, ἀγαπητοί μου, σὲ ὅλους τοὺς ναοὺς τῆς Ὁρθοδοξίας ψάλλεται ὁ **Ἐπιτάφιος θρῆνος**. Εἶνε ἓνα ἐμπνευσμένο ἀριστούργημα τῆς βυζαντινῆς ποιήσεως, ποὺ δείχνει ὅτι ἡ πίστι μας εἶνε ἡ ἀληθινή. Ἄλλοι θαυμάζουν τὸν Παρθενῶνα, ἐγὼ θαυμάζω τὸν Ἐπιτάφιο θρῆνο. Εἶνε ἓνα μπουκέτο λουλούδια. Τὰ συνέλεξε ὁ ἐμπνευσμένος ποιητὴς ἀπὸ τὰ λιβάδια τῶν ἁγίων Γραφῶν καὶ τῆς φύσεως, τὰ συνέθεσε καὶ τὰ προσφέρει στὸν ἐσταυρωμένο Λυτρωτὴ τοῦ κόσμου, στὸ μεγάλο μας Νεκρό.

Ὁ Ἐπιτάφιος ἔχει ἑκατὸ περίπου ἐγκώμια. Ἀπὸ αὐτὰ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ἐξηγήσω ἓνα, διότι πρέπει νὰ κατανοοῦμε τοὺς ὕμνους. Ἀνήκει στὴν πρώτη (Α') στάσι τῶν ἐγκωμίων καὶ λέει: «Ὁ ὠραῖος κάλλει παρὰ πάντας βροτούς ὡς ἀνειδέος νεκρὸς καταφαίνεται, ὁ τὴν φύσιν ὠραίσας τοῦ παντός».

Τί σημαίνουν τὰ λόγια αὐτά; Κινέζικα δὲν εἶνε, καὶ ὅμως σήμερα δὲν τὰ καταλαβαίνουμε. Ποιὸς φταίει; Πρὶν ἑκατὸ χρόνια ὅλοι τὰ καταλάβαιναν. Δὲν φταίει ὁ εὐφυῆς λαὸς μας, ὁ ὁποῖος μαθαίνει μὲν ξένες γλώσσες ὅπως λ.χ. τὴν ἀγγλική, ἀλλὰ ἀγνοεῖ τὴ δική του. Δὲν τὸ λέμε ἐμεῖς· ἡ ὠραιότερη γλώσσα εἶνε ἡ ἑλληνική. Ἄν ἔχουμε κάτι νὰ καυχηθοῦμε, εἶνε ἡ **γλώσσα μας**, ποὺ εὐλογήθηκε ἀπὸ τὸ Θεό. Εἶνε ἡ πλουσιώτερη γλώσσα τοῦ κόσμου· ἐνῶ οἱ ἄλλες γλώσσες ἔχουν λίγες λέξεις (μερικὲς ἔχουν μόνο 500 λέξεις), ἡ δική μας ἔχει –μετρήστε– 50.000 λέξεις! Μ' αὐτὲς κατορθώνει νὰ ἐκφράζη καὶ τὰ λεπτότερα νοήματα. Δυστυχῶς κάποιος ὑπουργὸς εἰσήγαγε νομοσχέδιο καὶ καυχῆθηκε, ὅτι «Σήμερα θάβουμε τὴν καθαρεύουσα γλώσσα». Ποῦ καταντήσαμε! Τώρα τὰ παιδιά μας πρέπει νὰ πηγαίνουν στὸ Λονδίνο ἢ στὸ Βερολίνο ἢ στὴ Νέα Ὠρόκη γιὰ νὰ μάθουν ἑλληνικά. Λαὸς ποὺ λη-

σμονεῖ τὴ γλώσσα του, εἶνε ἀνάξιος νὰ ζῆ. Γιναμε νεκροθάφτες ἐνὸς ὠραίου πολιτισμοῦ.

Ἔτσι καὶ τὸ κείμενο τοῦ ἐγκωμίου κατήντησε ἀκατάληπτο. Γι' αὐτὸ χρειάζεται ἐξήγησις.

«Ὁ ὠραῖος κάλλει παρὰ πάντας βροτούς...».

Τί σημαίνουν τὰ λόγια αὐτά; Ὁ ὕμνωδὸς ὀμιλεῖ γιὰ ὠραιότητα, γιὰ ὁμορφάδα, ἡ ὁποία εἶνε ἓνα μυστήριον. Ὑπάρχουν δὲ **βαθμίδες ὠραιότητος**. Ὁ ἄνθρωπος, ὅπως δείχνουν ψυχολογικὲς παρατηρήσεις, πλάστηκε γιὰ τὸ ὠραῖο καὶ ἀρέσκειται σ' αὐτό. **Ζητάει τὴν ὁμορφιά**, ποὺ εἶνε μαγνήτης, τὸν ἐλκύει καὶ τὸν κατακτᾷ. **Ποῦ βρίσκουμε τὴν ὁμορφιά**; Παντοῦ στὴ φύσι, καὶ ἰδίως στὰ πρόσωπα.

Στὴ φύσι πρῶτα. Ποῦ θέλεις νὰ κοιτάξης; Σὴκω πρωί, μὴν κοιμᾶσαι, βγὲς ἔξω, ἀνέβα σ' ἓνα βουναλάκι καὶ δὲς τὴν ἀνατολή. Ὁ ἥλιος ὡς νυμφίος, σὰν γαμπρός, ἐξέρχεται ἐκ τῆς παστάδος του, ὅπως λέει ἡ ἁγία Γραφή (βλ. Ψαλμ. 18,6). Χαράζει ἡ αὐγὴ ποὺ ὕμνησαν οἱ ποιηταὶ καὶ ζωγράφισαν οἱ ζωγράφοι, ἡ «**ῥοδοδάκτυλος**» ποὺ λέει ὁ Ὅμηρος στὴν Ἰλιάδα (Α477). Τὸ γλυκοχάραμα εἶνε ἀπὸ τὰ ὠραιότερα θεάματα. Ἄν θέλῃς, δὲς καὶ τὴ δύσι. Κοίταξε τὸν ἥλιο τὴν ὥρα ποὺ βασιλεύει καὶ μᾶς ἀποχαιρετᾷ. Τὸ ἡλιοβασίλεμα εἶνε κι αὐτὸ ἀπὸ τὰ ὠραιότερα θεάματα. Θέλεις ἄλλο; Τώρα τὴν ἀνοιξι δὲς τὰ δέντρα τὰ νεκρὰ ποὺ ζωντανεύουν, γεμίζουν φύλλα καὶ ἄνθη. Δὲς ἰδίως τὴν ἀμυγδαλιά, ποὺ εἶνε στολισμένη σὰν νύφη μὲ ὅλα τὰ ἄνθη της. Θέλεις ἄλλο μεγαλειῶδες θέαμα; Μὴν κλείνεσαι στὰ μαντριά τοῦ διαβόλου, σὲ κέντρα καὶ θεάματα τῆς ὀθόνης. Ἀνέβα κάπου ψηλὰ καὶ κοίταξε τὴ νύχτα τὸν ἔναστρο οὐρανό. Ἐκατομμύρια ἄστρα, τεράστιος πολυέλεος ποὺ ἀνάβει κάθε βράδῳ ὁ Δημιουργός. Ἀπορῶ πῶς ὑπάρχουν ἄπιστοι! Ἐνας φιλόσοφος εἶπε· Δύο πράγματα μὲ κάνουν νὰ πιστεῦω, ὁ ὑπεράνω

ἡμῶν ἕναστρος οὐρανὸς καὶ ὁ ἐν ἡμῖν ἠθικὸς νόμος (ἢ φωνὴ τῆς συνειδήσεως). Θέλεις κι ἄλλο; Προνόμιο τῆς ἐποχῆς μας ἦταν νὰ δῆ τὴ Γῆ σὰν σφαῖρα ἀπὸ τὸ διάστημα. Οἱ ἀστροναῦτες τὴν εἶδαν σὰν πολύχρωμο διαμάντι νὰ περιστρέφεται μέσα στὸ ἄπειρο· ἄλλοῦ πράσινη, ἄλλοῦ λευκὴ, ἄλλοῦ γαλάζια. Μέσα στὰ ἑκατομμύρια τῶν ἀστρων ἕνα λάμπει περισσότερο ἀπ' ὅλα· εἶνε ἡ Γῆ, θαῦμα τῆς δημιουργίας.

Ἡ ὠραιότης ὅμως στὴ φύσι εἶνε τὸ πρῶτο σκαλοπάτι. Ἀνώτερο σκαλοπάτι εἶνε ἡ ὠραιότης **στὰ πρόσωπα**. Ὅχι τόσο στὴν ἐξωτερικὴ μορφή, στὸ σῶμα, ὅσο στὴν ψυχὴ. Ἡ ἐξωτερικὴ ὠραιότης εἶνε φυσικὸ δῶρο· ἡ ψυχικὴ ὠραιότης συνήθως κατακτᾶται μὲ ἀγῶνα. Ἀλλὰ γι' αὐτὸ καὶ ἔχει μεγαλύτερη ἀξία. Σπανίως συνυπάρχουν σωματικὸ καὶ ψυχικὸ κάλλος· πολὺ συχνὰ δὲν συμβαδίζουν. Ὁραῖα σώματα κρύβουν ψυχὲς ἀσχημες, καὶ ἀντιθέτως ἀσχημα σώματα κρύβουν ψυχὲς ὑπέροχες. Γι' αὐτὸ ἡ ἔλλειψις σωματικοῦ κάλλους δὲν εἶνε κάτι σημαντικόν. Συνέλαβαν κάποιον κακοῦργο, ποὺ ἦταν ὠραιότατος καὶ μὲ τὴν ὁμορφιά του σαγήνευε καὶ ἀπατοῦσε γυναῖκες. Τί νὰ τὴν κάνης τὴν ὁμορφιά αὐτῆ; Ἦρθε στὴ μητρόπολι ἕνας γιὰ διαζύγιο. Ἦταν ἄνθρωπος νέος, δὲν εἶχε οὔτε χρόνον παντρεμένος. Ἄχ δέσποτα, μοῦ λέει, τί ἔπαθα! Ἦταν ἡ πιὸ ὠραία γυναῖκα στὴν πόλι μας. Μὲ μάγεψε μὲ τὰ μάτια της, τὶς κινήσεις της, τὴ συμπεριφορὰ της. Νόμισα ὅτι βρῆκα ἄγγελο. Ἀλλὰ τώρα, ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνον, ἀδύνατον νὰ ζήσω μαζί της. Ἀλαζονικὴ, ὑπερήφανη, γλωσσοῦ, μὲ περιλουεὶ κάθε μέρα μὲ βρισιές. Μοῦ κατάστρεψε τὴ ζωή... Ἔτσι καὶ ἡ πιὸ ὠραία γυναῖκα γίνεται μισητὴ, ὅταν δὲν ἔχη κάλλος ψυχικόν. Καὶ πάλι ἡ πιὸ ἀσχημὴ γίνεται ἀγαπητὴ, ὅταν ἔχη κάλλος ψυχικόν. Γνωρίζω μία ἀσχημὴ γυναῖκα· δὲν ξέρετε πῶς τὴν ἀγαπᾷ ὁ ἄντρας της. Δὲν τὴν ἀνταλλάσσω, λέει, μὲ τὶς πιὸ ὁμορφες γυναῖκες τοῦ κόσμου... Γιατί; Διότι ἔχει κάλλος ψυχικόν· γέννησε ἕξι - ἑπτὰ παιδιά, εἶνε νοικοκυρὰ, ἐργατικὴ, φιλότιμη.

Θέλετε τώρα, ἀγαπητοί μου, νὰ σᾶς δείξω τὴν κορυφὴ τῆς ὠραιότητος; Ὁραῖο θέαμα ἢ αὐγὴ, τὸ ἡλιοβασίλεμα, τὰ ἄστρα, ἡ Γῆ· ὠραῖα τὰ πρόσωπα τῶν ἀνθρώπων, ὡς σώματα καὶ ὡς ψυχές. Ἄλλ' ἂν αὐτὰ εἶνε ὅλα ὠραῖα, μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ποιοὶ εἶνε τὸ ὠραιότερο ἀπ' ὅλα; Τὴν ἀπάντησι τὴ δίνει τὸ ἐγκώμιο ποὺ ἐξηγοῦμε. Ὁραῖα τὰ κτίσματα· ἀλλ' ὠραιότερος εἶνε ὁ Κτίστης, ἐκεῖνος ποὺ τὰ ἔφτιαξε, **ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**. Λέει ἕνας φιλόσοφος· Πάρε ὅλες τὶς ὁμορφιὲς τοῦ κόσμου καὶ ὕψωσε τις στὴ νιοστὴ δύναμι, σὲ ἄπειρο δηλαδὴ βαθμό· καὶ πάλι δὲν φτάνουν τὴν ὠραιότητα τοῦ Χριστοῦ, ποὺ εἶνε «ὁ ὠραῖος κάλλει παρὰ πάντας βροτούς», ὁ ὠραιότερος ἀπὸ ὅλους τοὺς θνητοῦς.

Κάλλος αἰώνιο καὶ ἀθάνατο εἶνε ὁ Χριστός. Ὁραῖος σωματικῶς, ὅπως τὸν δείχνουν οἱ ζωγράφοι στὶς βυζαντινὲς εἰκόνες, ποὺ τὸν παριστάνουν μὲ μιὰ σεμνότητα μεγαλοπρεπῆ. Ἀλλὰ προπαντὸς ὁ Χριστὸς εἶνε ὠραῖος ψυχικῶς. Ἡ ψυχικὴ ὠραιότης τοῦ Χριστοῦ εἶνε «ἡ ἀρετὴ» του καὶ πρὸ πάντων ἡ ἀγάπη του στὸ Θεὸ Πατέρα καὶ τὸν ἄνθρωπο. Εἶνε ἀρετὴ ἀφθαστὴ· ποτέ μὰ ποτέ δὲν ἔφτασε ἄλλος σὲ τέτοιο ὕψος. Γι' αὐτὸ ἀκούσαμε τὸ πρῶτ' (στ' ὠρα) «τὴν γενεὰν αὐτοῦ τίς διηγῆσεται;» (Ἠσ. 53,8). Ὅντως «ἐκάλυψεν οὐρανοὺς ἡ ἀρετὴ αὐτοῦ, καὶ αἰνέσεως αὐτοῦ πλήρης ἡ γῆ» (Ἀβ. 3,3). Ἀνυπέρβλητο τὸ κάλλος τοῦ Χριστοῦ. Εἶνε «ὁ ὠραῖος κάλλει (=στὴν ὁμορφάδα) παρὰ πάντας βροτούς».

Καὶ μόνο ὠραῖος εἶνε ὁ Χριστός; Εἶνε, ὅπως λέει παρακάτω, «ὁ τὴν φύσιν ὠραίας τοῦ παντός». Εἶνε, δηλαδὴ, ἐκεῖνος ποὺ δίνει ὁμορφιὰ σὲ ὅλα τὰ κτίσματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων κατ' ἐξοχὴν στὸν ἄνθρωπο. Κάλλος φυσικόν καὶ ψυχικόν δίνει ὁ Χριστός μας σ' ἐκείνους ποὺ τὸν ἀγαποῦν. Κάνει ὠραῖα τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας. Παίρνει τὸν πιὸ ἀσχημο - ἁμαρτωλὸ ἄνθρωπο καὶ τὸν κάνει ἄγγελο. Τὸν παίρνει δαίμονα - δὲν εἶνε λόγια αὐτά, εἶνε γεγονότα - καὶ τὸν κάνει ἄγγελο, τὸν παίρνει ληστὴ καὶ τὸν κάνει ἄνθρωπο τοῦ οὐρανοῦ.

* * *

Γι' αὐτό, ἀδελφοί μου, θρηνοῦμε σήμερα. οἱ πιστοί. Διότι ὁ Χριστός, ἡ κορυφαία ὠραιότης, «ὡς ἀνείδεος (=ἄμορφος) νεκρὸς καταφαίνεται», τὸν βλέπουμε νὰ περιβάλλεται τὴν ἀσχημία καὶ ἀδοξία τῆς νεκρώσεως.

Ὁ Χριστέ μου! σὺ εἶσαι τὸ ὠραιότερο ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμον. Ἀλλὰ τώρα ποὺ πηγαίνεις στὸν τάφο, ὡ πῶς ἔχασες τὸ κάλλος σου, ἔχασες τὴ λάμψι σου, ἔσβησαν τὰ μάτια σου, σφράγισαν τὰ χεῖλη σου, ἔμειναν ἀκίνητα τὰ χέρια σου! Πῶς χάθηκε ἡ ὁμορφιά σου;

Κι ὅλα αὐτὰ γιὰ ποιόν, ἀγαπητοί μου; Γιὰ ἐμᾶς. Τὸ σκεφτήκαμε;

Εἴθε νὰ ἐορτάζουμε τὴν ἀγία αὐτὴ ἡμέρα μὲ συναίσθησι καὶ ἀνάτασι. Ὅταν γίνεται κηδεῖα, εἶνε ὅλοι σιωπηλοὶ καὶ δακρυσμένοι, κανεὶς δὲν γελάει. Καὶ ἐδῶ νεκρὸς εἶνε «ὁ ὠραῖος κάλλει παρὰ πάντας βροτούς». Θὰ εἶνε βεβήλωσι νὰ κηδεύεται ὁ Χριστός, κ' ἐμεῖς νὰ μὴ συμμετέχουμε.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 970²

Κυριακὴ τοῦ Πάσχα
19 Ἀπριλίου 2020 (2003)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

«Χριστὸς ἀνέστη!»

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, «**Χριστὸς ἀνέστη!**». Ἐσὼς χαιρετίζω ἐν Χριστῷ, τῷ ἀναστάντι Κυρίῳ. Ἄν ὑπάρχουν δυὸ λέξεις μέσα στὶς ὁποῖες εἶνε ὅλο τὸ εὐαγγέλιο τῆς σωτηρίας, ὅλο τὸ παρελθὸν τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον μας, αὐτὲς εἶνε τὸ «**Χριστὸς ἀνέστη**». Ἐδῶ φαίνεται ἡ σοφία τῆς Ἐκκλησίας μας· κατώρθωσε μέσα σὲ δυὸ λέξεις νὰ κλείσῃ τὰ βαθεῖα τῆς νοήματα. Διαβάζεις ἀρχαίους φιλοσόφους καὶ κουράζεσαι, ἐνῶ τὰ ἀπλᾶ λόγια τῆς πίστεως μας, σὰν χρυσᾶ καρφιά, μπαίνουν στὴν καρδιὰ καὶ στὸ μυαλό. «**Χριστὸς ἀνέστη!**»· τίς δυὸ αὐτὲς λέξεις κανεῖς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τίς σβήσῃ, πάντα θ' ἀκούγονται καὶ θὰ εὐφραίνουν ὅλο τὸν κόσμο.

Τὸ «**Χριστὸς ἀνέστη**» ἀντηχεῖ, ἀγαπητοί μου, τὴν φωτοφόρο αὐτὴ νύχτα τῆς Ἀναστάσεως ἀπὸ τὰ στόματα ὄλων τῶν ὀρθοδόξων, ποὺ μὲ τίς λαμπάδες στὸ χέρι πλημμυρίζουν τίς ἐκκλησίες.

Καὶ ὄχι μόνο τὴ νύχτα αὐτὴ, ἀλλὰ καὶ ὅλη τὴν Διακαινήσιμο ἐβδομάδα, καὶ ὅλο τὸ διάστημα μέχρι τῆς Ἀναλήψεως. Τὰ παλιὰ τὰ χρόνια, τὰ εὐλογημένα χρόνια, ποὺ οἱ ἄνθρωποι πίστευαν, τὸ «**Χριστὸς ἀνέστη**» δὲν ἀκουγόταν μόνο σήμερα. Στὴ Μικρὰ Ἀσία καὶ στὸν Πόντο τὸν εὐλογημένο καὶ σ' ὅλη τὴ Μακεδονία καὶ παντοῦ, τὸ «**Χριστὸς ἀνέστη**» δὲν ἀκουγόταν μόνο ἀπόψε, ὡς ἓνα σύνθημα γαστρονομικῆς ἐξορμήσεως, ἀλλ' ἐπὶ σαράντα μέρες **ἀντικαθιστοῦσε κάθε ἄλλο χαιρετισμό**. Ἄντὶ καλημέρα «**Χριστὸς ἀνέστη**», ἀντὶ καλησπέρα, «**Χριστὸς ἀνέστη**», στὴ συνάντησι «**Χριστὸς ἀνέστη**», στὸν ἀποχωρισμὸ «**Χριστὸς ἀνέστη**». Καταργοῦσε κάθε εἶδους χαιρετισμό. Δὲν χόρταιναν νὰ τὸ λένε.

Τώρα; «σὲ τοῦτα τ' ἄπιστα καταραμένα χρόνια» ὅπως λέει ὁ ποιητὴς (Ἀχ. Παράσχος); Τώρα οἱ πολλοὶ ἔρχονται τὴ νύχτα στὴν Ἀνάστασι κ'

ἔχουν τ' αὐτὶ τοὺς τεντωμένο· καὶ μόλις ἀκούσουν τὸ «**Χριστὸς ἀνέστη**», οἱ ἐκκλησιᾶς **ἀδειάζουν**. Οἱ Χριστιανοὶ δὲν μένουν μέχρι τέλους στὴν ἀναστάσιμη θεῖα λειτουργία ν' ἀκούσουν ἐκεῖνα τὰ λόγια τοῦ ῥήτορος τῆς Ἐκκλησίας μας, τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ποὺ λέει· «*Εἴ τις εὐσεβῆς καὶ φιλόθεος, ἀπολαύτω τῆς καλῆς ταύτης καὶ λαμπρᾶς πανηγύρεως...*» (Κατηχ. λόγ.).

Μεγάλῃ **ἀσέβεια** αὐτό. Ἄλλ' ἐὰν τὸ σκεφτῆς ἀπὸ μιὰ ἄλλη πλευρά, καταντᾶ καὶ ἀστεῖο, μία **γελοιοποίησης** τῶν λεγομένων Χριστιανῶν. Θυμᾶμαι ἓνα γεγονός ὅταν ἤμουν νεαρὸς κληρικὸς στὸ Μεσολόγγι κοντὰ σ' ἓνα σεβάσμιο ἱεράρχη, τὸν Ἱερόθεο. Στὸ ναὸ τῆς μητροπόλεως στὴν πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ Ἀκαρνανίας, ἐνὸς ἀπὸ τοὺς πιὸ μεγάλους νομοὺς τῆς πατρίδος μας, μαζεύονταν τὴ νύχτα τῆς Ἀναστάσεως τριακόσοι περίπου ἐπίσημοι στρατιωτικοὶ μὲ τὰ σπαθιά τους (μέραρχοι, συνταγματάρχες κ.λπ.), ἐφέτες, εἰσαγγελεῖς, πρόεδροι, νομάρχες... Ἦταν δὲ ἥρωικὸς ὁ δεσπότης ἐκεῖνος, «τό ἔλεγε ἡ καρδούλα» του. Ἐκεῖνη τὴ χρονιά μοῦ λέει· «Αὐγουστίνε, σήμερα, ἀπόψε, θὰ πᾶς καὶ θὰ μοῦ κλείσῃς τίς πόρτες τῆς ἐκκλησίας». Μπήκανε λοιπὸν μέσα μετὰ τὸ «**Χριστὸς ἀνέστη**», καὶ κλείνουμε τίς πόρτες τὴ νύχτα χωρὶς νὰ τὸ πάρουν αὐτοὶ εἶδησι. Μετά, τί ἦταν ἐκεῖνο! νὰ βλέπῃς εἰσαγγελεῖς, νὰ βλέπῃς προέδρους πρωτοδικῶν, νὰ βλέπῃς στρατηγούς, νὰ βλέπῃς κυρίους τῆς ἀριστοκρατίας, σὰν μικρὰ παιδιὰ ποὺ κλείνει ἡ μάνα τὴν πόρτα κι αὐτὰ χτυπᾶνε, ἔτσι νὰ χτυπᾶνε τίς πόρτες γιὰ νὰ βγοῦν ἔξω. Ἔως ὅτου ὠργίστηκε ὁ δεσπότης καὶ εἶπε ν' ἀνοίξουμε πάλι τίς πόρτες. Ἄλλο πάλι θέαμα τότε! Εἶδατε ποτὲ τὰ γίδια πῶς βγαίνουν ἀπ' τὸ μαντρί, πῶς ὀρμοῦν καὶ τρέχουν γιὰ νὰ πᾶνε νὰ φᾶνε χορτάρη; Κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ τοὺς δῆτε νὰ φεύγουν,

σάν τὰ γίδια, γιὰ νὰ πᾶνε νὰ φᾶνε μαγειρίτσα καὶ νὰ διασκεδάσουν. Καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτὸ μέσα στὴν ἐκκλησία δὲν ἔμειναν οὔτε δέκα ἄνθρωποι. Αὐτὰ συνέβαιναν τότε στὴ μητρόπολι τοῦ Μεσολογγίου. Ἄλλὰ τὰ ἴδια δὲν συμβαίνουν παντοῦ καὶ μέχρι σήμερα;

Μετὰ ἀπὸ πολλὰ χρόνια βρέθηκα **Πάσχα στὴν Ἀθήνα**. Εἶδα λοιπὸν κάποιο δημοσιογράφου καὶ μοῦ λέει· Πάτερ, τό ἴμαθες; Τὴ νύχτα τῆς Ἀναστάσεως ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα χιλιάδες Ἀθηναῖοι καὶ Πειραιῶτες. Κ' ἐνῶ χτυποῦσαν οἱ καμπάνες καὶ οἱ ἱερεῖς ἔλεγαν τὸ «Χριστὸς ἀνέστη», αὐτοὶ τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» τό ἴκαναν στὰ πεζοδρόμια, στοὺς δρόμους, στὶς μεγάλες ἀρτηρίες... Καὶ μόνο αὐτό; αὐτὸ εἶνε τὸ λιγώτερο. Ποιό εἶνε τὸ ἄλλο; ὅτι ὅπως πῆχτωσαν οἱ δρόμοι ἀπὸ τόσες χιλιάδες αὐτοκίνητα, καὶ μάλιστα ὅπου οἱ δρόμοι ἦταν στενοί, ἔπεφτε τὸ ἓνα αὐτοκίνητο πάνω στὸ ἄλλο, δημιουργοῦνταν παρεξηγήσεις μὲ τοὺς ἄλλους ὁδηγούς, ὅπως μοῦ ἔλεγε καὶ ὅπως τό ἴγραψε ὁ δημοσιογράφος αὐτός, ἔρχονταν σὲ σύγκρουσι, κατέβαιναν κάτω, πιάνονταν στὰ χέρια, καὶ τότε –μὴ γελάση κανεῖς, ἀλλὰ νὰ σκύψουμε τὸ κεφάλι καὶ νὰ κλάψουμε–, καθὼς ἔρχονταν σὲ σύγκρουσι ὁδηγώντας τὰ αὐτοκίνητα, τί ἔκαναν; βλαστημοῦσαν τὸ Χριστό! Καμμιά νύχτα δὲν ἄκουσε τόσες **βλαστήμιες** ὁ Χριστὸς ὅσες τὴ νύχτα τῆς Ἀναστάσεως. Ὡ Θεέ μου, πῶς δὲν κάνεις τὰ ἄστρα ἀστροπελέκια νὰ πέσουν πάνω μας, πῶς δὲν λές στὰ ποτάμια νὰ φουσκώσουν νὰ μᾶς πνίξουν, πῶς δὲν λές στὴ γῆ νὰ σεισθῆ νὰ μᾶς καλύψῃ ὅλους σὲ μιὰ νύχτα! Χριστιανικὸ ἔθνος, ὀρθόδοξο ἔθνος, μὲ ἐπίσημες τελετές, καὶ τὴ νύχτα τῆς Ἀναστάσεως βρωμερὰ καὶ ἀκάθαρτα χεῖλη μικρῶν καὶ μεγάλων μαγάρισαν ὅλους τοὺς δρόμους. Ἄλλὰ οἱ δρόμοι, ποὺ μαγαρίστηκαν μὲ τὶς βλαστήμιες, θὰ περάσῃ ὁ σατανᾶς μὲ τὰ ἄρματα του καὶ θὰ τοὺς **βάψῃ μὲ αἷμα**. Νὰ θυμᾶστε τὸ λόγο· γράψτε τὸ λόγο αὐτόν.

Δὲν εἶνε αὐτὸς τρόπος ἑορτασμοῦ. Τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» γίνεται αἰτιολογία μόνο γιὰ ἀργία ἀπὸ τὴν ἐργασία, γιὰ φρενήρη ἔξοδο, γιὰ φαγοπότι καὶ μέθη, γιὰ βλαφημίες καὶ ποικίλες ἀσέβειες, γιὰ κραιπάλη καὶ ἀποκτήνωσι. Ἔτσι ἑορτάζεται τὸ Πάσχα; Εἶνε αὐτοὶ Χριστιανοί; Τί σχέσι ἔχουν μὲ τὸν ἀναστάντα Κύριο;

Ἄλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι, ποὺ δὲν φτάνουμε στὸ σημεῖο αὐτό, πόσο αισθανόμαστε ἄραγε τὸ «Χριστὸς ἀνέστη»; Οἱ πρόγονοί μας σαράντα μέρες ἔλεγαν τὸν χαρμόσυνο αὐτὸ χαιρετισμό. Τὸν ἔλεγαν ὄχι μὲ κρύα καρδιά. Τώρα οἱ

λεγόμενοι Χριστιανοὶ ντρέπονται νὰ τὸ ποῦν, τὸ λένε μόλις - μόλις. Ἄλλοτε τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» ἔβγαине ἀπ' τὰ βάθη τῆς ψυχῆς, ἔφευγε ἀπ' τὴν καρδιά σάν βροντή. Τώρα δειλὰ - δειλὰ, **μὲ φόβο** μήπως τοὺς περιπαίξουν οἱ δῆθεν μοντέρνοι καὶ ἐξελιγμένοι. Καὶ τί εἶν' αὐτοί; Ἄν τυχὸν πιάσης αὐτοὺς τοὺς διανοουμένους ποὺ μάθανε πέντε γραμματάκια καὶ μερικὲς γλώσσες, ἂν τοὺς πιάσης αὐτοὺς ὄλους καὶ τοὺς ρωτήσης –Πιστεῦτε στὴν ἀνάστασι τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ; θὰ σοῦ ποῦν μ' ἓνα μειδίαμα στὰ χεῖλη· –Σ' αὐτὰ πιστεύουν κάτι γριές καὶ κάτι παπᾶδες καὶ καλόγεροι· ἐμεῖς εἴμαστε ἀνώτεροι ἄνθρωποι, ἐμεῖς εἴμαστε ραφιναρισμένα πνεύματα. Ἐμεῖς Ἀνάστασι; **Γιὰ μᾶς ἡ Ἀνάστασι εἶνε** ἓνας ὠραῖος μῦθος, μιὰ καλὴ ἐφεύρεσι... Καὶ ἂν τοὺς ρωτήσης –Τότε λοιπὸν γιατί γιορτάζετε; θὰ σοῦ ποῦν κυνικὰ καὶ ἀδιάντροπα· –Ἐμεῖς τὴν Ἀνάστασι τὴν ἔχουμε σάν μιὰ ποικιλία στὴ ζωὴ, ἓνα εἶδος ἀλλαγῆς, **μιὰ εὐκαιρία νὰ φᾶμε καὶ νὰ χαροῦμε...**

Αὐτὴ εἶνε σήμερα ἡ κατάστασι.

* * *

Ἦπ' αὐτὲς τὶς συνθηκὲς, ἀγαπητοί μου, ἀκούγεται πάλι τὸ «Χριστὸς ἀνέστη». Ἄλλὰ ἐμεῖς, ζώντας μέσα σ' αὐτὸ τὸν κόσμον, μὴ χάσουμε τὸν προσανατολισμό μας. «**Ὅσοι πιστοί, «στῶμεν καλῶς!**» Ἄς κλείσουμε τὰ αὐτιά μας σὲ ὅλες αὐτὲς τὶς φωνὲς ποὺ ἀκούγονται γύρω μας. Τίποτε μὴ μειώση τὴ χαρὰ ποὺ μᾶς χαρίζει ἡ νίκη τοῦ Χριστοῦ, τίποτε νὰ μὴ σβήσῃ τὴ λάμψι τῆς ἀληθείας του.

«**Χριστὸς ἀνέστη!**». Ἄς δοξάσουμε τὸ Θεό, ὅτι **πιστεύουμε** στὸν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸ νικητὴ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ ἔθου. Κι ἂς κρατήσουμε σφιχτά, πολὺ σφιχτά, στὴν καρδιά μας τοῦτο· ὅτι **ἡ πίστι μας, ἡ Ἐκκλησία μας, δὲν εἶνε ἐφεύρεσι τῶν παπᾶδων**· ἂν ἦταν ἐφεύρεσι τῶν παπᾶδων, ἐμεῖς οἱ παπᾶδες θὰ τὴν εἶχαμε διαλύσει πρὸ πολλοῦ. Δὲν εἶνε δημιουργημὰ ἀνθρώπων, δὲν εἶνε κατασκευάσμα φιλοσοφικὸ ἢ ἀγία μας θρησκεία. Εἶνε δεντρί, ποὺ δὲν τὸ φύτεψε χεῖρι ἀνθρώπου· **εἶνε δεντρί, ποὺ τὸ «ἐφύτευσεν ἡ δεξιὰ»** (Ψαλμ. 79,16) **τοῦ Ὑψίστου, ὁ Θεός, ἡ ἀγία Τριάς**. Εἶνε δεντρί μὲ ρίζες βαθειὲς μέσα στὶς ἀνθρώπινες καρδιές· δεντρί ποὺ κανένας διάβολος δὲν θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ τὸ ξερριζώσῃ· δεντρί γεμάτο ἄνθη καὶ καρπούς· δεντρί μὲ εὐεργετικὴ παρουσία μέσα στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἄδελφοί, «Χριστὸς ἀνέστη!».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1065²

Δευτέρα τοῦ Πάσχα
20 Ἀπριλίου 2020 (2004)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ὁ Χριστὸς ἀνέστη - 12 μαρτυρίες

Ἡπίστι μας, ἡ Ἐκκλησία μας, εἶνε, ἀγαπητοί μου, δέντρι πού τὸ φύτευσε ἡ δεξιὰ τοῦ Ὑψίστου. Καὶ ὅπως τὸ δέντρο ἔχει ρίζα, ἔτσι καὶ τὸ δέντρο αὐτὸ πού λέγεται Ὁρθοδοξία ἔχει ρίζα. Ποιά εἶνε ἡ ρίζα; Οἱ δύο λέξεις· «**Χριστὸς ἀνέστη**». Ἡ ἀνέστη, ἡ δὲν ἀνέστη. Λέμε λοιπὸν σὲ ὅλους, ὅτι **ἡ ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ εἶνε γεγονός ἱστορικό**, τὸ μεγαλύτερο ἀπὸ ὅσα συνέβησαν στὴν ἱστορία. Γεγονὸς μὲ παγκόσμια ἀκτινοβολία, γεγονός πού ἔσεισε καὶ τὸν ἄδη ἀκόμα, γεγονός κοσμογονικό.

Θὰ μοῦ πῆ ὅμως κάποιος· Αὐτὰ εἶνε λόγια, ἐμεῖς **θέλουμε ἀποδείξεις**. Ἀποδείξεις; Πολυλές, ἀμέτρητες, ὅπως οἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου.

Ἄς στήσουμε σήμερα ἓνα **δικαστήριο**. Καὶ στὴν ἔδρα νὰ βάλουμε ὡς κριτὴ τὴν **ἱστορία**. Τὴν ἱστορία, πού δὲν πείθεται μὲ μύθους καὶ παραμύθια, ἀλλὰ θέλει γεγονότα, τεκμήρια, ἀποδείξεις. Ἡ ἱστορία, λοιπὸν, ζητᾷ **μάρτυρες γιὰ τὴν Ἀνάστασι**. Ὑπάρχουν; Βεβαίως. Κανένα ἄλλο γεγονός δὲν ἔχει τόσους μάρτυρες ὅσους ἡ ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ. Οὔτε ἡ ζωὴ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου δὲν εἶνε τόσο βεβαιωμένη· τέσσερις - πέντε ἱστορικοὶ μαρτυροῦν γι' αὐτόν, καὶ μετὰ σιγή. Ἐνῶ ἡ Ἀνάστασι ἔχει πλῆθος μάρτυρες. Ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς ἐκλέγουμε ἐνδεικτικῶς **τέσσερις τριάδες**, δηλαδὴ ἐν συνόλῳ **12 μαρτυρίες**.

Πρῶτοι μάρτυρες παρουσιάζονται οἱ **ΠΡΟΦΗΤΑΙ**. Πρὶν ἀκόμα γίνῃ ἡ Ἀνάστασι, μαρτυροῦν γι' αὐτὴν μὲ προτυπώσεις. ● Πρῶτος ὁ **Μωϋσῆς** γράφει γιὰ τὸ Χριστό· «*ἀναπεσῶν ἐκοιμήθης ὡς λέων καὶ ὡς σκύμνος*» (Γέν. 49,9). Κοιμήθηκες, λέει, Χριστέ, σὰν τὸ λιοντάρι. Ἄν δῆς λιοντάρι νὰ κοιμᾶται, σὲ ρωτῶ, τολμᾶς νὰ πᾶς νὰ τὸ ξυπνήσης; Παρακαλᾶς νὰ μὴ ξυπνήσῃ. «*Τίς ἐγερεῖ αὐτόν;*» ποιός νὰ τὸν ξυπνήσῃ; Σὰν λιοντάρι πού κοιμᾶται, «*σκύμνος*

λέοντος Ἰουδα» (ἐ.ἀ.) εἶσαι, λέει, Χριστέ. ● Ἔρχεται κατόπιν ὁ Δαυὶδ καὶ ψάλλει μὲ τὴ χρυσοῦ τοῦ λύρα· «*Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν*» (Ψαλμ. 67,2), αὐτὸ δηλαδὴ πού ἀκοῦμε στὴν Ἀνάστασι. ● Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἡσαίας, ὁ λεγόμενος πέμπτος εὐαγγελιστής, ἀφοῦ περιγράφει τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ, προτρέπει τὴ Νέα Ἱερουσαλήμ, δηλαδὴ τὴν Ἐκκλησία, νὰ χαρῆ καὶ νὰ πανηγυρίσῃ γιὰ τὴν ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ. Τὰ δικά του λόγια χρησιμοποιοῖ ὁ ἱερὸς ὑμνογράφος στὴν ἀναστάσιμη ἀκολουθία ὅταν λέει· «*Φωτίζου φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ, ἡ γὰρ δόξα Κυρίου ἐπὶ σὲ ἀνέτειλε...*» καὶ «*Ἄρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου, Σιών, καὶ ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἤκασί σοι... τὰ τέκνα σου*» (Ἠσ. 60,1-4 καὶ θ' ᾠδ. Πάσχ.).

Μετὰ ἔρχονται ἄλλοι τρεῖς μάρτυρες· εἶνε μάρτυρες **ΤΗΣ ΤΑΦΗΣ**. ● Καὶ πρῶτοι οἱ **φύλακες**, πού φρουροῦσαν τὸ σφραγισμένο μνήμα τοῦ Χριστοῦ. Οἱ ἀρνούμενοι τὴν Ἀνάστασι λένε, ὅτι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἐκλάπη τὴ νύχτα ἀπὸ τοὺς μαθητάς του. Ἀλλὰ ἡ Ῥώμη εἶχε αὐστηρότητα. Ἄν εἶχε συμβῆ κάτι τέτοιο, ὅλη ἡ φρουρὰ θὰ εἶχε περάσει ἀπὸ στρατοδικεῖο καὶ θὰ εἶχε ἐκτελεσθῆ, πρᾶγμα πού δὲν ἔγινε. Ἄρα ὁ Χριστὸς δὲν ἐκλάπη. ● Τὸ ἴδιο μαρτυρεῖ ὁ **κενὸς τάφος**. Ὁ τάφος βρέθηκε ἄδειος. Τὸ διεπίστωσαν ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης, πού ἔτρεξαν μαζὶ στὸ μνήμα. Εἶδαν νὰ λείπῃ τὸ σῶμα. ● Καὶ τὴ μαρτυρία συμπληρῶνουν **τὰ ὀθόνια καὶ τὸ σουδάριο**. Οἱ δύο μαθηταὶ εἶδαν «*τὰ ὀθόνια κείμενα, καὶ τὸ σουδάριον, ὃ ἦν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, οὐ μετὰ τῶν ὀθονίων κείμενον, ἀλλὰ χωρὶς ἐντετυλιγμένον εἰς ἓνα τόπον*» (Ἰω. 20,7). Τί σημαίνουν τὰ λόγια αὐτά; Γιὰ νὰ τὰ καταλάβουμε, πρέπει νὰ ξέρουμε πῶς ἔθαβαν οἱ Ἑβραῖοι τοὺς νεκρούς. Ὅταν πέθαινε ὁ ἄνθρωπος, τὸν ἔπλεναν, τὸν ἄλειφαν μὲ ἀρώματα καί, ὅπως ἡ μά-

να φασκιώνει τὸ παιδί, τύλιγαν ὄλο τὸ σῶμα μὲ τὰ «ὀθόνια» ποὺ ἦταν λουρίδες ὑφάσματος. Γιὰ τὸ κεφάλι εἶχαν τὸ σουδάριο. Αὐτὰ κολλοῦσαν δυνατὰ στὸ κορμὶ μαζί μὲ τὰ ἀρώματα. Ἄν ἐπέμενες νὰ τὰ ξεκολλήσης, ἔπρεπε νὰ τραβήξεις καὶ κρέας. Βλέπετε λοιπὸν τί σημασία ἔχει αὐτό; Διότι ὅταν κανεὶς κλέβη εἶνε βιαστικός. Ἄν πήγαιναν νὰ κλέψουν τὸ Χριστό, θὰ τὸν ἔπαιρναν ὅπως ἦταν, μὲ τὸ σουδάριο καὶ τὰ ὀθόνια· γιατί γιὰ νὰ τὰ ξεκολλήσουν, θὰ χρειάζονταν ὥρες κ' ἔπρεπε νὰ ἔχουν ζεστὸ νερό. Ἔχετε δεῖ πῶς κολλάει ἡ γάζα πάνω στὴν πληγή; Καὶ ὁ Χριστὸς ἦταν γεμᾶτος πληγές. Τώρα ὅμως τὰ ὀθόνια καὶ τὸ σουδάριο ἔμειναν ἐκεῖ ὡς τεκμήρια, ὅπως τὸ φίδι γλιστράει κι ἀφήνει τὸ φιδοπουκάμισό του. Ὁ Χριστὸς βγήκε καὶ ἄφησε τὸ σουδάριο καὶ «τὰ ὀθόνια κείμενα μόνα» (Λουκ. 24,12).

Ἡ μεγαλύτερη ὅμως μαρτυρία εἶνε οἱ **ΠΙΣΤΟΙ**. ● **Οἱ ἀπόστολοι** τὴ Μεγάλῃ Πέμπτῃ τὸ βράδυ, ἅμα παρουσιάστηκε ἡ σπεῖρα μὲ τὰ ῥόπαλα καὶ τοὺς φανούς, ἄφησαν τὸ Χριστό. Ἔγιναν ἄφαντοι, φοβισμένοι καὶ δύσπιστοι. Καὶ μετὰ; Μετὰ, αὐτοὶ οἱ λαγοὶ ἔγιναν λιοντάρια. Ποιὸς τοὺς ἄλλαξε; Τὸ χρῆμα; Ἡ δόξα; Οἱ ἀπολαύσεις; Ὁχι. Μόνο ἡ πίστι, ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος. Τὸ λένε: «Ἐωράκαμεν τὸν Κύριον» (Ἰω. 20,25), εἶδαμε τὸν Κύριο μὲ τὰ μάτια μας. Καὶ ὁ Θωμᾶς, ὁ πιὸ δύσπιστος ἀπ' ὅλους, λέει: «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου» (ἔ.ἀ. 20,29). ● Δὲν σᾶς εἶπα τίποτα. Ἡ πιὸ μεγάλη μαρτυρία εἶνε ὁ **ἀπόστολος Παῦλος**. Τί ἦταν προηγουμένως; Μανιώδης διώκτης. Καὶ τώρα ξαφνικὰ τὸν βλέπεις καὶ γίνεται ὁ μεγαλύτερος κήρυκας τοῦ εὐαγγελίου. Τί τὸν ἄλλαξε; τὸ ὅτι ἐγνώρισε «τὴν δύναμιν τῆς ἀναστάσεως» τοῦ Χριστοῦ (Φιλιπ. 3,10). ● Καὶ μόνο αὐτοί; Ἔρχονται ἔπειτα ἀναρίθμητοι **μάρτυρες** ὅλων τῶν αἰώνων. Εἶνε ἀπ' ὅλες τὶς τάξεις καὶ ἀπ' ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα. Τοὺς ρίχνουν μέσ' στὰ θηρία, στίς φωτιές καὶ στὰ ἀμφιθέατρα, κι αὐτοὶ φωνάζουν «Χριστὸς ἀνέστη»!

Καὶ θὰ κλείσω μὲ τρεῖς νεώτερες **ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ**. ● Στὴν τουρκοκρατία ἕνας μπέης ἔπιασε ἕνα Χριστιανὸ νέο στὸν Πόντο. Τὸν εἶδε ἔξυπνο καὶ ἰκανό, καὶ ἤθελε νὰ τὸν κἀν Τουρκο. Προσπάθησε μὲ γλυκὰ λόγια· ἀδύνατον. Τοῦ λέει: –Ἄν δὲν ἔρθῃς στὴ θρησκεία μας, θὰ σὲ σκοτώσω. Ὁ νέος τότε προσποιήθηκε: –Καλά, λέει, μπέη μου, θ' ἀλλάξω θρησκεία· ἀλλὰ θέλω νὰ τὸ κάνω ἐπισήμως, τὴν ἡμέρα τῆς Λαμπρῆς· τότε θ' ἀνεβῶ στὸ τζαμί νὰ τὸ διακηρύξω... Χάρηκαν οἱ Τουρκοὶ καὶ μαζεύτηκαν τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἐνῶ οἱ Χρι-

στιανοὶ εἶχαν πένθος. Αὐτὸς κάνει τὴν προσευχή του, ἀνεβαίνει στὸ μιναρὲ, κι ἀπὸ 'κεῖ ἀρχίζει νὰ ψάλλῃ: «Χριστὸς ἀνέστη...». Οἱ Τουρκοὶ λύσσαξαν. Τὸν ἄρπαξαν καὶ τὸν ἔρριξαν κάτω ἀπ' τὸ μιναρὲ· βεβαίωσε τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» μὲ τὸ αἷμα του. ● Θέλετε ἄλλο; **Ἔνας γέρος στὴν Κοζάνη** μοῦ ἔλεγε: Πέρασα βάσανα, γνώρισα καὶ χαρές. Ἡ μεγαλύτερη ὅμως χαρὰ μου ἦταν τὸ 1912, ὅταν ἐλευθερώθηκε ἡ πατρίδα. Τότε στὴν πλατεῖα τῆς πόλεως ἦρθε τρεχᾶτος ἕνας Ἕλληνας τσολιᾶς καὶ φώναζε: «Ἀδέρφια, «Χριστὸς ἀνέστη»!». Κἀναμε σὰν μικρὰ παιδιὰ, σχίζαμε τὰ φέσια μας, καὶ ὅλοι φωνάζαμε τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» μὲ διπλὴ σημασία, ἐθνικὴ καὶ θρησκευτικὴ... Αὐτό, ὅπως λέει κάποιος ἱστορικός, ὑπῆρξε ἡ βακτηρία, τὸ ῥαβδί στὸ ὁποῖο στηρίχθηκε τὸ βασιανισμένο γένος μας, ὁ πολικὸς ἀστέρας μέσα στὴ μαύρη νύχτα. Δὲν μᾶς ἔσωσαν οἱ ψευτοφιλοσοφίες· μᾶς ἔσωσε ὁ Χριστὸς, ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν. ● Τέλος καὶ ἕνα «Χριστὸς ἀνέστη», ποὺ ἀκούστηκε **στὴ Μόσχα** τότε ποὺ γινόταν διωγμὸς ἐναντίον τῆς θρησκείας, τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἐπαναστάσεως. Τότε, σ' ἕνα μεγάλο θέατρο τῆς Μόσχας ποὺ ἦταν κατὰμεστο, ἕνας ἄθεος διαφωτιστὴς ἀνέβηκε στὸ βῆμα, τὴν ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως, καὶ ἐπὶ δύο ὥρες ρητόρευε ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἀναστάσεώς του. Ποιὸς νὰ τοῦ φέρῃ ἀντίρρηση; Ἔνας νεαρὸς ὅμως τόλμησε νὰ ζητήσῃ τὸ λόγο. Ἐκεῖνος δυσανεκτήθηκε. Τοῦ λέει: –Θὰ σοῦ ἐπιτρέψω, ἀλλὰ ὄχι πάνω ἀπὸ πέντε λεπτά. –Ὁχι, σύντροφε, λέει· οὔτε δυὸ λεπτά δὲν θὰ κάνω. Ἀνεβαίνει ἐπάνω καὶ φωνάζει στὴ ῥωσικὴ γλῶσσα: –«Χριστὸς ἀνέστη!». Σείστηκε τότε ὄλο τὸ θέατρο: –«Ἀληθῶς ἀνέστη!». Λαγὸς ἔγινε ὁ σύντροφος...

* * *

Ἀδέρφια μου! «Ὅσοι πιστοί» (θ. Λεῖτ.), στὸν αἰῶνα αὐτὸ τῆς ἀπιστίας καὶ τοῦ ὕλισμοῦ, ἄς μείνουμε ἐδραῖοι. Μπορεῖς νὰ ἀμφιβάλλῃς γιὰ ὅλα· γιὰ τὸ ἂν ὑπῆρξε Ἀλέξανδρος, γιὰ τὸ ἂν ὑπάρχη φεγγάρι· μπορεῖς νὰ ἀμφιβάλλῃς ἀκόμα καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό σου. Μπορεῖς νὰ ἀμφιβάλλῃς γιὰ ὅλα· γιὰ ἕνα πρᾶγμα νὰ μὴν ἀμφιβάλλῃς. «Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι» (Ματθ. 24,35). **Μὴν ἀμφιβάλλεις, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ ἀληθινὸς Θεός.** Ζῆ, δὲν πέθανε! Ζῆ καὶ θριαμβεύει εἰς τοὺς αἰῶνας. Ὁν, παῖδες ὑμνεῖτε, ἄνδρες καὶ γυναῖκες ὑμνεῖτε, μικροὶ καὶ μεγάλοι ὑμνεῖτε, σύμπας ὁ λαὸς ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2284	Τοῦ ἁγ. Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου Πέμπτη 23 Ἀπριλίου 2020	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

«Βοήθα μας, ἅι-Γιώργη!»

«*Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ*» (Ψαλμ. 67,36)

Ὁ ἅγιος Γεώργιος, ἀγαπητοί μου, τοῦ ὁποῖου τὴ μνήμη ἐορτάζει σήμερα ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία, εἶνε **ἓνας ἀπὸ τοὺς πιὸ δημοφιλεῖς** ἁγίους. Ἀπόδειξις, ὅτι πολλοὶ ἄντρες ἀλλὰ καὶ γυναῖκες φέρουν τὸ ὄνομά του.

Δὲν ἀρκεῖ ὅμως μόνο αὐτό, οὔτε καὶ τὸ ὅτι ἐκκλησιαζόμεστε, ἀνάβουμε ἓνα κερὶ καὶ ἀσπαζόμεστε τὴν εἰκόνα του. Ὁ ἅγιος Γεώργιος θέλει πρὸ παντὸς **νὰ τὸν μιμηθοῦμε**. Γι' αὐτὸ ἄς προσπαθήσουμε νὰ σκιαγραφήσουμε τὸν βίο, τὰ θαύματα καὶ τὸ μαρτύριό του.

Ὁ ἅγιος Γεώργιος **γεννήθηκε** κατὰ τὸν τρίτο αἰῶνα, ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Διοκλητιανοῦ (284-305 μ.Χ.). **Πατρίδα** του ἦταν ἡ Καππαδοκία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Οἱ **γονεῖς** του ἦταν ἐπιφανεῖς, πλούσιοι, ἀλλὰ εὐσεβεῖς. Κι ὄχι ἀπλῶς εὐσεβεῖς· ὁ πατέρας του μαρτύρησε γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἀφήνοντας **ὄρφανὸ** τὸν Γεώργιο, μικρὸ παιδάκι στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας του. Αὐτὴ ἔμεινε χήρα σὲ νεαρὴ ἡλικία, πιστὴ στὴ μνήμη τοῦ μάρτυρος συζύγου της, μὲ σκοπὸ νὰ ἐμφυτεύσῃ στὴν καρδιὰ τοῦ παιδιοῦ της τὴν πίστι γιὰ τὴν ὁποία θυσιάστηκε ὁ πατέρας του.

Ὁ Γεώργιος ἦταν προικισμένος μὲ **χαρίσματα** καὶ προώδευε στὰ γράμματα. Ὅταν μεγάλωσε κατετάγη **στὸν ῥωμαϊκὸ στρατὸ** καὶ μὲ τὴν ἐπιμέλεια καὶ τὴν ἀνδρεία του ἀπέσπασε τὴν ἐκτίμησι τῶν ἀνωτέρων του. Ἔλαβε μέρος σὲ μάχες ἐναντίον βαρβάρων, διακρίθηκε, καὶ μὲ ἀλλεπάλληλες προαγωγές ἔφθασε μέχρι τὸ βαθμοῦ τοῦ **τριβούνου**, δηλαδὴ τοῦ χιλιάρχου, διοικητοῦ λεγεῶνος (=μεραρχίας 6.000 ἀνδρῶν). Κατέλαβε καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ **κόμητος**. Ἀλλὰ ὡς πρὸς τὴν θρησκευτικὴ πίστι του ἔμεινε ἕως τότε ἀκόμη ἀνεκδήλωτος.

Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ὅμως ὁ **Διοκλητιανὸς** ἐξέδωσε διάταγμα πού ὠριζε· οἱ ἀξιωματοῦχοι τοῦ ῥωμαϊκοῦ στρατοῦ νὰ βεβαιώσουν ἐνὸρκως ὅτι δὲν εἶνε Χριστιανοί· στὸ ἐξῆς τιμές

καὶ ἀξιώματα θὰ ἔχουν μόνο ὅσοι ἀρνοῦνται τὸ Χριστό· ὅσοι δὲν πείθονται ἀλλ' ἐμμένουν στὴν χριστιανικὴ πίστι θὰ τιμωροῦνται μὲ καθάίρεσι καὶ θάνατο. **Ὁ διωγμὸς ἄρχισε** νὰ θερίζῃ, τὰ χέρια τοῦ Διοκλητιανοῦ ἔσταζαν αἷμα.

Καὶ ὁ Γεώργιος; Ἔβλεπε ἀπλοῦς πιστοὺς (βοσκούς, χωρικούς, γυναῖκες, παιδιά) νὰ φυλακίζονται, νὰ τοὺς καῖνε τὰ σπίτια, νὰ δημεύουν τὶς περιουσίες τους. Ἄκουγε τότε ζωηρὰ μέσα του τὴ φωνὴ τοῦ πατέρα του νὰ τοῦ λέγῃ· Παιδί μου, παραπάνω ἀπὸ τ' ἀξιώματα καὶ κάθε τιμὴ καὶ ἀπόλαυσι τοῦ κόσμου νὰ ἔχῃς τὴν πίστι σου! – γιὰτὶ μὴ λησμονοῦμε οἱ νεκροὶ ἀπὸ τοὺς τάφους μᾶς κυβερνοῦν.

Μετὰ τὸ διάταγμα αὐτὸ ὁ Γεώργιος **πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐκδηλωθῇ**. Ἐνώπιον λοιπὸν ὄλων καὶ τοῦ βασιλέως **διακήρυξε, ὅτι εἶνε Χριστιανὸς** καὶ ἤλεγξε τὴν πλάνη τῶν εἰδώλων.

Σὰν κεραυνὸς ἀκούστηκε ἡ ὁμολογία του. Ὁ Διοκλητιανὸς ταραχτήκε. Τὸν κάλεσε καὶ προσπάθησε νὰ τὸν μεταπεισῇ. Ὅταν εἶδε τὴν ἐπιμονή του, διέταξε νὰ τὸν ρίξουν **στὴ φυλακὴ** καὶ μετὰ ἄρχισε **τὸ μαρτύριό του**. (Ἄν μιά μέρα ἀποκτούσαμε χριστιανικὸ κινήματο γράφο, ἡ ἱστορία αὐτὴ θὰ γινόταν μιά ἀπὸ τὶς ὠραιότερες ταινίες· μάτι ἀνθρώπου δὲν θὰ ἔμενε ἀδάκρυτο). Τὸν χτύπησαν μὲ ἀκόντιο στὴν κοιλία, τὸν ἔδεσαν σὲ τροχὸ πού ἄφησαν νὰ κυλίσῃ σὲ κατήφορο ὥστε νὰ τὸν κατακόψῃ μὲ τὰ μαχαίρια του, ἔβαλαν ἐπάνω του πλάκα βαρειά, τὸν ἔρριξαν σὲ λάκκο μὲ ἀσβέστη, τοῦ φόρεσαν πυρακτωμένο κράνος στὸ κεφάλι, σιδερένια ὑποδήματα στὰ πόδια καὶ τὸν ἀνάγκασαν νὰ τρέχῃ, τὸν χτύπησαν μὲ ξερὰ νεῦρα βοδιῶν. Ὑπέμεινε τὰ πάντα. Πῶς; Τὸν ἐνίσχυε ὁ **ἔρωτας τοῦ Χριστοῦ!**

Κατὰ τὴ διάρκεια τῶν βασάνων ὁ Χριστὸς τὸν ἐνίσχυσε μὲ τρόπο θαυμαστό. Ἔκανε δὲ καὶ **θαύματα**, πού πολλοὺς εἴλκυσαν στὴν πίστι· μεταξὺ αὐτῶν καὶ τὴ **βασίλισσα Ἀλεξάν-**

δρα σύζυγο του Διοκλητιανού, που μαρτύρησε μαζί με 3 υπηρέτες της. Ἀναφέρω τρία.

✓ Ἐνα θαῦμα του ἁγίου Γεωργίου εἶνε, ὅτι με τὴν προσευχή του **ἀνέστησε ἓνα νεκρό**.

✓ Ἄλλο θαῦμα του ὑπενθυμίζει ἡ λαϊκὴ ἐκείνη εἰκόνα ἢ ὁποῖα τὸν παριστάνει νὰ **θανάτων ἓνα φοβερό δράκοντα**. Αὐτὸς φώλιαζε κοντὰ σὲ μιὰ πηγή καὶ δὲν ἄφηνε ἄνθρωπο νὰ πλησιάσῃ νὰ πάρῃ νερό. Ὁ ἅγιος τὸν ἐξώτωνε ρίχνοντας μέσα στὸ ἀνοιχτὸ στόμα του ἓνα σταυρουδάκι· μόλις ὁ δράκοντας τὸ κατάρπη, ἔσκασε με τὴ δύναμι τοῦ σταυροῦ.

✓ Μιὰ μέρα ἐπίσης μπῆκε σὲ ἓναν εἰδωλολατρικὸ ναό, ὅπου ὑπῆρχαν πολλὰ ἀγάλματα. Στάθηκε μπροστὰ στὸ **εἶδωλο** τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τὸ ρωτάει· –Εἶσαι Θεὸς ἀληθινός; Κι ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ εἰδώλου ἀκούστηκε ἀπάντησι· –Ὅχι, δὲν εἶμαι Θεός, εἶμαι ὁ διάβολος· κατοικῶ ἐδῶ αἰῶνες τώρα καὶ παρασύρω τὸν κόσμο νὰ λατρεύῃ ἐμᾶς. –Ποιὸς λοιπὸν εἶνε ὁ ἀληθινὸς Θεός; –**Θεὸς ἀληθινός**, πού κ' ἐμεῖς οἱ δαίμονες ἀναγνωρίζουμε ἀλλὰ τρέμουμε μπροστὰ του, **εἶνε ὁ Ἰησοῦς Χριστός...** Καὶ μόλις τὸ εἶπε αὐτό, ἓνας τοπικὸς σεισμός, πού εἶχε ἐπίκεντρο τὸν εἰδωλικὸ ναό, ἔρριξε κάτω ὅλα ἐκεῖνα τὰ εἶδωλα καὶ ἔγιναν σκόνη. Αὐτὸ τὸ σημεῖο εἶδε ἡ βασίλισσα Ἀλεξάνδρα καὶ πολλοὶ ἄλλοι καὶ ἔγιναν Χριστιανοί.

Μετὰ ἀπὸ αὐτὰ ἦταν πλέον ἀδύνατον νὰ τὸν ἀνεχθοῦν. Ὁ Διοκλητιανὸς διατάζει ν' **ἀποκεφαλίσθῃ**. Ἐνας δῆμιος ὁδηγεῖ τὸν ἅγιο ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι κ' ἐκεῖ τὸν ἀποκεφαλίζει, ἐνῶ ἡ βασίλισσα Ἀλεξάνδρα προσεύχεται στὴ φυλακὴ κ' ἐκεῖ παραδίδει τὴν ψυχὴ της στὸν Κύριο.

Ὁ ἅγιος Γεώργιος τιμᾶται τώρα στοὺς οὐρανούς ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους. Ἀλλὰ κ' ἐδῶ στὴ γῆ **μεγάλῃ εἶνε ἡ τιμὴ του παντοῦ**. Ποῦ νὰ πᾶμε, ἀδελφοί μου, καὶ νὰ μὴ δοῦμε νὰ τὸν τιμοῦν;

✓ **Στὰ ψηλὰ βουνά;** Οἱ σακαρατσαναῖοι τσοπάνηδες, νομάδες κτηνοτρόφοι, τώρα ἀφήνουν τὰ χειμαδιὰ κι ἀπὸ τὴ Λάρισα ἀνεβαίνουν με τὰ κοπάδια τους στὴν Πίνδο, γιὰ νὰ βοσκῆσουν στὰ δροσερὰ ὄροπέδια, καὶ κάνουν ἐκεῖ μεγάλη ἐορτὴ στὴ μνήμη τοῦ ἁγίου Γεωργίου.

✓ **Σὲ πόλεις καὶ σὲ χωριά;** Σὲ μέγαρα πλουσίων καὶ σὲ καλύβες φτωχῶν, σχεδὸν σὲ κάθε σπίτι, ἔχουν καὶ τιμοῦν τὸ ὄνομα Γεώργιος.

✓ **Σὲ παλάτια βασιλέων;** Δύο βασιλεῖς τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος εἶχαν τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου, ὁ συνετὸς Γεώργιος Α' (1863-1913) καὶ ὁ ἐγγονός του ἀνδρεῖος Γεώργιος Β' (1922-1947). Ὁ πρῶτος συνετέλεσε στὴν ἐλευθερίᾳ τῆς Μακεδονίας, ὁ δεύτερος ἀξιώθηκε νὰ πῆ τὸ

ἱστορικὸ «Ὅχι». Τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἐώρταζαν κι αὐτοὶ με σημαῖες καὶ τύμπανα, τώρα ἀπῆλθαν πλέον· «*ματαιότης ματαιότητων, τὰ πάντα ματαιότης*» (Ἐκλ. 1,2· 12,8). Οἱ βασιλεῖς φεύγουν καὶ λησμονοῦνται· τὰ ἔργα τους, ἂν εἶνε ἀντάξια τῆς πατρίδος, μένουν καὶ γράφονται στὴν ἱστορία.

✓ Ἀκόμη καὶ κάποιοι **ἀλλόθρησκοι** τιμοῦν τὸν ἅγιο Γεώργιο. Ὅσοι ἔζησαν δίπλα σὲ μουσουλμάνους στὴ Μικρὰ Ἀσία, ἔβλεπαν ὅτι καὶ Τοῦρκοι τὸν σέβονται, ὅπως καὶ πολλοὶ Ἄραβες στὴν Αἴγυπτο, τὴν Παλαιστίνη καὶ ἄλλοι.

✓ Καὶ οἱ **ἐτερόδοξοι** στὴν Ἀγγλία φαίνεται ὅτι τὸν τιμοῦν. Ἄν καμμιά φορὰ πέση στὰ χέρια σας χρυσὴ λίρα Ἀγγλίας –δύσκολο γιὰ φτωχὸ ἄνθρωπο–, θὰ δῆτε ὅτι οἱ Ἄγγλοι ἐπάνω στὴ λίρα τους, τὴ στερλίνα, ἔχουν ἀνάγλυφη τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Δὲν τό ἔξερα κ' ἐγὼ αὐτό, καὶ πῶς τό ἔμαθα! Στὴν Κοζάνη, πάνω σὲ συζήτησι με δυὸ Κοζανίτες, μοῦ μιλοῦσαν γιὰ «δέκα ἄι-Γιώργηδες». –Τί θὰ πῆ «ἄι-Γιώργηδες»; ρώτησα. –Δὲν τὸ ξέρεις; μοῦ λένε· τὸ γαλλικὸ εἰκοσόφραγκο τὸ λένε «κοκοράκι», γιὰτὶ ἐπάνω ἔχει ζωγραφισμένο ἓναν κόκορα· καὶ τὴν ἐγγλέζικη λίρα τὴ λένε «Ἄι-Γιώργη» γιὰτὶ ἐπάνω ἔχει τὸν ἅγιο Γεώργιο.

✓ Τὸν ἅγιο Γεώργιο τιμᾶ ἐπίσης ὁ **στρατός**. Σήμερα γίνεται εἰδικὴ τελετὴ στὸ Σύνταγμα τῆς Φλωρίνης. Αὐτὸ με συγκινεῖ· θυμᾶμαι ἀπὸ τὴν περιπετειώδη ζωὴ μου ὡς στρατιωτικοῦ ἱερέως, ὅτι ἐωρτάσαμε κάποτε τὴ σημερινὴ ἡμέρα ἐπάνω στὰ ψηλὰ βουνά...

✓ Τὸν ἅγιο Γεώργιο τιμᾶ τέλος καὶ ἡ Φλώρινα με τὸν ἱστορικὸ ναό του, μέσα στὸν ὁποῖο ἔγιναν προσευχὲς καὶ δοξολογίες σὲ κρίσιμες στιγμὲς γιὰ τὴν πατρίδα καὶ τὴν πόλι.

Ἡ ἐορτὴ τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ἀγαπητοί μου, ὅπως καὶ τοῦ ἁγίου Δημητρίου καὶ ἄλλων ὁμοίων ἁγίων, δείχνει ὅτι ὁ **στρατιωτικὸς βίος** δὲν εἶνε ἀσυμβίβαστος με τὴν Χριστιανοσύνη, ὑπὸ τὸν ὄρο ὑπεράνω ὅλων νὰ θέτῃ τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ὁρθόδοξο πίστι.

Ἡ ἐορτὴ αὐτὴ δείχνει ἀκόμη, ὅτι ὁ ἅγιος **προστατεύει τὸ γένος μας** στοὺς ἱεροὺς ἀγῶνες του. **Ἄς ἐπικαλούμεθα** λοιπὸν τὴ βοήθειά του λέγοντας ὅπως οἱ πρόγονοί μας· «Βοήθη μας, ἄι-Γιώργη!». Φύλαγε καὶ προστάτεψε τὴν πατρίδα, τὸ στρατό, τὴν πόλι μας **«ἀπὸ λοιμοῦ, λιμοῦ, σεισμοῦ, ... μαχαίρας, ἐπιδρομῆς ἀλλοφύλων»** (ἀκολ. Λιτῆς) καὶ παντὸς κακοῦ.

Ὁ Κύριος διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ τοῦ ἁγίου Γεωργίου **ὡς εἶνε προστάτης ὅλων μας**· ἀμήν, ἀγαπητοί.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἢ ὁποῖα ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Γεωργίου Φλωρίνης τὴν 23-4-1969 πρῶτ. Καταγραφή καὶ σύντμησις 20-3-2020.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΑΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2285	Παρασκευὴ τῆς Ζωοδ. Πηγῆς (Ἰω. 2,12-22) 24 Ἀπριλίου 2020	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Τὸ φραγγέλλιο (Ἰω. 2,15)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ ἑορτὴ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Θὰ μιλήσω ἐπάνω στὸ εὐαγγέλιο μὲ ἀπλᾶ λόγια, ὅσο μπορῶ. Δώστε προσοχή· νὰ μὴν ἐρχώμαστε ἀπλῶς στὴν ἐκκλησία, ἀλλὰ καὶ νὰ καταλαβαίνουμε καὶ νὰ ξέρουμε τί πιστεύουμε.

Λέει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα, ὅτι στὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ ὑπῆρχε στὰ Ἱεροσόλυμα **ὁ ναὸς τοῦ Σολομῶντος**, ποὺ τὸν ἔχτιζαν ἐπὶ 46 χρόνια οἱ Ἑβραῖοι μὲ ὑλικά πολυτίμα. Ἦταν πάνω σὲ λόφο, περιβλεπτος, καὶ ἡ στέγη του, σκεπασμένη μὲ χρυσό, λαμποκοποῦσε. Σήμερα δὲν ὑπάρχει. Προσπαθοῦν νὰ τὸν ξαναχτίσουν, καὶ ἂν γίνῃ αὐτό, θὰ ἔνε «σημεῖον τῶν καιρῶν» (Ματθ. 16,3).

Ὅλοι, τότε, θαύμαζαν τὸ μνημεῖο αὐτό, καὶ γιὰ νὰ προσκυνήσουν ἔφταναν ἐκεῖ ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος. Καθὼς ἀντίκρουζαν τὸ ναό, καμάρωναν εὐχαριστημένοι. **Ὁ Χριστὸς ὁμῶς δὲν ἦταν εὐχαριστημένος.** Γιατί ἄραγε;

Πῆγε ἐκεῖ παραμονὲς τοῦ πάσχα κι ἄκουσε **θόρυβο** ποὺ σκέπαζε τὶς ψαλμωδίες καὶ προσευχές. Στὴν αὐλὴ τοῦ ναοῦ ἦταν ἀγελάδια, πρόβατα, γίδια, καὶ σὲ κλουβιά περιστέρια καὶ τρυγόνια. Τί τὰ ἤθελαν ἐκεῖ; Γιὰ θυσίες. Νὰ ξέρουμε ὅτι, ὅπως τώρα ἐμεῖς πᾶμε πρόσφορο, νάμα καὶ κερί γιὰ νὰ γίνῃ ἡ λειτουργία, ἔτσι οἱ Ἑβραῖοι προσέφεραν, ὁ μὲν πλούσιος ἓνα μοσχάρακι, ὁ φτωχότερος ἓνα πρόβατο, καὶ ὁ πιὸ φτωχὸς ἓνα ζευγάρι τρυγόνια ἢ περιστέρια, ποὺ τὰ ἔσφαζαν πάνω στὸ βωμό. Ἦταν λοιπὸν ἐκεῖ τὰ ζῶα, γιὰ ν' ἀγοράζῃ ὁ κόσμος. Μὰ ἡ θέσι τους δὲν ἦταν ἐκεῖ καὶ γινόταν φασαρία.

Ὅταν ὁ Χριστὸς ἄκουσε καὶ εἶδε τοὺς ζφεμπόρους νὰ πουλᾶνε καὶ τοὺς σαράφηδες νὰ ἐξαργυρώνουν νομίσματα, τότε, ὁ πρᾶος αὐτὸς καὶ ταπεινός, **θύμωσε.** Ἀκοῦτε; ποὺ λένε μερικοὶ ὅτι δὲν θύμωσε ποτέ! ἄς διαβάσουν τὸ Εὐαγγέλιο νὰ δοῦν. Ὁ Χριστὸς ἄρπαξε σχοινιά, τὰ ἔπλεξε κ' ἔκανε ἓνα *φραγγέλλιον* (Ἰω. 2,15), **βούρδουλα** (αὐτὸ θὰ πῆ *φραγγέλλιον*), σὰν

καμουτσίκι. Καί, χωρὶς νὰ χτυπήσῃ κανένα, τὸ ἀνέμισε στὸν ἀέρα, ὅπως ὁ ἀγωγιάτης τὸ μαστίγιο ποὺ κάνει τὸ ἄλογο νὰ τρέχῃ. Ἔτσι καὶ ὁ Χριστὸς ὑψωσε τὸ φραγγέλλιό του, ἀναποδογύρισε τὰ τραπέζια τῶν σαράφηδων μὲ τὰ νομίσματα, ἔδιωξε τὰ ζῶα καὶ τὰ πουλιά, τοὺς ἔδιωξε ὅλους καὶ τοὺς φώναξε· *«Μὴ ποιεῖτε τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς μου οἶκον ἐμπορίου»* (ἔ.ἀ. 2,16)· μὴν κάνετε, λέει, τὸ ναὸ ἐμπορικὸ μαγαζί.

Αὐτὰ εἶπε ὁ Χριστὸς, ὅπως λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο. Καὶ τὸ διαβάζουμε, γιὰτὶ ἐφαρμόζεται σὲ κάθε ἐποχὴ. Ἀρμόζει λοιπὸν καὶ σ' ἐμᾶς. Τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο εἶνε «κουστουμί» ποὺ **μᾶς ταιριάζει ἀκριβῶς.** Ἐχουμε κ' ἐμεῖς **ναό**, ἔχουμε ἐκκλησιὰ ἀνώτερη ἀπ' τὸ ναὸ τῶν Ἱεροσολύμων. Καὶ ὁμῶς **τί γίνεται ἐδῶ;**

Στὸ δικὸ μας ναὸ δὲν φέρνουμε γίδια καὶ πρόβατα καὶ περιστέρια νὰ τὰ σφάξουμε· ἐδῶ γίνεται ἡ **ὑψίστη θυσία.** Θεέ μου! ἂν τὸ καταλαβαίναμε θὰ κλαίγαμε. Ἡ πιὸ μεγάλη θυσία ποιά εἶνε· *«Λάβετε φάγετε...»*, *«Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες...»* (Ματθ. 26,26-27). Θυσία μεγάλη. Θυσιάζεται *«ὁ ἄμνός τοῦ Θεοῦ»* (Ἰω. 1,36), ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς. Προσφέρεται θυσία ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ ἡ Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ νὰ πᾶμε ἐκεῖ, νὰ κοινωνήσουμε τὸ σῶμα του καὶ τὸ αἷμα του, γιὰ νὰ πάρουμε ζωὴ αἰώνιο.

Στὴν **τουρκοκρατία**, χωρὶς καμπάνες –δὲν ἐπιτρεπόταν–, ἔρχονταν ὅλοι ἀπὸ νωρίς· μόνο γέροι καὶ ἄρρωστοι ἔμεναν στὸ σπίτι. Εἶχαν καὶ τότε δουλειές, κτήματα καὶ ζῶα, ἀλλὰ πίστευαν στὸ Θεό· ἄκουγαν τὴ θεία λειτουργία μὲ κατάνυξι. Ὅπως καὶ στὴ **Ῥωσία** τώρα, ὅταν περνᾶνε τὰ ἅγια, γονατίζουν καὶ κλαῖνε.

Ἐδῶ τί γίνεται; Χτυπάει Κυριακὴ πρωτὴ ἢ καμπάνα· πόσοι ἔρχονται στὴν ἐκκλησία; Πολλοὶ ἀδιαφοροῦν, πολλοὶ καταγίνονται μὲ δουλειές. Ἄλλοι ἔρχονται ὅ,τι ὥρα θέλουν. Μπαίνουν μέσα, σταυρὸ δὲν κάνουν, ἢ κάνουν μιὰ χειρονομία ποὺ δὲν εἶνε σταυρὸς ὀρθόδοξος. Πολ-

λοι στέκονται άφηρημένοι· τὸ μυαλὸ τὸ ἔχουν ἀλλοῦ· μόνο τὸ κορμὶ εἶν' ἐκεῖ, ἡ ψυχὴ ἀπουσιάζει. Μερικὲς γυναῖκες πιάνουν ψιλὴ κουβέντα. Οἱ ἐπίτροποι μετρᾶνε χρήματα. Ὁ παπᾶς λέει νυσταγμένα τὶς εὐχές. Τὰ παιδιὰ ἀπουσιάζουν ἢ βγαίνουν ἔξω. Μερικοὶ φεύγουν καὶ πρὶν τὸ «*Δι' εὐχῶν...*». Συνέβη σὲ χωριὸ Κυριακὴ, τὴν ὥρα ποὺ μέσα στὸ ναὸ ἔλεγαν «*Τὰ σὰ ἐκ τῶν σῶν...*», ἀπ' ἔξω κυνηγοὶ νὰ ρίξουν τουφεκιὰ καὶ τὰ σκάγια νὰ σπάσουν τὰ τζάμια...

Καὶ αὐτὸ λέγεται θεῖα λειτουργία; Γίναμε θεομπαίχτες. Ἄν σὲ καλέση κάποιος σὲ τραπέζι, πηγαίνεις καὶ πέντε λεπτὰ νωρίτερα ἀπὸ τὴν ὥρα, γιὰ μὴ δείξης ἀγένεια. Ἐδῶ λοιπὸν σὲ καλεῖ ὁ Χριστὸς σὲ τραπέζι πνευματικό. Τὸ εἶπα καὶ ἄλλοτε· ὅποιος ἔρχεται μετὰ τὸ «*Εὐλογημένη ἡ βασιλεία...*» ἁμαρτάνει, δὲν ἔχει εὐλογία Θεοῦ. Ὅποιος φεύγει προτοῦ νὰ μοιράσῃ ὁ παπᾶς τὸ ἀντίδωρο, ἁμαρτάνει, εἶνε ὅπως ὁ Ἰούδας. Καὶ ὅποιος ἀκούει ἀπόσεκτα τὰ ἱερά λόγια, λὲς κ' εἶνε κινέζικα ἢ γαπωνέζικα, ἀδικεῖ τὸν ἑαυτὸ του, εἶνε σὰν κάποιον ποὺ πετάει πολῦτιμους λίθους καὶ κλωτσάει μαργαριτάρια.

Ἄν λοιπὸν ἐρχόταν ὁ Χριστὸς κ' ἔβλεπε αὐτὴ τὴν ἀταξία, τί θὰ ἔκανε; Θὰ ἔπαιρνε τὸ φραγέλλιο καὶ **θὰ μᾶς ἔδιωχνε** ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, γιὰτὶ δὲν λατρεύουμε τὸ Θεὸ ὅπως πρέπει.

* * *

Ἄλλὰ ἐκκλησία, ἀγαπητοί μου, δὲν εἶνε μόνο αὐτὴ. **Ἐκκλησία εἶνε καὶ κάθε σπίτι**, κάθε οἰκογένεια. Δὲν τὸ λέω ἐγώ, τὸ λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Διαβάστε τὴν Καινὴ Διαθήκη νὰ τὸ δῆτε (βλ. Ῥωμ. 16,4. Α' Κορ. 16,19. Κολ. 4,15. Φιλήμ. 2). Δὲν τὸ καταλάβαμε· κάθε σπίτι εἶνε μιὰ ἐκκλησία, πρέπει νὰ εἶνε, κι ἀλλοίμονο ἂν δὲν εἶνε!

Ἐπομένως, ὅπως στέκεσαι μέσα στὸ ναὸ –ὄσο ἀσεβὴς κι ἂν εἶσαι, ἐκεῖ δὲν κάνεις ἄπρεπα πράγματα καὶ δὲν λὲς ἄπρεπα λόγια–, ἔτσι καὶ μέσα στὸ σπίτι σου. Γι' αὐτὸ ὑπάρχουν ἐκεῖ εἰκονίσματα καὶ θυμιατήρι. Στὴν τουρκοκρατία τὸ βράδυ ἡ Χριστιανὴ γυναῖκα προσευχόταν, θύμιαζε τὸ σπίτι, ἄγγελοι τοὺς προστάτευαν καὶ τρίχα ἀπ' τὸ κεφάλι τοὺς δὲν ἔπεφτε.

Ἐκκλησία λοιπὸν πρέπει νὰ ἔναι τὸ σπίτι. Καὶ **ἐρωτῶ εἶνε ἐκκλησία;** Σήμερα δυστυχῶς τὸ ἀντρόγυνο ζῆ χωρὶς ἔννοια Θεοῦ, μιὰ ζωὴ ὑποβαθμισμένη, ἀνούσια, κτηνώδη. Ξυπνᾶνε, προσευχὴ δὲν κάνουν. Γυρίζουν ἀπ' τὴ δουλειά, κάθονται στὸ τραπέζι καὶ –ἐνῶ ἄλλοι πεθαίνουν παιδιὰ ἀπ' τὴν πεῖνα–, αὐτοὶ τρῶνε ἄφθονα τ' ἀγαθὰ· καὶ ἐνῶ ἔχουν τὴ μπουκιά στὸ στόμα, βλαστημᾶνε οἱ ἀχάριστοι αὐτὸν ποὺ τοὺς τὰ χαρίζει. Τὸ βράδυ πέφτουν γιὰ ὕπνο ὅ-

πως τὰ ἄλογα ζῶα στὸ στάβλο. Τὴν Κυριακὴ δὲν θὰ πῆ ὁ πατέρας, Πάμε στὴν ἐκκλησία. Ἔρχεται Τετάρτη - Παρασκευὴ, τὶς μαγαρίζουν, καταλύουν τὰ πάντα. Ἔρχονται γιορτές, ἅγιες μέρες, τὶς μολύνουν μὲ ἀκαθαρσίες.

Τὸ πιὸ μεγάλο ἁμάρτημα ποὺ γίνεται στὰ σπίτια, γιὰ τὸ ὁποῖο ὁ Θεὸς θὰ ρίξῃ ἀστροπελέκι, ποῖο εἶνε; Μοῦ ἔρχεται νὰ κλάψω, νὰ παραιτηθῶ, ν' ἀφήσω τὴν ἔδρα μου. Πιστεύω στὸ Θεό, σ' αὐτὰ ποὺ παρέλαβα ἀπὸ τοὺς πατέρες, αὐτὰ ποὺ λένε τὰ ἅγια βιβλία. Σήμερα **μέσα στὰ σπίτια κατοικοῦν – τί; φονιάδες!** Ἀστυνόμοι - εἰσαγγελεῖς, πιάστε τοὺς πιάστε τοὺς! Ποιοὶ εἶνε οἱ φονιάδες; Ἐξομολόγοι, ποὺ ἔστειλα σὲ ἐνορίες, γύρισαν μὲ κλάματα λέγοντας· –Μέσ' στὰ 100 ἀντρόγυνα, ἓνα (1) βρήκαμε μόνο ποὺ νὰ κάνῃ παιδιὰ· τὰ ἄλλα; ἄς εἶν' καλὰ οἱ κλινικές· λίρα καὶ ἔκτρωσι! **Σκοτώνουν παιδιὰ!** Τὸ μεγαλύτερο ἁμάρτημα ποὺ γίνεται.

Προχθὲς ἦρθε στὴ μητρόπολι ἓνας στρατηγὸς νὰ μὲ χαιρετήσῃ. (Ἐσᾶς δὲν σᾶς μαλώνω ὅπως αὐτοὺς. Στους μικροὺς εἶμαι ἐπιεικὴς, τοὺς μεγάλους τοὺς χτυπῶ, γιὰτὶ φταῖνε περισσότερο). –Πόσα παιδιὰ ἔχεις, στρατηγέ μου; –Πόσα; δύο. Καὶ γελοῦσε. –Γελᾷς; –Ἐ, μὲ τόσες μεταθέσεις, πότε ἐδῶ - πότε ἐκεῖ. –Δὲν δικαιολογεῖσαι, τοῦ λέω. Μετὰ σκέφτηκε σοβαρὰ καὶ τί μοῦ λέει κλαίγοντας· –Ὁ πατέρας μου ἦταν πάμπτωχος, σ' ἓνα χωριὸ στὸ Μοριά. Μπορεῖς, δέσποτα, νὰ πῆς πόσα παιδιὰ γέννησε; –Ποῦ νὰ ξέρω; –Ὁ πατέρας μου ἔκανε 14 παιδιὰ. Κ' ἐγώ τί σειρά εἶμαι; –Ποῦ νὰ ξέρω, στρατηγέ μου; εἶσαι ὁ πρῶτος; –Ὅχι, εἶμαι ὁ τελευταῖος! –Καὶ πῶς ὁ φτωχὸς αὐτὸς ἔκανε τόσα παιδιὰ; –Ἄ, λέει, ὁ πατέρας μου **πίστευε στὸ Θεό!**

Ἐκεῖνος πίστευε στὸ Θεό. Σήμερα **δὲν πιστεύουν στὸ Θεό**· στὰ λεφτὰ πιστεύουν. Γι' αὐτὸ εἶμασθε κατηραμένοι· καί, ἐνῶ οἱ γείτονές μας αὐξάνουν, ἐμεῖς γίναμε γηροκομεῖο.

* * *

Ἄν λοιπὸν, ἀγαπητοί μου, ὁ Χριστὸς ἐρχόταν στὴν ἐκκλησία, θὰ μᾶς ἔβγαζε ἔξω τοὺς κληρικούς, γιὰτὶ τὴν κάναμε μαγαζί. Κι ἂν πῆγαινε στὰ σπίτια, θὰ πετοῦσε ἀπ' τὸ παράθυρο ραδιόφωνα καὶ τηλεοράσεις ποὺ μέρα - νύχτα μολύνουν· **δὲν θὰ μᾶς ἔδινε τὴν εὐλογία του.**

Ὁ Χριστὸς μπορούσε νὰ μᾶς τιμωρήσῃ μὲ μύριους τρόπους. Δὲν τὸ κάνει. Εἶνε μακρόθυμος καὶ πολυέλεος. **Περιμένει τὴ μετάνοιά μας.** Ἄς κλάψουμε κι ἄς παρακαλέσουμε τὴν Παναγία μας, νὰ γίνῃ ἴλεως, νὰ μᾶς δώσῃ μιὰ παράτασι, προθεσμία, γιὰ νὰ μετανοήσουμε καὶ νὰ βροῦμε ἔλεος παρὰ τῷ Θεῷ· ἀμήν.

(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΗ
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 778²

Τοῦ εὐαγγελιστοῦ Μάρκου
Σάββατο Διακαιν. 25 Ἀπριλίου 2020 (1968)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ὁ εὐαγγελιστὴς Μᾶρκος

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἐορτάζει ὁ εὐαγγελιστὴς Μᾶρκος. **Τί γνωρίζουμε γι' αὐτόν;** Ἄς ἀνοίξουμε τὰ συναξάρια, γιὰ νὰ μάθουμε τὰ σχετικὰ μὲ τὸ βίο του.

Διδάσκαλος καὶ πνευματικὸς πατήρ τοῦ εὐαγγελιστοῦ Μάρκου ἦταν ὁ ἀπόστολος Πέτρος. Μὲ ὅσα ἄκουσε ἀπὸ τὸ στόμα του ἔγραψε τὸ Εὐαγγέλιον, τὸ **Κατὰ Μᾶρκον ἅγιον Εὐαγγέλιον**.

Ὁ ἅγιος Μᾶρκος ἐκήρυξε τὸ εὐαγγέλιον ἐπὶ **Τιβερίου Καίσαρος**, ποὺ βασιλεύσε ἀπὸ τὸ 14 ἕως τὸ 37 μ.Χ.. **Κήρυξε** σὲ ὅλη τὴν Αἴγυπτο, στὴ Λιβύη, τὴ Βαρβαρική καὶ τὴν Πεντάπολι.

Ἐπὶ ἤρξε ὁ **πρῶτος ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας** τὰ ἔτη 42 ὡς 62 μ.Χ.. Ἐκεῖ ἔμεινε κ' ἐκεῖ μαρτύρησε γιὰ τὴν ἀγάπη του στὸ Χριστό.

Ἐίχε ζῆλο γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ γιὰ τὸ κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου. Ἐκήρυττε στὸ λαό. **Χειροτόνησε** ἐκλεκτοὺς κληρικούς καὶ τοὺς μετέδωσε τὴν ἱερὰ φλόγα τῆς πίστεως.

Πάντοτε ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ φλογερούς καὶ ζηλωτὰς **ἱερεῖς**. Χρειάζονται παπᾶδες ὅπως ἦταν τότε, στοὺς πρώτους αἰῶνες τοῦ Χριστιανισμοῦ. Νὰ εἶνε ἀγνοὶ ἄνθρωποι, ταπεινοί, οἰκογενειάρχες. Αὐτοὶ ἀξίζουν, καὶ ὄχι οἱ ἄλλοι ποὺ ἔχουν τὰ σβέρκα καὶ τὰ γένεια τους κουρεμένα καὶ γυρίζουν σὰν καραγκιόζηδες καὶ κοντεύουν νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξία καὶ νὰ προσκυνήσουν τοὺς φράγκους καὶ τοὺς προτεστάντες. Χρειάζονται παπᾶδες ὅπως ἦταν ὁ ἅγιος Μᾶρκος, ὁ πρῶτος ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας.

Ἐκεῖ λοιπὸν ἔμεινε ὁ ἅγιος Μᾶρκος καὶ **μὲ τὸ κήρυγμά του «ἔπιασε πολλὰ ψάρια»**. Ὅπως ἄλλοτε ὁ διδάσκαλός του ὁ Πέτρος ἔρριχνε τὰ δίχτυα στὴ Γεννησαρέτ κ' ἔπιανε ψάρια, ἔτσι κι αὐτὸς ἔρριξε ἐδῶ τὰ πνευματικὰ του δίχτυα καὶ ἔπιασε πολλοὺς Χριστιανούς.

Λύσσαξαν οἱ εἰδωλολάτρες. Ἄν μείνη, εἶ-

παν, αὐτὸς ἐδῶ, ὅλους θὰ τοὺς κἀνη Χριστιανούς... Γιατὶ **ὅπου ἀκούγεται τὸ εὐαγγέλιον, σείεται ὁ διάβολος**. Θέλετε νὰ δῆτε ποῦ γίνεται ἐργασία; Μπορεῖ ἓνας παπᾶς ἢ ἓνας δεσπότης νὰ καθῆση χρόνια σὲ μιὰ θέσι κι ὅλοι νὰ λένε· Καλός, καλός!... Δὲν πειράζει τὸ διάβολο. Μόλις ὅμως βάλῃ χέρι νὰ ἐνοχλήσῃ τὸ διάβολο, μόλις πάρῃ πριόνι νὰ κόψῃ τὴν οὐρά του, τότε ὅλοι οἱ διαβόλοι θὰ σηκωθοῦν γιὰ νὰ τὸν γκρεμίσουν.

Εἶπαν λοιπὸν οἱ εἰδωλολάτρες· Ἄν καθῆση αὐτὸς ἐδῶ, θὰ μᾶς διαλύσῃ, κανένας δὲν θὰ μείνῃ μ' ἐμᾶς... Καὶ πράγματι, καθὼς ὁ εὐαγγελιστὴς Μᾶρκος συναναστρεφόταν μὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς δίδασκε, ἡ πίστι τοῦ Χριστοῦ συνεχῶς προώδευε. Γι' αὐτό, ἐκεῖ ποὺ δίδασκε, **ἔρχονται οἱ εἰδωλολάτρες καὶ τὸν πιάβουν**. Τὸν ἔδεσαν μὲ σχοινιά κι ἄρχισαν νὰ τὸν σέρνουν κατὰ γῆς πάνω σὲ σκληρὲς πέτρες. Τὸ κορμί του μάτωσε, τὸ αἷμα του ἔβαφε τὴ γῆ, τὰ μέλη του τραυματίστηκαν. Κατακομματιάστηκε. Ἔτσι **τὸν ἔρριξαν στὴ φυλακή**.

Ἐκεῖ μέσα στὸ κελλί τῆς φυλακῆς ἔκανε τὴν προσευχή του. Καὶ τὴ νύχτα εἶδε τὸ Χριστὸ νὰ τοῦ δείχνῃ τὴ μέλλουσα δόξα καὶ νὰ τοῦ λέῃ· **Μᾶρκε, εἰρήνη σοι!**

Ἔμεινε ὁ εὐαγγελιστὴς μέσα στὴ φυλακή, μέσα στοὺς σκορπιούς καὶ τὰ φίδια. Ἐπειτα τὸν ἔβγαλαν, τὸν ἔδεσαν πάλι καὶ τὸν ἔσερναν στὴ γῆ, ἐνῶ ὅλοι οἱ εἰδωλολάτρες, καὶ τὰ μικρά τους παιδιά ἀκόμα, φώναζαν· **Θάνατος!**

Ἔτσι, μὲ κατασπαραγμένα τὰ μέλη του ὁ ἀπόστολος καὶ εὐαγγελιστὴς τοῦ Χριστοῦ, ἀφῆσε τὴν τελευταία του πνοὴ μαρτυρικῶς. Ὑστερα πῆραν τὸ ἄψυχο σῶμα του καὶ τὸ ἔρριξαν σ' ἓνα μέρος στὴ θάλασσα τῆς Ἀλεξανδρείας ποὺ τὸ ἔλεγαν «*τοῦ Βουκόλου*». Ἦταν ἓνας ἀπότομος βράχος σὲ σημεῖο ποὺ ἡ θάλασσα εἶχε μεγάλο βάθος. Ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ βράχου αὐτοῦ μὲ μιὰ σπρωξιά τὸ ἔρ-

ριξαν κάτω στο χάος. Ἔτσι με τὸ αἷμα του ὑπέγραψε τὴν πίστι του στὸ Χριστό.

Γυναίκες μάζεψαν τὰ ἅγια λείψανά του με μαντήλια καὶ σεντόνια καθαρὰ. Καὶ τὰ εἶχαμε στὴν Κωσταντινούπολι τὰ λείψανα τοῦ ἁγίου Μάρκου –ἄχ Ἑλλάδα πονεμένη καὶ μαρτυρική!–, μὰ ἦρθαν οἱ φράγκοι καὶ μᾶς τὰ ἔκλεψαν τὰ κατηραμένα χρόνια τῶν σταυροφοριῶν. Μᾶς πῆραν τὰ λείψανα τοῦ ἁγίου Μάρκου, μαζί με πάρα πολλὰ ἄλλα λείψανα ἁγίων, καὶ τὰ πῆγαν στὴ Ῥώμη. Τώρα τὰ λείψανα τοῦ ἁγίου Μάρκου βρίσκονται σὲ μιὰ μεγάλη πόλι τῆς Ἰταλίας, τὴ **Βενετία**. Ἀλλὰ θὰ ἔρθουν μιὰ μέρα πάλι στὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ ὅπου τὰ πῆραν...

* * *

Σήμερα ποὺ ἐορτάζει ὁ ἅγιος Μᾶρκος καὶ σᾶς βλέπει στὴν ἐκκλησία συγκεντρωμένους, εὐχαριστεῖται. Ἀλλὰ **ἔχει κ' ἓνα παράπονο**. Καὶ θὰ σᾶς παρακαλέσω, τοῦ χρόνου τέτοιο καιρὸ νὰ προσπαθήσουμε νὰ μὴν ἔχη αὐτὸ τὸ παράπονο ὁ ἅγιος Μᾶρκος. Ποιό εἶνε τὸ παράπονό του; Θὰ σᾶς μιλήσω παραβολικῶς.

Ἵποθέσατε ὅτι ἔχετε ἓνα συγγενῆ στὴν Ἀμερικὴ ἢ στὸν Καναδᾶ ἢ στὴν Αὐστραλία, ὅπου ὅλοι ἐκεῖ **οἱ ξενιτεμένοι τρῶνε πικρὸ ψωμί**. Naί, πικρὸ ψωμί τρῶνε στὰ ξένα. **Ἐδῶ εἶνε παράδεισος**. Περνᾶς μέσα ἀπὸ τὰ δάση κι ἀκουῖς τ' ἀηδόνια νὰ κελαϊδᾶνε, βλέπεις τὰ ποταμάκια νὰ τρέχουν, βλέπεις τὴ μάνα σου καὶ τὸν πατέρα σου!... Ὑπάρχουν ἄλλα καλύτερα πράγματα ἀπ' αὐτά; Τί νὰ τὰ κάνης τὰ λεφτὰ καὶ νὰ κολυμπᾶς μέσ' στὰ δολλάρια; Ὅσο ἀξίζει νὰ κάθεται στὸ σπιτάκι σου, νὰ βλέπης τὴ γυναίκα ποὺ σ' ἀγαπάει καὶ τὰ παιδάκια σου σὰν ἀγγελούδια, δὲν ἀξίζουν ὅλα τὰ πλοῦτη τοῦ κόσμου.

Βλέπω ἀνθρώπους ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ πῆγαν γιὰ λεφτὰ στὰ ξένα· οἱ περισσότεροι καταστράφηκαν. Ἔχασαν τὶς γυναίκες τους καὶ τὰ παιδιά τους. Πλήθος διαζύγια παρουσιάζονται. Κι ἅμα χάσης τὴ γυναίκα σου, χόρτασε καὶ φάε μάρκα, φάε δολλάρια, φάε χρυσάφι. Τί νὰ τὰ κάνης αὐτά; Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε μονάχα στομάχι καὶ κοιλιὰ καὶ δὲν χορταίνει με τέτοια. Λίγο χῶμα ἀπὸ τὴν ἅγια γῆ μας, ἓνα λουλουδάκι τῆς, λίγα δάκρυα τῆς μάνας, ἓνα χαμόγελο τοῦ παιδιοῦ μας, αὐτὰ ἀξίζουν. **Ὅσο ἀξίζει μιὰ πέτρα τῆς πατρίδος μας, δὲν ἀξίζει ὅλη ἡ Νέα Ὑόρκη**.

Ἵπανέροχομαι λοιπὸν καὶ λέγω· Ἐάν ἔχετε ἓνα φίλο στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ σᾶς στείλῃ μιὰ ἐπιστολή, τί θὰ κάνετε; Θὰ τὴ βάλετε στὸ εἰκονοστάσι, ἢ θὰ τὴν ἀφήσετε κλειστή; Ὅχι βέβαια. Ἐὰν ἔρθῃ **ἐπιστολὴ ἀπὸ τὴν Ἀμερική**,

τὰ χέρια τῆς μάνας τρέμουνε καὶ τὴν ἀνοίγει ἀμέσως μόλις τὴν πάρῃ ἀπ' τὰ χέρια τοῦ ταχυδρόμου. Ἐάν πρόκειται γιὰ κανένα ἄλλο γράμμα, μπορεῖ νὰ τ' ἀφήσῃ πάνω στὸ τραπέζι καὶ νὰ τ' ἀνοίξῃ ὕστερα κι ἀπὸ μιὰ ἴβδομάδα· ἂν εἶνε ὅμως ἀπὸ τὴν Ἀμερική κ' ἔχη ἀπ' ἔξω ἀμερικάνικη σημαία κ' ἔχη μέσα κανένα τσέκ, τρέμουν τὰ χέρια τῆς.

Γιατί τὰ λέω αὐτά; Ὅπως τρέμουν τὰ χέρια σου ὅταν παίρνης ἐπιστολὴ ἀπὸ τὸν πατέρα σου, ἀπὸ τὴ μάνα σου, ἀπὸ τὸν ἄντρα σου, ἀπὸ τὰ παιδιά σου ποὺ βρίσκονται στὸ ἐξωτερικό, καὶ τὴ διαβάσεις μιὰ καὶ δυὸ καὶ πολλές φορές, κι ἂν δὲν ξέρης γράμματα τρέχεις στὴ γειτονιά γιὰ νὰ σοῦ τὴ διαβάσουν, καὶ τὴ βάζεις κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό σου καὶ τὴ φυλάς, ἔτσι πρέπει νὰ κάνουμε καὶ με **τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ**.

Τὰ γράμματα τοῦ πατέρα σου καὶ τῶν παιδιῶν σου τὰ διαβάσεις καὶ κλαῖς. Λοιπὸν ἔχει ἀφήσει καὶ ὁ ἅγιος εὐαγγελιστῆς Μᾶρκος μιὰ ἐπιστολή, γραμμένη ὄχι με μολύβι ἀλλὰ με δάκρυ καὶ με αἷμα. Τὸ γράμμα του αὐτό, ποὺ μᾶς ἀνεβάζει ψηλὰ καὶ ἀπὸ θηρία μᾶς κάνει ἀνθρώπους, εἶνε **τὸ ἅγιο Εὐαγγέλιό του**.

Μερικοὶ ἔχουν στὴν τσέπη τους τὴ λεγομένη *Ἁγία Ἐπιστολή*. Ἀλλὰ τί εἶνε ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ μπροστὰ στὸ κατὰ Μᾶρκον Εὐαγγέλιο;

Λοιπὸν **θὰ σᾶς δώσω ἓνα κανόνα**. Θὰ τὸν κάνετε; Δὲν θὰ σᾶς πῶ νὰ σηκώσετε τὸ βουνὸ καὶ τὰ βράχια, δὲν θὰ σᾶς πῶ νὰ σταματήσετε τὰ ποτάμια ἢ νὰ κατεβάσετε τὰ ἄστρα ἀπὸ τὸν οὐρανὸ· θὰ σᾶς βάλω ἓνα μικρὸ κανόνα. Λοιπὸν σᾶς λέω· Μέχρι τῆς Ἀναλήψεως νὰ διαβάσετε ὅλοι τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ τοῦ ἁγίου Μάρκου, δηλαδὴ τὸ **Κατὰ Μᾶρκον Εὐαγγέλιο**. Εἶνε τὸ δεύτερο κατὰ σειρὰν Εὐαγγέλιο στὴν Καινὴ Διαθήκη καὶ εἶνε τὸ μικρότερο ἀπὸ τὰ τέσσερα. **Νὰ τὸ διαβάσετε καὶ νὰ φωτισθῆτε**. Μὴ διαβάσετε ἄλλα ἐλεεινά, βρωμερὰ καὶ ἀκάθαρτα ἔντυπα, ποὺ εἶνε ἡ κοπριά τοῦ διαβόλου. Μέχρι τῆς Ἀναλήψεως νὰ διαβάσετε τὸ γράμμα τοῦ Μάρκου, ποὺ εἶνε γράμμα τοῦ Θεοῦ. Ἐάν δὲν τὸ διαβάσετε, θὰ ἔχη παράπονο ὁ ἅγιος Μᾶρκος, ὅτι τὴν ἐπιστολὴ ποὺ σᾶς ἄφησε τὴν περιφρονήσατε.

Ἄγιε Μᾶρκε, ποὺ ἐορτάζεις σήμερα προστάτευσέ μας τοὺς ἁμαρτωλοὺς, τὸν ἐπίσκοπο τὸν καταδικώμενο, τοὺς Χριστιανοὺς ὅλους, τὸ λαὸ μας, τὰ βουνὰ καὶ τὰ λαγκάδια μας, τὰ παιδιά μας, τὴν πατρίδα μας, ὅλους τοὺς πιστοὺς. Νὰ ἔχουμε τὴν εὐλογία σου καὶ τὴν εὐχή σου· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2286

Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ (Πράξ. 5,12-20)
26 Ἀπριλίου 2020

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Λόγοι Ζωῆς

«Πορεύεσθε, καὶ σταθέντες λαλεῖτε ἐν τῷ ἱερῷ τῷ λαῷ πάντα τὰ ῥήματα τῆς ζωῆς ταύτης» (Πράξ. 5,20)

Μεγάλη πρόοδο εἶχε σημειώσει, ἀγαπητοί μου, στὰ Ἱεροσόλυμα, ὕστερα ἀπὸ τὴν σταυρικὴ θυσία καὶ τὴν ἔνδοξο ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ, τὸ κήρυγμα τῶν ἁγίων ἀποστόλων. Ἀπὸ τὶς πρῶτες κιόλας ἡμέρες μετὰ τὴν Πεντηκοστή, ὅπως ἀκούσαμε σήμερα στὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα, «πλήθη ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν» (Πράξ. 5,14) πίστευαν στὸν Κύριο. Ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων δεχόταν κάθε μέρα καὶ νέα μέλη. **Ἡ Συναγωγὴ ἀραίωνα καὶ ἡ Ἐκκλησία πύκνωνε.** Ὁ λαὸς ἔδειχνε ὅτι ἀποστρέφεται τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς λοιποὺς θρησκευτικοὺς ἡγέτες τοῦ Ἰσραὴλ, αὐτοὺς ποὺ «εἶχαν προδώσει καὶ φονεύσει τὸν Δίκαιον (τὸν Ἰησοῦ τὸ Ναζωραῖο)» (ἔ.ἀ. 7,52), καὶ «ἐμεγάλυνε» (ἔ.ἀ. 5,13) τοὺς ἀποστόλους. Ἔδουε πιά ἡ δόξα τῶν ὑποκριτῶν καὶ ἀνέτελλε ἡ δόξα τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ. Ἕνας κόσμος παλαιὸς μὲ ὄλες τὶς κακίες του ἀποδοκιμαζόταν καὶ πήγαινε γιὰ θάψιμο, καὶ ἕνας νέος κόσμος, πραγματικὰ «ὄμορφος ἠθικὸς ἀγγελικὰ πλασμένος» (Διον. Σολωμός), ἐμφανιζόταν ἐπάνω στὴ γῆ, καὶ προκαλοῦσε τὸν ἐνθουσιασμὸ τοῦ λαοῦ.

Ἀλλὰ ὁ κόσμος τῆς κακίας διέθετε ἀκόμη ἀρκετὴ δύναμι καὶ ἐσκήρυνε τὴ στάσι του. Νόμιζε, πῶς μπορεῖ ν' ἀντισταθῆ στὴν πρόοδο τοῦ εὐαγγελίου. Μὲ τί τρόπο ὅμως ν' ἀντισταθῆ; μὲ λόγος καὶ θεολογικὰ ἐπιχειρήματα; Αὐτὸ ἦταν ἀδύνατον· γιατί ὁ λόγος τῶν ἀποστόλων καὶ κηρύκων τῆς νέας πίστεως ἦταν δυνατός, μὲ ἀποδεικτικὰ τεκμήρια τῆς Βίβλου, μὲ μαρτυρίες τῶν προφητῶν· ἀποστόμωνε τοὺς ἀντιπάλους καὶ θρυμματίζε τὰ σαθρὰ ἐπιχειρήματα τῶν ἀπίστων. Ποιὸ ὄπλο τοὺς ἀπέμενε λοιπόν; **Ἡ βία,** ἡ ὠμὴ βία, τὴν ὁποία μπορούσαν ἀκόμη νὰ χρησιμοποιοῦν. **Καὶ τὴν χρησιμοποίησαν.**

Ἄκουσαμε πῶς περιγράφει σήμερα τὴν ἀντίδρασι τῶν ἐχθρῶν τοῦ Χριστοῦ τὸ βιβλίον τῶν

Πράξεων τῶν ἀποστόλων· «Ἀναστὰς δὲ ὁ ἀρχιερεὺς καὶ πάντες οἱ σὺν αὐτῷ, ἡ οὔσα αἵρεσις τῶν Σαδδουκαίων, ἐπλήσθησαν ζήλου καὶ ἐπέβαλον τὰς χεῖρας αὐτῶν ἐπὶ τοὺς ἀποστόλους, καὶ ἔθεντο αὐτοὺς ἐν τηρήσει δημοσίᾳ» (Πράξ. 5,17-18). Γεμᾶτοι φθόνου ἐπετέθησαν ἐναντίον τῶν ἀποστόλων, τοὺς ἔπιασαν καὶ μὲ τὴ βοήθεια τῶν ρωμαϊκῶν ἀρχῶν **τοὺς ἔκλεισαν σὲ δημοσίᾳ φυλακῆ.**

Στὴ φυλακῆ λοιπὸν οἱ κήρυκες τοῦ εὐαγγελίου. Πῶς τώρα νὰ μιλήσουν ἀπὸ κεῖ γιὰ τὸν Ἰησοῦ καὶ τὴν ἀνάστασι; Ἄλλ' ἐὰν ὁ Θεὸς θέλῃ νὰ ἔχη ἐλεύθερους τοὺς ἀπεσταλμένους του, κανένας δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς περιορίσῃ, οὔτε ὁ κόσμος ὁλόκληρος. Καὶ ἀκούμε τὴ συνέχεια ὅπως τὴν ἐξιστορεῖ τὸ σημερινὸ ἀνάγνωσμα· «ἄγγελος δὲ Κυρίου διὰ τῆς νυκτὸς ἤνοιξε τὰς θύρας τῆς φυλακῆς, ἐξαγαγὼν τε αὐτοὺς εἶπε· Πορεύεσθε, καὶ σταθέντες λαλεῖτε ἐν τῷ ἱερῷ τῷ λαῷ πάντα τὰ ῥήματα τῆς ζωῆς ταύτης» (Πράξ. 5,19-20). **Ἄγγελος Κυρίου,** δηλαδὴ, ἄνοιξε τὴ νύχτα τὶς θύρες τῆς φυλακῆς, τοὺς ἔβγαλε ἔξω καὶ τοὺς εἶπε· Πηγαίνετε, σταθῆτε στὸ ναὸ κ' ἐκεῖ **συνεχίστε νὰ κηρύττετε** στὸ λαὸ ὅλα τὰ λόγια τῆς ζωῆς αὐτῆς. Ἐλεύθεροι λοιπὸν τώρα οἱ ἀπόστολοι κηρύττουν τοὺς λόγους τῆς ζωῆς.

Λόγοι Ζωῆς! ἔτσι χαρακτηρίσε, ἀγαπητοί μου, τὸ κήρυγμα τῶν ἀποστόλων ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου ὁ ὁποῖος τοὺς ἐλευθέρωσε. Λόγοι Ζωῆς! Καὶ πράγματι· τὸ κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, δίνει ζωὴ, δημιουργεῖ ζωὴ, γεννᾷ ζωὴ· ἀναπτύσσει ζωὴ, πνευματικὴ καὶ ἁγία ζωὴ. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς εἶχε πεῖ γιὰ τὴ διδασκαλία του ὅτι «Τὰ ῥήματα ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν, πνεῦμά ἐστι καὶ ζωὴ ἐστίν» (ἰω. 6,63)· τὰ λόγια ποὺ σᾶς λέω ἐγώ, δηλαδὴ, ἔχουν Πνεῦμα ἅγιο, εἶνε πνευματικά, οὐράνια, δὲν

ἔχουν τίποτε τὸ ὑλικὸ καὶ σαρκικό, καὶ γι' αὐτὸ τὸ μεταδίδουν ζωὴ αἰώνια.

Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ, τὸν ὁποῖο κήρυξαν οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι καὶ κηρύττει μέχρι σήμερα ἡ Ἐκκλησία, εἶνε τὸ σπέρμα, ὁ **σπόρος**, τῆς αἰωνίου ζωῆς, διὰ τοῦ ὁποῖου μεταδίδεται ἡ ζωὴ σὺν νεκρῶν ψυχῶν. Ὅπως ὁ σπόρος κλείνει μέσα του ζωὴ κι ὅταν κανεὶς τὸν ρίξει στὴ γῆ φυτρώνει καὶ ἀπ' αὐτὸν βλαστάνει ἕνα νέο φυτὸ ἢ δέντρο, ἔτσι καὶ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ὅταν πέση σὰν σπόρος στὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ, δημιουργεῖ ἐκεῖ **τὴ νέα ζωὴ**.

Ὁ λόγος τοῦ Κυρίου εἶνε ἡ **θεία πνοή**, ἡ ὁποία δίνει ζωὴ σὺν ψυχῶν τῶν ἀμαρτωλῶν. Καὶ ὅπως ἄλλοτε, κατὰ τὴ **δημιουργία** τοῦ ἀνθρώπου, ἡ πνοὴ τοῦ Κυρίου ἐμψύχωσε τὸν πρῶτο ἀνθρώπο, τὸν Ἀδάμ – «*καὶ ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ*», λέει, «*πνοὴν ζωῆς, καὶ ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν*» (Γέν. 2,7)–, ἔτσι τώρα, κατὰ τὴν **ἀναδημιουργία** τοῦ κόσμου, τὰ λόγια τοῦ Κυρίου, ὡς πνοὴ τοῦ παναγίου Πνεύματος, φέρνουν τὴ ζωὴ σὺν ψυχῶν τῶν νεκρωμένων λόγῳ τῆς ἀμαρτίας.

Ὡ, πόσες **νεκραναστάσεις** δημιούργησε καὶ δημιουργεῖ κάθε μέρα ὁ λόγος τοῦ Κυρίου! Ἄνθρωποι, ποὺ ἡ καρδιά τους ἦταν μιὰ Νεκρὰ Θάλασσα, μιὰ ἔρημος Σαχάρα, ἔδαφος ὅπου δὲν φυτρώνει καὶ δὲν βλαστάνει κανένα φυτὸ, αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι διὰ τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου μεταβλήθηκαν, ἄλλαξαν· ἡ ἔρημος γῆ ἔγινε κῆπος, ἡ «*λιθίνη*» καὶ ἀναίσθητη καρδιά ἔγινε καρδιά «*σαρκίνη*», εὐαίσθητη (Β' Κορ. 3,3), ἡ Σαχάρα ἔγινε Παράδεισος, ὁ νεκρὸς σηκώθηκε, ἔγινε ζωντανός, γεμᾶτος ζωῆς.

Οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου εἶνε λόγοι ζωῆς. Τὸ μαρτυρεῖ ἡ Ἱστορία. Ὅπου ἐμπνευσμένοι κήρυκες τοῦ θεοῦ λόγου ἐλάλησαν τὰ ῥήματα τοῦ Ἰησοῦ, ἐκεῖ μιὰ **νέα ζωὴ δημιουργήθηκε**. **Οὐρανὸς** ἔγινε ἡ γῆ, τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς γῆς ποὺ οἱ κάτοικοί του ἄκουσαν καὶ ἐφάρμοσαν τὰ ῥήματα τοῦ εὐαγγελίου· ἐκεῖ οἱ ἄνθρωποι πολιτεύονταν σὰν ἄγγελοι, τὸ κακὸ ἐξαφανιζόταν, βασίλευε ἡ ἀρετή.

Λόγοι ζωῆς. Καὶ ὄχι μόνο γιὰ νὰ δημιουργηθῆ ζωὴ πνευματικὴ εἶνε ἀνάγκη νὰ λαλῆται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ γιὰ **νὰ συνεχισθῆ** ἡ ζωὴ αὐτὴ ἔχει ἀνάγκη τὸν θεῖο λόγο. Κανεὶς δὲν μετανοεῖ καὶ δὲν ἐπιστρέφει στὸν Κύριο, ἐὰν δὲν ἀκούσῃ τὰ ῥήματα τῆς ζωῆς, τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, καὶ δὲν πιστέψῃ σ' αὐτὸν ὡς λόγο τοῦ Θεοῦ· ἀλλὰ καὶ κανεὶς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ κρατηθῆ καὶ νὰ συνεχίσῃ τὴν πνευματικὴ ζωὴ, ἐὰν δὲν παίρνῃ τακτικὰ ἀπὸ τὸν «*ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς* (τὸ Χριστό)» (Πράξ. 3,15), τὸν καθη-

μερινὸ πνευματικὸ ἄρτο, τὸ πνευματικὸ ψωμί· καὶ τέτοιο ψωμί, ἀπαραίτητο γιὰ τὴ συντήρησι τῆς πνευματικῆς ζωῆς, εἶνε οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου. Ζωὴ πνευματικὴ χωρὶς ἀκρόασι ἢ μελέτη τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ· ξηρασία πνευματικὴ θὰ καταλάβῃ τὴν ψυχὴ ἐκεῖνη, ποὺ ἔπαψε νὰ ποτίζεται ἀπὸ τὰ ζωογόνα ῥεύματα τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

* * *

Καὶ τὸ συμπέρασμα ποιοῦ εἶνε, ἀγαπητοί μου; Ἄς σπεύδουμε ὅπου οἱ κήρυκες τοῦ θεοῦ λόγου λαλοῦν τὰ ῥήματα τῆς αἰωνίου ζωῆς. Ἄς μελετοῦμε κάθε μέρα σὺν ἁγίαις Γραφῶν τοὺς λόγους τοῦ Θεοῦ. Ἄς τοὺς διαδίδουμε μὲ τὸν ἱερὸ ἐκεῖνο ἐνθουσιασμό, μὲ τὸν ὁποῖο διέδιδαν τὸν θεῖο λόγο οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι. Περισσότερη **ἀκρόασις**, περισσότερη **μελέτη**, περισσότερη **διάδοσις καὶ ἐξάπλωσις** τῶν λόγων τοῦ Κυρίου εἶνε ἴσον· περισσότερη **ζωή, ζωὴ χριστιανικὴ**.

Καὶ μακάρι, ἀδελφοί μου, ν' ἀξιωθοῦμε κ' ἐμεῖς τοῦ θεοῦ ἐκεῖνου **μακαρισμοῦ**, ποὺ ἀκούγεται στὴν ἀρχὴ τοῦ Ψαλτηρίου γιὰ τὸν πιστὸ μελετητὴ καὶ τηρητὴ τῶν θείων ἀληθειῶν·

«*Μακάριος ἀνὴρ, ὃς οὐκ ἐπορεύθη*

ἐν βουλή ἄσεβων

καὶ ἐν ὁδῷ ἀμαρτωλῶν οὐκ ἔστη

καὶ ἐπὶ καθέδρᾳ λοιμῶν οὐκ ἐκάθισεν

² *ἀλλ' ἢ ἐν τῷ νόμῳ Κυρίου τὸ θέλημα αὐτοῦ,*

καὶ ἐν τῷ νόμῳ αὐτοῦ μελετήσῃ

ἡμέρας καὶ νυκτός.

³ *καὶ ἔσται ὡς τὸ ξύλον τὸ πεφυτευμένον*

παρὰ τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων,

ὃ τὸν καρπὸν αὐτοῦ δώσει

ἐν καιρῷ αὐτοῦ...».

Εὐτυχισμένος ὁ ἄνθρωπος ποὺ δὲν πῆγε

σὲ συμβούλιο ἀσεβῶν

καὶ δὲν ἀκολούθησε τοὺς ἀμαρτωλοὺς,

καὶ δὲν πῆγε στὰ μέρη ὅπου

συσκέπτονται καὶ μιλοῦν οἱ ἀσεβεῖς.

² *ἀλλὰ τὸ θέλημά του ἦταν*

σύμφωνο μὲ τὸ νόμο τοῦ Κυρίου,

καὶ θὰ μελετήσῃ μέσα στὸ νόμο του

ἡμέρα καὶ νύχτα.

³ *αὐτὸς θὰ ἔνῃ σὰν τὸ δέντρο*

ποὺ ἔχει φυτευθῆ

ἐκεῖ ποὺ τρέχουν τὰ νερά,

τὸ ὁποῖο θὰ δώσῃ τὸν καρπὸν του

στὸν καιρὸν του... (Ψαλμ. 1,1-3).

Εἴθε ν' ἀναδειχθοῦμε καρποφόρα δέντρα μὲ τὴν συνεχῆ μελέτη καὶ τὴν τήρησι τῶν λόγων τοῦ Κυρίου.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος